

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ocak | Şubat | Mart 2023

Efendi Gelene Kadar O'nun İçin Yönetmek

1	• Tanrı'nın Ailesinin bir Parçası — 31 Aralık–6 Ocak.....	4
2	• Tanrı'nın Bizimle Olan Antlaşmaları —7-13 Ocak.....	12
3	• Ondalık Antlaşması —14-20 Ocak.....	20
4	• İsa için Sunular — 21-27 Ocak	28
5	• Borçla Uğraşmak — 28 Ocak–3 Şubat.....	36
6	• Gökte Hazine Biriktirmek — 4-10 Şubat.....	44
7	• En Basit Kardeşlerimden Birine — 11-17 Şubat.....	52
8	• Başarı için Plan Yapmak — 18-24 Şubat	60
9	• Açgözlülükten Sakının — 25 Şubat – 3 Mart.....	68
10	• Geri Vermek — 4-10 Mart	76
11	• Zor Zamanlarda Yönetim — 11-17 Mart	84
12	• Sadakatin Ödülü — 18-24 Mart	92

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yayın Müdürü:
Lea Alexander Greve

Yazar
G. Edward Reid

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Asistan Editör:
Sharon Thomas-Crews

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Pacific Press® Koordinatörü
Tricia Wegh

Editör Sekreteri
Soraya Homayouni

Çeviri
Suha Önder

© 2023 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevi logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayınlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Efendi Gelene Kadar O'nun İçin Yönetmek

Evrenin yaratıcısı olan Tanrımız'ın biz insanlarla nasıl bir ilişki kurmak istediğini bütünüyle kavramak bizim için kolay değil. (Sadece bu düşünce bile hayret verici!) “Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı'nın çocukları’ deniyor!” (*1.Yuhanna 1:3*). Ya da Ellen G. White'in yazdığı gibi: “Hangi insani itibar buna denk olabilir? Sonsuz olan Tanrı'nın çocukları olarak çağrılmaktan daha yüce hangi mevkiye sahip olabiliriz? . . . Herhangi bir dünyevi onur buna eşit olabilir mi?”—Ellen G. White, *God's Amazing Grace [Allah'ın Harika Lütfulu]*, s. 341. Bizi, İsa'da bize verilmiş olan itibarı bütünüyle takdir etmekten alıkoyan, bu günahla dolu dünyanın karanlığından başka bir şey değildir.

Bu sebeple, dikkatli olmazsak bu dünyanın cazibesi ve bu dünyanın şeyleri bizi Mesih'ten uzaklaştıracaktır. Tanrı'nın Sözü Şeytan'ın ayartılarından ve cazibelerinden bizi haberdar ediyor. “Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanı çöküşe ve yıkıma götüren birçok saçma ve zararlı arzulara kapılırlar. Çünkü her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri zengin olma hevesiyle imandan saptılar, kendi kendilerine çok acı çektirdiler” (*1.Timoteos 6:9, 10*).

Fakat Rab parayı nasıl kazanacağımıza, ondan nasıl akıllıca faydalanacağımıza ve Pavlus'un uyardığı gibi onun çöküşe ve yıkıma götüren bir şey olmasına nasıl engel olacağımıza dair bize rehberlik etmektedir. Kutsal Yazı'da bulunan, para, varlık ve bunlara karşı tavrımız ile ilgili 2000'in üzerinde ayette, Tanrı yaşamın zorluklarının üstesinden nasıl geleceğimize ve bize verilmiş olan imanlı yollarda paramızı nasıl idare edeceğimize dair pratik talimatlar vermektedir.

Bu çeyrekliğin derslerinde Tanrı'nın O'nunla olan ilişkimizde neyi amaçladığını çalışacağız ve alıp satamadığımız zamanlarda bile O'na sadık kalmamızı

sağlayacak kadar derin bir güveni nasıl geliştirebileceğimizi açıkça göreceğiz. (Bkz. *Vahiy 13:17*.) Fakat böyle bir sadakat bir günde oluşmaz; Tanrı'nın bize vermiş olduklarını sadakatle işleterek şimdiden dahi karşımıza çıkacak olan her şeye karşı hazırlıklı olabiliriz.

Kaynaklara sahip olan Tanrı'dır ve O'nunla birlikte çalıştığımız zaman, o kaynakları O'nun için işlememize izin verir. Kurtarıcı'nın amacı, insanların arındırılmış ve kutsal kılınmış olarak Kendisinin yardımcı eli olmalarıdır. Bu değerli ayrıcalık için O'na şükranlarımızı sunalım çünkü "O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağına sahibiz" (*Koloseliler 1:13, 14*).

Tanrı'nın bilge kişi Süleyman aracılığıyla çocuklarına verdiği öğüt şudur: "Servetinle ve ürününün turfandasıyla RAB'bi onurlandır" (*Süleyman'ın Özdeyişleri 3:9*). Bu öğüt uygundur çünkü "Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi Sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu" (*Vahiy 4:11*).

Sadece dünyevi bakış açısından değerlendirildiğinde, son derece zorlu ve çetrefilli zamanlarda yaşıyoruz. Bununla birlikte, insanlık tarihinin muhteşem zirvesi olan Mesih'in ikinci gelişinin çok yaklaştığını, hatta gelmek üzere olduğunu anlamamız için İsa'nın bize verdiği belirtileri gördükçe, Hristiyan dünya görüşümüz bize güven ve umut vermektedir. Bu pratik derslerin Tanrı'ya olan imanınızı ve güveninizi derinleştireceğini ve O'nun sadık bir idarecisi olmanız için sizi yüreklendireceğini umut ediyoruz.

İlahiyat doktoru (Andrews Üniversitesi), sağlık doktoru (Loma Linda Üniversitesi) ve hukuk doktoru (Georgia Eyalet Üniversitesi) olan G. Edward Reid, bir ordein din görevlisi ve Kuzey Amerika Bölümü Vekilharçlık Hizmetleri'nin yöneticisi olarak uzun yıllar hizmet vermiş bir yetkili temsilcidir.

Tanrı'nın Ailesinin bir Parçası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Galatyalılar 3:26, 29; Mezmurlar 50:10-12; 1.Tarihler 29:13, 14; Filipililer 4:19; 1.Yuhanna 5:3; Matta 6:19-21.

HATIRLAMA METNİ: "Bakin, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor!" (1. Yuhanna 3:1).

Hristiyanlar olarak, Tanrı ile olan ilişkimizin muazzam bir özelliği de, O'nun, yeryüzündeki işlerini idare etmemiz için bize güveniyor olmasıdır. Tanrı, insanlık tarihinin daha en başında kusursuz yaratımla kişisel olarak ilgilenmeleri için açıkça Âdem ile Havva'yı görevlendirdi. (Bkz. *Yaratılış* 2:7-9, 15.) Hayvanların isimlendirilmesinden, Bahçe'nin bakımına ve yeryüzünün çocuklarla doldurulmasına kadar, Tanrı burada O'nun adına çalışacağımızı bildirdi.

O aynı zamanda bizi kaynaklarla bereketlemektedir fakat O, bu kaynakları yönetme, örneğin para toplama, çekleri yazma, havale yapma, bütçe hazırlama ya da Sebte günü sabahı ondalıkları ve sunuları kiliseye getirme işlerini bize emanet etmiştir. Tanrı, bize sağladığı kaynakları kendi ihtiyaçlarımız için, başkalarının ihtiyaçları için ve O'nun işinin ilerletilmesi için harcayalım diye bizi yüreklendirmektedir. Şaşırtıcı görünse de, Tanrı'nın çocuklarının yetiştirilmesi, binalarının inşası ve gelecek nesillerin eğitimi işlerini emanet ettiği kişiler bizleriz.

Bu haftanın dersinde, Tanrı'nın ailesinin bir parçası olmanın ayrıcalıklarını ve yükümlülüklerini keşfedeceğiz.

*7 Ocak Sebte Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tanrı'nın Ailesinin bir Parçasıyız

“Bunun için, yerde ve gökte her ailenin adını kendisinden aldığı Baba'nın önünde diz çökerim” (*Efesliler 3:14, 15*). Bu ayette hangi betimleme çağrıştırılıyor ve onda hangi umut bulunmaktadır?

İsa hizmetinin ilk zamanlarında şöyle demişti: “Bunun için siz şöyle dua edin: ‘Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın’” (*Matta 6:9*). Daha sonra aynı duayı özel olarak öğrencilerine de tekrar etti (*Luka 11:2*). İsa bize Babası'na “Göklerdeki Babamız” diye hitap etmemizi söylemiştir. İsa dirildikten sonra Meryem ile karşılaştığında, Meryem O'na sarılmak istedi. “İsa, ‘Bana dokunma!’ dedi. ‘Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'm ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'm ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum’” (*Yuhanna 20:17*).

İsa ile aynı Baba'ya sahip olduğumuz için, O bizim kardeşimizdir ve hepimiz Rab'de kardeşiz. Biz göksel ailenin fertleri olabilelim diye, İsa yeryüzü ailesinin bir ferdi oldu. “Gökyüzü ailesi ve yeryüzü ailesi birdir.”—Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni, s. 820.

Mısır'dan Çıkış 3:10; Mısır'dan Çıkış 5:1 ve Galatyalılar 3:26, 29 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın bizimle olan ilişkisi hakkında ne söylüyor? Bu neden yüreklendirici olmalı?

Bizi sadece soğuk, ilgisiz doğa yasalarının ürünleri olarak kabul eden yaratılış görüşünün aksine, Kutsal Yazı sadece Tanrı'nın var olduğunu değil aynı zamanda bizi çok sevdiğini öğretmektedir; öyle ki O'nun bizimle olan ilişkisini tasvir etmek için Kutsal Yazı'da sıklıkla aile betimlemesi kullanılmıştır. İsa İsrail'e “Halkım” diye seslendiğinde, ya da bizi “Tanrı'nın çocukları” diye çağırdığında veya Tanrı'dan “Babamız” diye bahsettiğinde vurgulanan şey hep aynıdır: Tanrı bizi bir ailenin fertlerinin birbirini sevdiği gibi sevmektedir. Kendisi son derece düşmanca olabilen bir dünyada, bu ne kadar da güzel bir haberdir!

Herkesi ailemizin ferdi olarak gördüğümüz bir dünya hayal edin. Tüm insanlarla kardeşimiz olarak daha iyi bir ilişki kurmayı nasıl öğrenebiliriz?

Her Şeyin Sahibi Tanrı'dır

Mezmurlar 50:10-12; Mezmurlar 24:1; 1. Tarihler 29:13, 14; ve Hagay 2:8 ayetlerini okuyun. Burada verilen mesaj nedir, bu gerçek bizim için ne ifade etmelidir ve sahip olduğumuz her şeyle kurduğumuz ilişkiye dair ne anlam taşımaktadır?

Tarihler 1. kitap, 17. bölümden itibaren Kral Davut'un Tanrı için bir tapınak inşa etme isteğini yazıya geçirmiştir. Davut bu isteğini peygamber Natan ile paylaştığında, Natan şöyle cevap vermişti: "Tasarladığın her şeyi yap, çünkü Tanrı seninleedir" (1. Tarihler 17:2). Fakat o gece Tanrı'nın sözü Natan'a geldi ve ona, bir savaş adamı olduğu için Davut'un Tanrı'ya bir tapınak inşa edemeyeceğini krala söyleme talimatını verdi. Onun yerine bu işi oğlu gerçekleştirecekti. Davut en azından tapınağın planını çizip gerekli malzemeleri temin edip edemeyeceğini sordu. Davut'un bu isteği onaylandıktan sonra, yaşamının kalanını muazzam miktarda, "ölçüsüzce" yontma taş, sedir ağacı, demir, altın, gümüş ve pirinç toplayarak geçirdi. Tüm inşaat malzemeleri tapınağın yapılacağı yerde toplanıp yerleştirildiğinde, Davut İsrail'in tüm önderlerini bir övgü ve şükran töreni için bir araya topladı.

1. Tarihler 29:13, 14 ayetlerinde, açık duasında, Kral Davut kendisinin ve halkın hazırlamak için zaman ve para harcadığı inşaat malzemelerinin asıl kaynağının ne olduğunu söylüyor? Elbette özet olarak söylediği şeydu "aslında tüm bu özel malzemeler için kendimize pay çıkaramayız çünkü sonuçta yaptığımız Senin olanı Sana geri vermektir."

Burada vurgulanan şey, zengin ya da fakir hepimiz için çok önemlidir (fakat özellikle zenginler için önemlidir). En başında her şeyi yaratan Tanrı olduğu için (bkz. *Yaratılış 1:1; Yuhanna 1:3; Mezmurlar 33:6, 9*), aslında var olan her şeyin gerçek hak sahibi O'dur; ne kadar zorlanarak, gayret göstererek ve samimiyetle çalışmış olursak olalım sahip olduğumuz her şey de buna dahildir. Tanrı ve O'nun lütfu olmasaydı, hiçbir şeye sahip olmazdık, hiçlik olurduk; aslında var olmazdık bile. Bu sebeple, her zaman var olan her şeyin sahibinin sonuçta Tanrı olduğunun farkında olarak yaşamımızı sürdürmeliyiz. Ayrıca, bize karşı iyi olduğu için O'nu överek ve O'na teşekkür ederek bu önemli gerçeği belleğimizde canlı tutabiliriz.

"Ama ben kimim, halkım kim ki, böyle gönülden armağanlar verebilirim?" (1. Tarihler 29:14). Bu sözlerde hangi değerli ilkeler ifade edilmektedir; Tanrı'ya karşı tavrımızın ve sahip olduklarımıza karşı tavrımızın nasıl olması gerektiğini ne şekilde yansıtmaktadırlar?

Tanrı'nın Ailesine Kaynaklar Açıktır

Tanrı'nın çocuklarına en büyük armağanı, bize bağışlanmanın huzurunu veren, gündelik yaşam ve ruhsal gelişim için lütuf sağlayan ve sonsuz yaşam umudunu getiren İsa Mesih'tir.

“Çünkü Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). “Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi” (Yuhanna 1:12).

O halde, en temeldeki armağan kurtuluş armağanıdır çünkü bu armağan olmasa Tanrı'dan uzun vadede gerçekten bir işe yarayacak başka ne alabilirdik? Burada sahip olduğumuz her şey bir gün ölecek ve yok olacak; bizi hatırlayan herkes de aynı şekilde ve yaptığımız tüm iyilikler unutulacak. O halde, öncelikle ve en önemlisi, müjdenin armağanını, yani Mesih'i ve O'nun çarmıha gerilmiş olduğunu (1.Korintliler 2:2) her daim tüm düşüncelerimizin merkezinde barındırmalıyız.

Ayrıca, kurtuluşla birlikte, Tanrı bize çok daha fazlasını vermektedir. İsa, yiyecekleri ve kıyafetleri için endişelenen kişileri şu sözlerle teselli etmişti, “Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” (Matta 6:33).

Mezmunlar 23:1, Mezmunlar 37:25 ve Filipililer 4:19 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın bizim günlük ihtiyaçlarımızı tedarik etmesi konusunda ne söylüyor?

Ayrıca, İsa öğrencilerine gideceğinden bahsettiğinde, onları teselli etmek için Kutsal Ruh armağanını açıkladı. “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz. Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek. Dünya O'nu kabul edemez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır” (Yuhanna 14:15-17). “[O] sizi tüm gerçeğe yönletecek” (Yuhanna 16:13).

Sonrasında ise Ruh'un Kendisi Tanrı'nın çocuklarına muazzam ruhsal armağanlar verdi (bkz. 1.Korintliler 12:4-11.)

Özetle, biz “O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız” (Elçilerin İşleri 17:28) ve “Herkes yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi olduğuna göre” (Elçilerin İşleri 17:25), başkaları için bereket olalım diye bizi var eden, bize kurtuluş umudunu, maddi bereketleri ve ruhsal armağanları veren de O'dur. Tekrarlayalım, her ne maddi varlığa sahip olursak olalım, hangi yetenek ya da beceriyle bereketlenmiş olursak olalım, bu armağanları nasıl kullandığımız söz konusu olduğunda, her şekilde onları bize Veren'e borçluyuz.

Tanrı'nın Aile Fertlerinin Sorumlulukları

Hepimiz Tanrı'nın bize verdiği ruhsal ve dünyevi bereketlerden yararlanıyoruz. "Ailenin bir parçası" olduğumuzu bilmek de ne kadar rahatlatıcı.

Yasa'nın Tekrarı 6:5 ve Matta 22:37 ayetlerini okuyun. Bu ne anlama geliyor ve bunu nasıl yapabiliriz?

"Tanrım Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canıyla ve bütün aklınla" (Matta 22:37) nasıl seversin? İlginç olan, Kutsal Kitap bize cevabı veriyor ve cevap pek çok kişinin beklediği gibi değil.

Yasa'nın Tekrarı 10:12, 13 ve 1. Yuhanna 5:3 ayetlerini okuyun. Kutsal Kitap diliyle, gökteki Babamız'la olan sevgi ilişkimizde bize düşen karşılık nedir?

Yasayı tutmak mı? Emirlerle uymak mı? Pek çok Hristiyan için maalesef yasaya (özellikle de dördüncü emre) itaat etmek yasacılık anlamına geliyor. Onların iddiasına göre bizden istenen sadece Tanrı'yı sevmek ve komşumuzu da kendimiz gibi sevmektir. Fakat Tanrı bu konuda çok açık: Tanrı'ya ve komşumuza olan sevgimizi, evet, O'nun emirlerine itaat ederek ortaya koyarız.

"Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir" (1.Yuhanna 5:3). Bu ayeti şu şekilde anlamaya alışkınızdır: hepimiz Tanrı'yı seviyoruz, bu sebeple O'nun emirlerini tutuyoruz. Bu tamam, fakat belki bu ayeti "Tanrı sevgisi şudur ki..." diye de okuyabiliriz, yani Tanrı sevgisini O'nun emirlerini tutarak bilir ve tecrübe ederiz.

Matta 7:21-27 ayetlerinde İsa, Tanrı'nın sözünü işitip yerine getiren herkesin evini sert kaya üzerine kuran adama benzediğini söylüyor. Sözü işitip itaat etmeyenler ise evini kumun üzerine inşa eden ve bunun feci sonuçlarına katlanan budala adama benzetiliyor. İkisi de sözü işitti fakat biri itaat etti, öteki etmedi. Yaptıklarının neticesi ölümle yaşam arasındaki farkı ortaya koydu.

Tanrı'yı sevmek ile O'nun yasasına itaat etmek arasındaki bağlantıyı düşünün. Tanrı sevgisi neden bu şekilde ifade edilmelidir? Emirleri tutmakta, aslında bu sevgiyi gösteren ne var? (İpucu: O'nun yasasına itaat etmemenin neye yol açtığını düşünün.)

Gökteki Hazine

“Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (Matta 6:19–21). İsa burada hangi çok önemli gerçekten bahsediyor?

Büyük bir zenginliğe sahip olup bir şekilde onu kaybeden kişilerin öykülerini okumayan var mıdır? Dünyamız çok istikrarsız bir yerdir: Savaşlar, suç, şiddet, doğal afetler ya da herhangi başka bir şey her an gelip tüm çabalarımızın neticesini, belki de dürüstçe ve sadakatle çalışarak kazandıklarımızı alıp götürebilir. Sonra da belki ölüm bir anda bizi bulabilir ve bu şeyler artık bizim için gereksiz hale gelir.

Elbette Kutsal Yazı asla bize zengin ya da servet sahibi olmanın yanlış olduğunu söylemiyor; bu ayetlerde İsa bunları göz önünde bulundurmamız için bizi uyarıyor.

O halde gökte hazine biriktirmek ne anlama geliyor? Yaşamımızda parayı değil Tanrı'yı ve O'nun gayesini her şeyden değerli tutmak anlamına geliyor. Diğer şeylerle birlikte, sahip olduklarımızı Tanrı'nın işi için, O'nun krallığını ilerletmek için harcamak, başkaları için çalışmak ve başkalarına bereket olmak anlamına geliyor.

Örneğin, Tanrı Avram'ı çağırdığında, Avram'ı ve ailesini yeryüzündeki tüm aileleri bereketlemek içi kullanmayı tasarlamıştı. Tanrı, “Tanrı'nın dostu” (*Yakup 2:23*) denilen İbrahim'e şöyle dedi: “Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracığım, bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak” (*Yaratılış 12:2, 3*).

“Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar” (*Galatyalılar 3:9*). Biz de ona sunulan aynı imtihana tabiyiz.

“Paranın büyük değeri vardır, çünkü büyük iyilik yapabilir. Allah'ın çocuklarının ellerinde, açlara yiyecek, susuzlara içecek ve çıplaklara giysidir. Zulüm görenler için bir savunma, hastalara yardım etmek için bir araçtır. Fakat para, hayatın gereklerini karşılamakta, başkalarını bereketlemekte ve Mesih'in davasını ilerletme kullanılışının dışında, kumdan daha değerli değildir.”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 351.

“Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (Matta 6:21). Yüreğiniz size hazinenizin nerede olduğunu söylüyor?

EK ÇALIŞMA: Ek Çalışma: “Tanrı’nın kalbi, dünyasal çocukları için ölümden daha kuvvetli bir sevgiyle hasret çeker. Oğlu’nu vermekle bize tüm cenneti tek armağanla verdi. Kurtarıcı’nın hayatı ve ölümü ve aracılığı, meleklerin nezareti, Ruh’un yalvarmaları, Baba’nın her şeyin üzerinden ve içinden çalışması, semavi varlıkların devamlı ilgisi – hepsine insanın kurtuluşu için başvuruluyor.”—*Ellen G. White, Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 12.

“Benliği inkâr ederek kendinizi Mesih’e verdiyseniz, Allah’ın ailesinin bir ferdisiniz, ve Baba’nın evindeki her şey sizin içindir. Allah’ın tüm hazineleri size açılır, hem şimdiki dünyada, hem de gelecek dünyada. Meleklerin hizmeti, O’nun Ruhü’nün armağanı, O’nun kullarının işleri—tümü sizin içindir. Dünya, içindeki her şeyle birlikte, size faydalı olabildiği kadarıyla sizindir.”—*Ellen G. White, Bereket Dağından Düşünceler*, s. 105.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın çocuklarına vermiş olduğu bunca müthiş armağan karşısında, biz de mezmurecunun sorduğu şu soruyu sormaya zorlanıyoruz: “Ne karşılık verebilirim RAB’be, bana yaptığı onca iyilik için?” (*Mezmunlar 116:12*). Ruhsal ve dünyevi yaşantınızda Tanrı’nın size sağladığı bereketlerin ve verdiği armağanların bir listesini yapın ve bu listeyi kendi sınıfınızda paylaşmaya hazır olun. Bu, Tanrı’ya ne kadar şükretmeniz gerektiğine dair size ne öğretiyor?

2. Biz her ne kadar haklı olarak Tanrı’nın Yaratıcımız olduğunu düşünsek de, Kutsal Yazı defalarca aynı zamanda bizi ayakta tutanın da O olduğunu öğretiyor. (*Bkz. İbraniler 1:3; Eyüp 38:33–37; Mezmunlar 135:6, 7; Koloseliler 1:17; Elçilerin İşleri 17:28; 2.Petrus 3:7.*) Evrendeki galaksilerden, çarpan kalbimize ve bilinen tüm maddeyi oluşturan atomları bir arada tutan yapılar kadar her şeyin var olmasını sağlayan Tanrı’nın ayakta tutan gücüdür. Bu Kutsal Kitap gerçeği, O’nun bize verdiği her şeyi nasıl değerlendirdiğimiz konusunda Tanrı’ya karşı yükümlülüklerimizin neler olduğunu anlamamıza nasıl yardım etmelidir? Bu gerçeklik, yaşamımızı ve yaşamımızın amacını uygun bir bakış açısıyla değerlendirmemize nasıl yardım eder?

3. Bu derste, Tanrı’nın bize verdikleri içerisinde İsa ve kurtuluş tasarısının neden en değerli armağan olduğundan bahsettik. Bu neden doğrudur? Buna ve bize sunduğu büyük umuda sahip olmasak neye sahip olurduk? Ateist bir yazar insanları “bozulan et ve dağılan kemik yığınları” diye tarif etmişti. Müjde armağanı olmasa neden bu sözlerinde haklı olurdu?

Malavi Gölü'nde ki Görev Alanı

A.D.V. Moyo tarafından

Bir yabancı, Malavi Gölü'ndeki Chizumulu adasında bir Kâşif toplantısından sonra yolda yürürken Yedinci Gün Adventistleri üniversite öğrencisini durdurdu. Yeşil Kâşif üniforması dikkatini çekti.

"Nereden geliyorsun?" yabancı büyük bir ilgiyle sordu.

Öğrenci Levison Kawonga, ona bir Adventist kilisesinde bir Kâşif etkinliğine katıldığını söyledi. Sözleri kalbine dokunmuş gibiydi ve kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı. "Eskiden bir Adventisttim," dedi. "Adventist bir adamla evlendim ama boşandık."

Boşandıktan sonra barlara gittiğinden ve ahlaksız şeyler yaptığından bahsetti. Sonra Chizumulu'ya taşındığını ve yerel bir lise öğretmeniyle evlendiğini belirtti.

Sonraki Sebt Günü, kadın Adventist kilisesine geldi. İbadet toplantısından zevk aldı ve Levison'dan Kutsal Kitap dersleri istedi.

Levison çok sevindi. Adaya gelmesinin asıl nedeni buydu: Tanrı'nın sevgisini paylaşmak içindi. Yaklaşık 60 mil (100 kilometre) uzaklıkta bulunan 8.500 öğrenciden oluşan büyük bir devlet üniversitesi olan Mzuzu Üniversitesi'ndeki bir Adventist öğrenci kulübüne üyeydi. Kulüp, Adventist öğrencilerinin inancını güçlendirmeyi ve haftada iki kez yapılan dua toplantılarıyla sınıf arkadaşlarına ulaşmayı amaçladı. Kulüp büyüyerek Mzuzu Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne dönüştü ve öğrencileri Chizumulu da dahil olmak üzere bölgedeki yerlere ulaşmaya ve orada çalışmaya başladı.

Levison, kadını ve kocasını evlerinde ziyaret etti ve Kutsal Kitap dersinden sonra arkasında Ellen White'in "Büyük Mücadele" kitabı da dahil olmak üzere birçok kitap bıraktı. Levison ikinci Kutsal Kitap dersi için geldiğinde, kocasını Büyük Mücadele'ye kendini kaptırmış halde buldu. "Cumartesi ve Pazar arasında ki fark nedir?" kocası Levison'a sordu. Kutsal Kitap dersinin sonunda, karısıyla birlikte bir sonraki Sebt Günü kiliseye gitmeye söz verdi.

Haftalar ve aylar geçti ve adam ve karısı (resimde görülen) kalplerini İsa'ya verdiler ve vaftiz oldular. Bugün onlar Chizumulo Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin görev odaklı üyeleridir.

Levison, Tanrı'nın gençleri herkese ulaşmak için kullanabileceğine inanıyor. "İsa Mesih'in iyi haberini alıp farklı sınıflardan insanlara ulaşmanın zamanı geldi" dedi. "Bir öğrenci kulübü olarak başlayan Mzuni Yedinci Gün Adventist Kilisesi, Chizumulu çabasının bu kadar meyve vereceğini asla hayal etmemişti. Tanrı'ya şükür!

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu'nun bir kısmı, Doğu-Orta Afrika Bölümünde Adventist eğitimini destekleyecektir. Malavi'de Adventist eğitiminin yaygınlaşmasına yardımcı olan 2021'in ikinci çeyreğindeki On Üçüncü Sebt Sunusu için teşekkür ederiz.

Tanrı'nın Bizimle Olan Antlaşmaları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 10:22, Yuhanna 6:29, Yasa'nın Tékranı 28:1-14, Süleyman'ın Özdeyişleri 3:1-10, Malaki 3:7-11, Matta 6:25-33.*

HATIRLAMA METNİ: “Eğer Tanrınız RAB’bin sözünü iyice dinler ve bugün size ilettiğim bütün buyruklarına uyarsanız, Tanrınız RAB sizi yeryüzündeki bütün uluslardan üstün kılacaktır. Tanrınız RAB’bin sözünü dinlerseniz, şu bereketler üzerinize gelecek ve sizinle olacak” (*Yasa'nın Tékranı 28:1, 2*).

Saşırtıcı bir şekilde, Tanrı bizimle sözleşmeler (ya da antlaşmalar) yapmıştır. Bunlardan çoğu karşılıklıdır yani her iki tarafın da (Tanrı ve insanlar) yapması gerekenler bulunmaktadır. Karşılıklı antlaşmaya örnek vermemiz gerekirse; “Sen şunu yaptıktan sonra ben de bunu yapacağım” ya da “sen şunu yaparsan ben de bunu yapacağım” diyebiliriz.

Tek yanlı antlaşmalar ise nadir olarak karşımıza çıkar. “Sen bir şey yaparsan da yapmasan da ben bunu yapacağım.” Tanrı'nın insanlarla olan antlaşmalarından birkaç tanesi tek yanlıdır. Örneğin:

“O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (*Matta 5:45*). Biz bir şey yaparsak da yapmasak da gün ışığı ve yağmur için Tanrı'ya güvenebiliriz. Tufan sonrasında Tanrı insanlara ve “tüm yabani hayvanlara,” biz ne yaparsak yapalım, yeryüzünü kaplayacak başka bir tufan daha olmayacağına dair söz verdi (*bkz. Yaratılış 9:9-16*). Ayrıca şu vaatte bulundu:

“Dünya durdukça ekin ekmek, biçmek, sıcak, soğuk, yaz, kış, gece, gündüz hep var olacaktır” (*Yaratılış 8:22*). Bizim yaptıklarımızdan bağımsız olarak mevsimler gelip geçmeyi sürdürecektir.

Bu hafta Tanrı ve O'nun çocukları arasındaki çok önemli birkaç karşılıklı antlaşmayı çalışacağız. Dua edelim ki biz de Tanrı'nın lütfuyla “antlaşmada üzerimize düşeni yerine getirebilelim.”

*14 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kurtuluş Antlaşması

Mesih'in çarmıhtaki ölümü, yaşamış ya da yaşayacak her insan için kurtuluşu mümkün kıldı. Fakat mevsimler sözü gibi kurtuluş vaadi tek yanlı değildir–yapıtları fark etmeksizin her kişiye verilmiş değildir. Herkesin kurtulacağı inancına “evrenselcilik” denmektedir.

Tersine, tüm insanlık için ölmüş olsa da, İsa pek çok kişinin onları yıkım ve sonsuz ölüme götüren geniş yolda yürüyor olduklarını açık bir şekilde öğretmişti (*Matta 7:13, 14*).

Aşağıdaki ayetler insanların İsa'da bulunan kurtuluş armağanını nasıl aldıkları konusunda ne söylüyor?

1. Yuhanna 5:13 _____

Matta 10:22 _____

Yuhanna 6:29 _____

2. Petrus 1:10, 11 _____

Pavlus kurtuluş antlaşmasının karşılıklı olan doğasını anlamıştı. Yakında idam edilecek olduğunun bilincinde olan Pavlus, pek çok arkadaşının onu terk etmiş olduğu gerçeğine rağmen, sevgili dostu Timoteos'a kendinden emin bir şekilde antlaşmada üzerine düşeni yerine getirdiğini söylemişti. “Çünkü kanım adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı geldi. Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum. Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab o gün bu tacı bana, yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir” (*2.Timoteos 4:6-8*).

Pavlus şöyle diyor, “Hazırım [çünkü] yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum.” Kurtuluşun yasanın gereklerini yaparak değil yalnızca imanla olduğu konusunda her zaman çok açık olan Pavlus, burada da işleri ya da başarılarını bir şekilde ona Tanrı katında erdem kazandıran şeyler olarak görmüyordu. Onu bekleyen “doğruluk tacı,” Pavlus'un imanı ile hak kazandığı ve yaşamının sonuna kadar tuttuğu İsa'nın doğruluğudur.

Kurtuluş hak edilmeyen bir armağan olsa da, armağanı kabul edenlerle etmeyenler arasında ne fark bulunmaktadır? Bu armağanı kabul etmek ne yapmamızı gerekli kılmaktadır?

Özenle Dinlemek

Yasa'nın Tekrarı kitabı, Musa'nın çöldeki 40 yıl süren yolculuğun ardından İsraililerin ikinci kuşağına iletildiği veda mesajlarının yazıya geçirilmiş halidir. Bu mesajlar, Şeria ırmağının hemen doğusundaki Moav ovalarında verilmişti. Yasa'nın Tekrarı kitabına haklı bir şekilde "Anımsama Kitabı" deniliyordu.

Musa bu kitapta Tanrı'nın İsrail'le olan sadakate dayalı ilişkisini gözden geçiriyor. Vaat Edilen Ülke'nin sınırında Sina dağından Kadeş-Barnea'ya yapılan yolculukları ve aynı zamanda isyan ile çölde 40 yıl süren gezginliği sayıp döküyor. On Emir'i, ondalık ve merkez ambarı gereksinimlerini yeniden ifade ediyor. Fakat Yasa'nın Tekrarı kitabının öncelikli odağı Tanrı'ya itaat etme ve O'nun bereketlerine sahip olma tavsiyesidir. Musa Tanrı'yı, halkına bakma kudretine ve isteğine sahip Olan diye tasvir ediyor.

Yasa'nın Tekrarı 28:1-14 ayetlerini okuyun. Halka hangi büyük bereketler vaat ediliyor? Fakat o bereketlere sahip olmak için ne yapmaları gerekiyordu?

Musa halkın, Tanrı'nın onlar için harika, hatta mucizevî bereketler düşündüğünü anlaması için çok istekliydi. "Eğer Tanrınız Rab'in sözünü iyice dinler," sözleri, söz konusu olanın onların ebedi kaderleri olduğunu anlamalarını sağlıyordu. Bu, özgür irade gerçeğinin çok güçlü bir göstergesiydi. Onlar O'nun seçilmiş halkıydı, büyük bereketleri ve büyük vaatleri alacak onlardı fakat bu bereketler ve vaatler koşulsuz değildi. Kabul edilmeleri, alınmaları ve onlara göre davranılması gerekiyordu.

Fakat Tanrı'nın onlardan istedikleri arasında onlar için gerçekleştirilmesi çok zor olan bir şey de bulunmuyordu. "Bugün size iletmişim bu buyruk ne tutamayacağınız kadar zor, ne de ulaşamayacağınız kadar uzaktır. O göklerde değil ki, 'Kim bizim için göğe çıkacak? Kim yerine getirmemiz için onu alıp yayacak?' dyesiniz. Denizin ötesinde değil ki, 'Kim bizim için denizin ötesine gidecek? Kim yerine getirmemiz için onu alıp yayacak?' dyesiniz. Tanrı sözü size çok yakındır; umanız için ağızınızda ve yüreğinizdedir" (*Yasa'nın Tekrarı 30:11-14*).

Elbette, bereketlerle birlikte eğer itaatsizlik ederlerse başlarına gelecek olan lanetlere dair uyarılar, yani günahlarının ve isyanlarının yol açacakları da vardı (*Yasa'nın Tekrarı 28:15-68*).

Tanrı'nın bize yapmamızı söylediklerini "dikkatle dinlemek" bugün bizim için ne anlama geliyor?

Rab’bi Onurlandırın

Özdeyişler kitabı doğru ve yanlıştan ziyade bilgelik ve budalalık hakkındadır. Kitap okundukça, bilgeliğin faydaları ve budalalığın tehlikeleri daha da iyi anlaşılacaktır.

Süleyman’ın Özdeyişleri 3:1-10 ayetlerini okuyun. Burada hangi harika vaatler verilmektedir? Ayrıca, “ürününün turfandası” ne anlama geliyor?

Tanrı, her şeyin sahibinin O olduğunun bir kabulü ve O’nun bize bakacağına olan inancımızın bir göstergesi olarak, sahip olduklarımızı yönetirken önceliği ona vermemizi talep ediyor. Fakat bundan da fazlası, ancak O’na öncelik verdiğimiz zaman kalanı bereketleyeceğini söylüyor. Bizim için bunu yapmak, yani O’na öncelik vermek, bir iman davranışı, bir güven davranışı, kendi kavrayışınıza değil Rab’be tüm yüreğinizle güven duyduğunuzun bir göstergesidir (Bu özellikle çok önemlidir çünkü sıklıkla kavrayamayacağımız ve anlam veremeyeceğimiz şeyler olmaktadır).

Fakat hiçbir şey çarmıhın yaptığından daha fazla bizi Tanrı’ya ve O’nun sevgisine güvenmeye teşvik etmemelidir. Bizi sadece yaratmış olmakla kalmayıp (*Yuhanna 1:1-4*), aynı zamanda ayakta tutan (*İbraniler 1:3*) ve bizim Kurtarıcımız (*Vahiy 5:9*) olan İsa’da her birimize verilmiş olanın farkına vardığımız zaman, sahip olduğumuz herhangi şeyin turfandasını Tanrı’ya geri vermek aslında elimizden gelenin en azıdır.

“Rab Kendisine ait olan ondalığı talep etmekle kalmıyor, aynı zamanda bize ondalığı O’nun için ne şekilde ayıracağımızı açıklıyor. Şöyle diyor: ‘Servetinle ve ürününün turfandasıyla RAB’bi onurlandır.’ Bu ayette gelirimizi kendimiz için harcamamız ve kalanı da Rab’be getirmemiz öğretilmiyor fakat yine de bu dürüst bir ondalık olurdu. Siz Allah’a düşen payı öncelikli olarak kenara ayırın.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 81.

Tanrı diyor ki, O’na öncelik verirsen “ambarların tıka basa dolar.” Fakat bu bir mucizeyle olmayacak; yani bir sabah kalktığınızda ambarlarınızın ve teknelerinizin birdenbire dolmuş olduğunu görmeyeceksiniz.

Oysa Kutsal Kitap iyi vekilharçlık ilkeleriyle doludur; bizim ilk ve en önemli yükümlülüğümüz Tanrı’nın bizden istediklerine sadık kalmak, dikkatli planlama ve mali sorumluluktur.

O halde, mali açıdan zor zamanlardan geçerken, biz sadık kalmaya çalışırken bile ambarlar ve tekneler dolu olmadığında, Tanrı’ya ve O’nun vaatlerine güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Ondalık Antlaşması

Ondalık verme alışkanlığı ile Tanrı ile olan ilişkimiz arasında yakın bir ruhsal bağlantı bulunmaktadır. İsraililer Tanrı'ya itaat ettikleri ve ondalık vermekte sadakatli oldukları dönemlerde bolluk yaşadılar. Tersine, ondalık vermediklerinde ise zor durumlara düştüler. İtaat ve bolluğun, ardından da itaatsizlik ve sorunların geldiği bir döngüyü izliyor gibiydiler. İşte bu sadakatsizlik dönemlerinden birinde Tanrı, peygamber Malaki aracılığıyla halkı ile karşılıklı bir antlaşma yapmayı önerdi.

Malaki 3:7-II ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde hangi vaatler ve yükümlülükler bulunmaktadır?

Tanrı halka, eğer onlar Kendisine dönerlerse, O'nun da halka döneceğine dair vaatte bulundu. O'na dönmek ile ne demek istediğini sorduklarında ise, Tanrı açıkça “Benden ondalıkları, sunuları çalmayı bırakın” dedi. Lanetlenmelerinin sebebi hırsızlıklarıydı. Lanet sorunu için Tanrı'nın getirdiği çözüm şuydu: “Bütün ondalıklarınızı [Ondalıkların yekûnunu] ambara getirin” (*Malaki 3:10*). Bunu yaparsanız, “göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracığım.” Onu alacak kadar ambarımız olmazsa, başkalarına yardım edebileceğimiz ve Tanrı'nın gayesinin ilerlemesine yardım edebileceğimiz üretim fazlasına sahip olmuş oluruz.

“Sizin için ölsün diye biricik Oğlu'nu vermiş olan O, sizinle bir antlaşma yaptı. O size bereketlerini veriyor ve karşılık olarak da sizden ondalıklarınızı ve sunularınızı O'na getirmenizi istiyor. Hiç kimse asla bu meseleyi anlamasını sağlayacak bir yol bulunmadığını söylemeye cesaret edemez. Allah'ın ondalıklar ve sunular konusundaki planı Malaki kitabının üçüncü bölümünde açık bir şekilde ortaya konmuştur. Allah, insan araçlarını, onlarla yapmış olduğu antlaşmaya sadık kalmaya çağırıyor.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 75.

Döngünün itaat dönemlerinden biri de Yahuda'nın iyi kralı Hizkiya zamanında yazılmıştı. Yahuda'da gerçek bir uyanış vardı ve halk sadakatli bir biçimde ondalıklarıyla sunularını tapınağın deposuna getirmeye başlamıştı. O kadar çok geldi ki, birikenler tapınakta yığınlar halinde istiflendi. 2. Tarihler 31:5 ayeti şu şekilde aktarıyor, Halk “ilk yetişen tahıl, yeni şarap, zeytinyağı, bal ve bütün tarla ürünlerinden bol bol verdiler. Bunun yanı sıra her şeyin ondalığını da bol bol getirdiler.”

Verdiğiniz (ya da vermediğiniz) ondalık sizin ruhsallığınız ve Tanrı ile olan ilişkinize dair ne söylüyor?

Öncelikle Arayın

İsa için şöyle söylenmişti: “avam halk onu sevinçle dinliyorlardı” (*Markos 12:37 KM*). İsa’yı izleyen ve dinleyen büyük kalabalıkları oluşturan insanların çoğu bu sınıftandı, avam halktı. Dağlarda beslenenler ve Dağdaki Vaazı dinleyenler de bu kişilerdi. İsa onlara özetle şöyle dedi, *Ailelerinizi geçindirmek konusunda endişeli olduğunuzu biliyorum. Günlük yiyeceğinizi ve içeceğinizi, sizi sıcak tutup koruyacak giyecekleri dert ediyorsunuz. İşte size önerim. . .*

Matta 6:25-33 ayetlerini okuyun. Burada ne vaat edilmişti ve bu vaatleri almak için halkın ne yapması gerekiyordu?

Tanrı’nın vaatlerinden pek çoğu karşılıklı antlaşma unsurları içermektedir. Yani, bereketi almak için üzerimize düşen kısmı da yerine getirmek zorundayız.

Yeşaya 26:3 ayetini okuyun. Tanrı’nın esenliğine sahip olmak için bizden ne yapmamız isteniyor?

1. Yuhanna 1:9 ayetini okuyun. Günahlarımızı itiraf edersek İsa ne yapacak?

2. Tarihler 7:14 ayetini okuyun. Tanrı’nın burada ortaya sürdüğü teklifteki koşullar ve karşılığında gerçekleşecek olan şeyler nelerdir?

Tüm bu ayetler ve başka pek çokları şu çok önemli gerçeği ortaya koymaktadır: Her ne kadar egemen olan, bizi yaratan ve ayakta tutan Tanrı olsa da ve kurtuluş bir lütuf armağanı olup bizim açımızdan hak edilemez olsa da, burada yeryüzündeki büyük mücadele oyununda oynayacak bir rolümüz bulunmaktadır. Kutsal özgür irade armağanını kullanarak, Kutsal Ruh’un teşvikini takip etmeyi seçmeli ve Tanrı’nın bizden yapmamızı istediğine itaat etmeliyiz. Tanrı bize hayatta bereketler sunuyor olsa da, laneti ve ölümü de seçebiliriz. O, bu sebeple şöyle demektedir, “Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız” (*Yasa’nın Tekrarı 30:19*).

EK ÇALIŞMA: Ek Çalışma: “Dünyanın herhangi bir döneminde, Allah’ın halkı seve seve ve gönüllü bir şekilde, düzenli cömertlikle [ondalık vererek], armağanlarla ve sunularla ne zaman O’nun planını uyguladılarsa, her işleminde tam olarak O’nun taleplerine itaat ettikleri oranda refahlarının artacağı vadinin gerçekleştiğini gördüler. Allah’ın taleplerini kabul ettiklerinde ve itaatleriyle O’nu onurlandırarak isteklerine uyduklarında, ambarları ağzına kadar doldu. Fakat ondalıklarda ve sunularda Allah’tan çaldıklarında, aslında sadece O’ndan değil kendilerinden de çaldıklarını anlamaları sağlandı çünkü onlar O’nun için yaptıkları sunuları ne kadar sınırladılarsa O da onların bereketlerini o kadar sınırladı.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 3. cilt, s. 395.

Kutsal Kitap bizim Tanrı’nın bir lütfu olarak yalnızca iman yoluyla kurtarıldığımız konusunda çok açıktır. Tanrı’nın emirlerine itaat etmemiz O’nun lütfuna verdiğimiz karşılıktır; lütfu kazanmaz (sonuçta kazanılan bir şey olsa lütf olmazdı: bkz. *Romalılar:4:1-4*).

Aslında Tanrı’nın bizimle yaptığı karşılıklı antlaşmaya baktığımızda hem bereketlerimizi hem de sorumluluklarımızı görebiliriz. Tanrı ile olan ilişkimizi, O’nun bize sunduklarına verdiğimiz karşılıkla tesis ederiz ve büyük ölçüde kendi kaderimizi belirleriz. İtaat –hizmet ve sevgi bağılılığı– öğrenciliğin gerçek belirtisidir. Bizi itaat etme zorunluluğundan özgür kılmak yerine bizi Mesih’in lütfunun paydaşları yapan iman, sadece imandır ve bu da Tanrı’nın bizden talep ettiği itaati yerine getirmemizi mümkün kılar.

Tartışma Soruları:

1. Her Adventist ondalığını vermek konusunda sadakatli olsaydı, kilisenin mesajı yaymak için gerekli olan her şeyi yapmaya yetecek kadar parası olacağı söylenir. Kilisenin ondan istenileni yerine getirmesine yardım etmek için ondalıklar ve sunular konusunda siz ne yapıyorsunuz?
2. Tanrı ile olan ilişkimizde seçimlerimizin ve yaptıklarımızın ne kadar önemli olduğu konusunda derinlemesine düşünün. Ondalıklarımızı ödeme ve iyi vekilharçlık da dahil olmak üzere işler ve itaat meselelerini, yasacılık tuzağına düşmeden nasıl zihnimizde canlı tutabiliriz?
3. Salı gününün sonundaki, sadakatli olduğumuzda dahi zor zamanların gelmesiyle ilgili soru hakkında sınıfta konuşun. Bu gerçekleştiğinde onu nasıl anlıyoruz ve eğer gerçekleşirse cesaretimizin kırılmasını nasıl önleyebiliriz?

Tanrı ile Anlaşma Yapmak

Andrew McChesney tarafından

Rusya'dan bir öğrenci olan Dmitry Bagal, Almanya'daki Friedensau Adventist Üniversitesi'nde ilahiyat alanında yüksek lisans programına kaydolduktan birkaç ay sonra parası bitti. Seçenekleri sınırlı görünüyordu. Kampüste veya yakında ki bir huzurevinde çalışabilir ancak geliri eğitim ücretinin sadece kısmen karşılayabilirdi. Bir yabancı olarak Alman öğrenciler gibi devletten kredi alamazdı. Ancak krediden daha küçük olan ama geri ödeme gerektirmeyen bir burs için başvurabilirdi.

Dmitry ikilem üzerinde dua ederken, Tanrı ile bir anlaşma yapmak için duyulandı. "Tanrım," diye dua etti, "beni bu bursla kutsarsan, misyon çalışmalarını desteklemek için ikinci bir ondalık ayıracağıma söz veriyorum."

Dmitry burs için başvurdu ve sevinçle onaylandı. Brüt gelirinin ikinci yüzde 10'unu misyon çalışmaları için ayırmaya başladı. Dönemler geçtikçe burs için tekrar onaylandı ve misyon çalışmalarına ikinci bir ondalık vermeye devam etti. İkinci ondalığa rağmen, yine de bir şekilde okul ücretini ve diğer masrafları karşılayacak kadar parası vardı. Hatta acil bir durum için kenara para ayırabiliyordu.

Sonra Dmitry'nin beş yaşındaki dizüstü bilgisayarını, yüksek lisans tezi üzerinde çalışırken bozulmaya başladı. İki kez kendi kendini onarmak için yedek parça satın almak zorunda kaldı. Bir gün, dizüstü bilgisayarın ekranını artık kapatamadığını fark etti. Vidalar kıpırdamıyordu. Tezini bitirmeyi umuyorsa yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı vardı ve küçük acil durum fonuna sahip olmaktan memnundu.

Fakat durum hakkında dua ederken, beş kişilik ailesiyle birlikte Güney Amerika ormanlarında misyoner olarak hizmet eden eski Sovyetler Birliği'nden bir arkadaşını hatırladı. Yüksek nem, arkadaşının tabletini mahvetmişti ve işine devam etmek için umutsuzca sağlam bir cihaza ihtiyacı vardı. Dmitry, mezun olmak için bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı olan kişiye neden Güney Amerika'daki arkadaşını düşündüğünü anlayamıyordu. Fakat su geçirmez, toz geçirmez bir dizüstü bilgisayar satın aldı ve arkadaşına yolladı.

Paketi gönderdikten kısa bir süre sonra, Dmitry'nin dizüstü bilgisayar ekranında dizüstü bilgisayar için ihtiyaç duyduğu vidaları sunan bir çevrimiçi reklam belirdi. Vidaları sipariş etti ve taktıktan sonra ekran yeni gibi açılıp kapandı. Şaşırtıcı bir şekilde dizüstü bilgisayar bugün ,sekiz yıl sonra hala çalışıyor.

Dmitry'nin, Tanrı'nın görevi ilk sıraya koyanları kutsadığından hiç şüphesi yok. Dmitry, "Rab dizüstü bilgisayarım ömrünü uzattı" diyor. "Gerçekten Kutsal Kitapta şöyle yazılmıştır: 'Yoksula acıyan kişi RAB'be ödünç vermiş olur,Yaptığı iyilik için RAB onu ödüllendirir.' [Süleyman'ın Özdeyişleri 19:17]."

Ondalık Antlaşması

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 14:18–20; Malaki 3:10; Yasa'nın Tekrarı 12:5–14; Levililer 27:30; 1.Krallar 17:9–16; 1.Korintliler 4:1, 2.*

HATIRLAMA METNİ: “‘Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınavın’ diyor Her Şeye Egemen RAB. ‘Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım’” (*Malaki 3:10*).

Yaratılış 14. bölümde Avram yeğeni Lut, Lut'un ailesi ve Sodom'dan alınan diğer kişileri kurtardığı başarılı bir rehine kurtarma görevinden geri dönüyor. Sodom kralı onları kurtardığı için Avram'a o kadar müteşekkirdi ki, savaşın tüm ganimetlerini ona vermek istedi. Avram sadece bu teklifi reddetmekle kalmadı, aynı zamanda tüm sahip oldukları üzerinden Melkisedek'e ondalık verdi.

Avram'ın ondalık vermesinden hemen sonra Rab şöyle dedi, “Korkma, Avram... Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak” (*Yaratılış 15:1*). Aslında, Rab Avram'a şöyle diyordu, “Endişelenme, seni Ben koruyacağım, Ben destekleyeceğim.” Çok sonraları, İsraililer Kenan ülkesine girmek üzereyken Musa onlara şöyle seslendi, “Her yıl tarlalarımızda yetişen ürünlerin ondalığını bir yana ayıracaksınız... Bunu yapın ki, her zaman O'ndan korkmayı öğrenesiniz” (*Yasa'nın Tekrarı 14:22, 23*).

Ellen G. White şöyle yazmıştı: “Düzen kesin bir şekilde Musa'ya bildirilmeden önce de, Âdem'in zamanı kadar uzak bir geçmişte dahi, insanlardan dini amaçlar için Allah'a armağanlar sunmaları talep ediliyordu.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church* [Kilise İçin Tanıklıklar], 3. cilt, s.393.

Bütün bunlar bugün bizim için ne anlam ifade ediyor?

**21 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Ondalık Onda Bire Eşittir

Sözlükler ondalık sözcüğünü “bir şeyin onuncu parçası” ya da “onda biri” diye tanımlıyor. Bu tanımlama muhtemel Kutsal Kitap’tan alıntıdır. Ondalık basitçe, gelirimizin ya da mahsulümüzün onda birini Tanrı’ya geri vermektir. Sahip olduğumuz her şeyin en başta O’na ait olduğunu anlıyoruz. Sina dağında İsraililere bildirilen ondalık yasası, ondalığın kutsal olduğunu ve Tanrı’ya ait olduğunu belirtmektedir (bkz. *Levililer* 27:30, 32). Tanrı sadece Kendisine ait olan onda biri istiyor. Şükran sunularımız ise ondalığa ilavedir ve ondan ayrıdır. Ondalık bizim Hristiyan bağlılığımızın asgari tanıklığıdır. Kutsal Kitap’ta hiçbir yerde Tanrı’nın payının onda birden az olduğuna dair bir belirti bulunmamaktadır.

Yaratılış 14:18-20 ve İbraniler 7:1-9 ayetlerini okuyun. Avram Melkisedek’le buluştuğunda ne yaptı? Bu, ondalık uygulamasının ne kadar geçmişe uzandığına dair bize ne öğretiyor?

Kutsal Kitap’ta ondalıktan ilk olarak, Melkisedek ile Avram’ın buluşmasını aktaran Yaratılış 14. bölümde bahsedilmektedir. Kutsal Kitap’ta ondalıkla ilgili olan son bahiste de aynı buluşma aktarılmaktadır fakat bu sefer “onda bir” ve “ondalık” sözcükleri dönüşümlü olarak kullanılmıştır (bkz. *İbraniler* 7:1-9). İbraniler kitabındaki öyküde ne Melkisedek’in, ne de Mesih’in Levi oymağından olmadığına dikkat edin, yani ondalık verme Levililer’in özellikli olmalarından öncedir. Ondalık verme sadece Yahudilere ait bir adet değildir ve Sina dağındaki İbranilerle başlamamıştır.

Yaratılış 28:13, 14, 20-22 ayetlerini okuyun. Tanrı Yakup için ne yapmayı vaat etti ve Yakup’un Tanrı’ya ne cevap verdi?

Yakup öfkeli kardeşi Esav’dan kaçarak evinden ayrıldığında, bir gece yeryüzünden göğe yükselen bir merdiven gördüğü bir düş gördü. Melekler o merdivenden aşağı inip yukarı çıkıyorlardı. Merdivenin tepesinde duran Tanrı, Yakup’a onunla birlikte olacağına ve onu eve döndüreceğine dair söz verdi. Gerçek bir dönüşüm yaşayan bu bekâr genç adam şöyle dedi, “RAB benim Tanrım olacak... Bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim” (*Yaratılış* 28:21, 22).

Ondalık vermenin de Sebti günü gibi ilk olarak eski İsrail yasal ve hatta dini sisteminde başlamış bir şey olmadığını anlamak neden çok önemlidir? Çarmıhtan sonra yaşamakta olan bizler bu gerçekten hangi mesajı çıkartmalıyız?

Ambar Nerede?

Malaki 3:10 ayetini okuyun. Bu ayetten ondalığımızın nereye gitmesi gerektiği konusunda ne öğrenebiliriz?

Ayette tam olarak yeri belirtilmiyor olsa da, Tanrı'nın halkının, O'nun "ambar" derken ne kastettiğini biliyor oldukları açıktır. Tanrı talimatlarına şu eklemede bulunuyor: "Evimde yemek olsun"(KM). Halk O'nun evinin öncelikli olarak tapınak, yani Sina dağında Musa'ya verilen ayrıntılı talimatla uyarınca inşa edilerek özenle hazırlanmış çadır olduğunu anlıyordu. Daha sonraları, İsraililerin Vaat Edilen Ülke'de yaşadığı dönemde merkezi yer ilk önce Şilo'daydı daha sonra ise kalıcı olarak Yeruşalim'deki tapınakta.

Yasa'nın Tekrarı 12:5-14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın çocuklarının, ondalıklarının nereye verileceği konusunda kendi sağduyularına göre davranabileceklerini söylemiyor. Bu ayetlerden bugün kendimiz için hangi ilkeleri çıkarabiliriz?

Tanrı'nın ailesinin fertleri olarak, ondalıklarımızla ne yapacağımız konusunda O'nun ne istediğini anlamak ve yerine getirmek istiyoruz. Kutsal Kitap anlatısından, Tanrı'nın halkının ondalıklarını ve sunularını bizzat getirmek ve Tanrı'ya ibadet etmek için her yıl üç kere -Fısıh, Pentikost ve Çardak bayramında (*Mısır'dan Çıkış 23:14-17*)- Yeruşalim'e yolculuk yaptıklarını öğreniyoruz. Sonra da Levililer bu ondalıkları İsrail'in her yerindeki kardeşlerine dağıttırlardı (*bkz. 2.Tarihler 31:11-21, Nehemya 12:44-47, Nehemya 13:8-14*). Yedinci Gün Adventist kilisesi de, bu merkezi ambar ilkesine uyararak, yerel konferansları, kurulları ve kilise birliklerini, dünya kilisesi adına ambarlar olarak atamıştır ve hizmet bu kaynaktan beslenmektedir.

Kilise üyelerine kolaylık olması için ondalıklar yerel kiliselere getirilmektedir. Üyeler ibadetlerinin bir parçası olarak ondalıklarını ve sunularını buraya getirirler fakat bazı üyeler internet üzerinden vermektedir. Sonrasında ise yerel veznedarlar ondalıkları konferans ambarına iletir. Ondalık sisteminin bu şekilde, Tanrı'nın buyurduğu ve ana hatlarını belirlediği biçimde düzenlenmiş olması, Yedinci Gün Adventist kilisesinin dünya çapında gittikçe büyüyen bir etkiye sahip olmasını sağlamıştır.

Herkesin ondalığını Adventist kilisesinin kendisine değil de istedikleri herhangi başka yere verdiğini hayal edin. Öyle bir şey olsaydı, kilisemiz ne olurdu? O halde bu uygulama neden çok kötü bir fikirdir ve Kutsal Yazı ile çelişmektedir?

Ondalık Vermenin Amacı

Levililer 27:30 ve Çölde Sayım 18:21, 24 ayetlerini okuyun. Tanrı ondalıklarla ne yapmayı amaçlıyor?

Her şeyin sahibi Tanrı olduğuna göre (*Mezmurlar 24:1*), elbette O'nun paraya ihtiyacı yoktur. Fakat ondalık O'na ait olduğu için, bize onunla ne yapacağımızı O söyler ve o da ondalığın müjde hizmetinin desteklenmesi için kullanılmasıdır. Bu sebeple, din görevlilerinin ihtiyaçları Tanrı'nın ondalığı ile giderilir.

Levi oymağına –Eski Ahit'teki din görevlisi kuvveti– diğer oymaklara verildiği gibi geniş araziler verilmemişti. Levililere, etrafında kişisel bahçelere yetecek kadar toprak olan belirli kentler verilmişti ve sığınak kentleri de buna dahildi. Levililer diğerlerinin ondalıklarıyla geçiniyor aynı zamanda kendi gelirlerinden de ondalık veriyorlardı.

Elçilerin İşleri 20:35 ayetini okuyun. Burada ne mesaj veriliyor ve bunun ondalık konusuyla ilişkisi nedir?

Ondalık vermek önemlidir çünkü Tanrı ile bir güven ilişkisi kurmamıza yardım eder. Gelirinizin onda birini alıp “başkasına vermek” (her ne kadar teknik olarak o Tanrı'ya ait olsa da) gerçek bir iman davranışı gerektirmektedir ve imanınız da ancak onu hayata geçirdiğinizde gelişecektir.

Örneğin, Vahiy 13. ve 14. bölümlerde tasvir edilen, imanlıların alıp satamadığı o son zamanları düşünün. Tanrı'ya, O'nun takdirine, O'nun kudretine ve O'nun sevgisine güven geliştirmiş olmak, tüm dünya bizim karşımızdaymış gibi görüldüğünde son derece önemli olacak. Sadakatli bir şekilde ondalık vermenin, bu güvenin geliştirilmesinde elbette yardımcı olacaktır. O zamandan önce dahi, her ne durumda olursak olalım Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmiş olmak hepimiz için çok önemlidir.

Bu mali sadakate bağlı kalmamız için bir diğer önemli sebep de Tanrı'nın vaat ettiği somut bereketlerdir. Ondalık verme antlaşmasının bir parçası olarak Tanrı o kadar bol bereket vaat etmiştir ki, onları koyacak oda bulamayacağız. Gelirimizin fazlasıyla başkalarına yardım edebilir ve sunularımızla da Tanrı'nın işinin desteklenmesine yardım edebiliriz.

Ashında vermenin almaktan daha büyük bir mutluluk olduğu gerçeğini hangi yollarla tecrübe ettiniz?

Brüt Gelirden mi Yoksa Net Gelirden mi Ondalık Verilmeli?

Saatlik ücret alıyorsa veya bize maaş ödemiyeorsa ondalığımızı “gelirimiz” üzerinden hesaplarız. Kendi işimize sahipsek “hasılatımız” üzerinden ödeme yaparız. Pek çok ülkede devlet, halka sağlanan, güvenlik, yollar ve köprüler, işsizlik ödemeleri v.b. hizmetlerin maliyetini karşılamak için çalışanların ücretinden vergi almaktadır. Brüt mü yoksa net mi meselesi, ondalığımızı bu vergiler bizden alındıktan önce mi yoksa sonra mı verdiğimizle ilgilidir. Kendi işine sahip olan kişiler, gerçek kârlarını kişisel vergileri çıkarılmadan önce belirlemek için iş yapmanın maliyetini yasalara uygun bir biçimde hesaptan düşebilirler.

Kilise üyelerinin ondalık verme alışkanlıkları üzerine yapılan bir araştırma, Yedinci Gün Adventistlerinin çoğunun brüt gelirleri üzerinden, yani vergiler alınmadan önceki gelirlerine göre ondalık verdiklerini ortaya koymaktadır.

1. Krallar 17:9-16 ayetlerini okuyun. İlyas onun yanına gelmeden önce dul kadın ne durumdaydı? Peygamber, kendisiyle ve oğluluyla ilgilenmeden önce ondan ne yapmasını istedi? Bu öyküden, bahis konusu olan meselemize dair ne öğrenebiliriz?

Tanrı, Sarefatlı dul kadına Tanrı'nın bir adamının onu görmeye geldiğini söylemişti (1.Krallar 17:9). İlyas oraya vardığında kadın ona ne kadar zor durumda olduğunu açıkladı. İlyas önce ondan su istedi, sonra şöyle dedi, “Korkma, git yiyeceğini hazırla... Yalnız önce bana küçük bir pide yapıp getir. Sonra oğlunla kendin için yaparsın. İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, “Toprağa yağmur düşünceye dek küpten un, çömlekten yağ eksilmeyecek” (1.Krallar 17:13, 14).

İlyas bencillik mi yapıyordu yoksa kadının imanını hayata geçirmesine fırsat yaratarak aslında onun imanını mı sınıyordu? Cevap çok açık olmalı.

Brüt mü net mi konusunun özü şu ki, bu konuda karar vermek kişiye kalmıştır. *Kilise bize yapmamız gereken şeyi emredemez, buna yetkisi yoktur. Sonuçta biz kendi kararlarımızı vermeliz ve hangi seçimi yapmış olursak olalım, öyle yapmaları yargulamamalıyız. Her birimiz seçimlerimiz için bireysel olarak, yalnızca ve yalnızca Allah'a hesap veririz.* Herkes kendi denetçisi olması ve yüreğinde niyet ettiği kadar vermesi için serbest bırakılmıştır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 469.

Hayatında hiç ondalık vermemiş bir kişiye, ondalık sayesinde gelen bereketleri nasıl açıklarsınız? Bu bereketler nelerdir ve ondalık ödemek imanınızı nasıl güçlendirmektedir?

Dürüst ya da Sadık bir Ondalık

1. Korintliler 4:1, 2 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın çocukları ve O'nun bereketlerinin vekilharçları olarak, bizden nasıl insanlar olmamız isteniyor?

Peki, ondalığımıza sadık olmak ne anlama gelmektedir? Bu hafta ondalığın birkaç kurucu unsurunu gözden geçirdik:

1. Gelirimizin ya da hasılatımızın onda birine, ya da yüzde onuna denk gelen bir miktardır.
2. Ambara, yani müjde işçilerinin ödemelerinin yapıldığı yere götürülür.
3. Gelirimizin ilk kısmıyla Tanrı'yı onurlandırıyoruz.
4. Doğru amaç için, yani hizmetin desteklenmesi için kullanılmalıdır.

Kilise üyeleri olarak ilk üç maddenin sürdürülmesi bizim sorumluluğumuzdadır; toplanan kaynakların düzgün bir şekilde kullanıldığını denetlemek ise ambar yöneticilerinin sorumluluğudur.

Ayrıca, ondalık bizim açımızdan isteğe bağlı değildir. Onda bir ve ambar ikisi de bizim sorumluluğumuzun parçasıdır. Koşulları biz belirlemiyoruz Tanrı belirliyor. “Hasılatımın” onda birini bütünüyle vermiyorsa, ondalık vermiyorum demektir; ve bu ondalığı “ambara” götürmüyorsa da ondalık vermiyorum demektir.

Matta 25:19-21 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın kaynaklarını nasıl yönettiğimize dair ne zaman hesap vermeye çağırıyor? Mali olarak sadakatli olanlara ne söyleniyor?

“Bütün ondalıklarınızı ambara getirin” (Malaki 3:10), Tanrı'nın emridir. “Burada minnettarlık ya da cömertlik çağrısında bulunulmuyor. Bu basit bir dürüstlük meselesidir. Ondalık Rab'bindir ve O bizden Kendisine ait olanı O'na geri vermemizi istiyor.”—Ellen G. White, *Education* [Eğitim], s. 138. Tanrı için yönetmek benzersiz bir ayrıcalık fakat aynı zamanda bir sorumluluktur. O bizi bereketliyor ve destekliyor, bizden de sadece onda bir istiyor ve sonra da eski İsrail zamanlarında Levi oymağı için yapmış olduğu gibi, ondalığını hizmette bulunanların ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıyor.

Bazı kişiler ondalıklarının kullanılma biçimini beğenmedikleri için ondalık vermeyeceklerini ya da parayı başka bir yere göndereceklerini savunuyorlar. Fakat Tanrı nerede “paranızı ambara getirin fakat bunu ancak ambarın onu doğru kullandığımızdan eminseniz yapın” demiştir?

EK ÇALIŞMA: *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]* 9. Cilt, 245-252 sayfaları arasında bulunan, Ellen G. White'in ondalık konusu üzerine yazdığı en kapsamlı yazıyı okuyun. *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]* kitabınının 65-107 sayfaları arasındaki 3. bölümünü çalışın.

“Halkımızın tüm ondalığı, olması gerektiği gibi Rab'bin hazinesine akıyor olsaydı, öyle bereketler kazanılırdı ki, kutsal amaçlar için kullanılan yetenekler ve sunular ona katlanmış olurdu ve böylelikle Allah ile insan arasındaki kanal açık tutulurdu.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 474. Bu muazzam bir ifadedir. Hepimiz ondalıklarımızı sadakatle vermiş olsaydık, Tanrı bizi sunularımızı yüzde 1000 artıracak kadar kaynakla bereketleyecekti.

“Malaki'nin üçüncü bölümünde, Allah'ın insanla yaptığı antlaşma bulunmaktadır. Rab burada Kendi üzerine düşen kısmı belirtmekte, sadakatli bir biçimde ondalıklarını ve sunularını O'na geri veren kişilere büyük armağanlar bahşedeceğini söylemektedir.”—Ellen G. White, *Review and Herald*, 17 Aralık 1901.

“Herkes Allah'ın bizden istediklerinin tüm diğer isteklerin temelini oluşturduğunu hatırlamalıdır. O bize bol bol veriyor ve O'nun insanla yapmış olduğu anlaşmaya göre, kişinin mallarının onda biri O'na geri verilmelidir. Rab lütufla hazinelerini vekilharçlarına emanet ediyor fakat verdiklerinin onda biri için, bu Bana ait, diyor. Allah'ın mülkünün bir miktarını insana vermiş olması gibi, insan da sadakatle tüm servetinin onda birini Allah'a geri vermelidir. Bu çok açık düzenleme Bizzat İsa Mesih tarafından yapılmıştır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 384.

Tartışma Soruları:

1. Ondalık verme uygulamasının ilk olarak eski İsrail'de başlamamış olduğu konusu üzerinde biraz daha düşünün. Bu gerçek, Tanrı'nın huzurunda bizim üzerimize düşen bu yükümlülüğün daimiliğini anlamamıza nasıl yardım etmektedir?
2. Pazartesi gününün dersinin sonunda sorulan soruyu sınıfta tartışın. İnsanlar ondalıklarını başka bir yere ödemeye karar verdiğinde ne olacağını düşünün. Bu durumda kilisemize ne olurdu? Yine de bir kilisemiz olur muydu? Tüm diğer şeylerle karşılaştırıldığında, benim verdiğim ondalık o kadar küçük ki bir şey ifade etmez, düşüncesinde yanlış olan nedir? Ya herkes böyle düşünse ne olur?
3. Ondalık vermek sayesinde öğrendikleriniz ve tecrübe ettiklerinizi başkalarıyla paylaşın. Bu uygulamaya dair başkalarına ne öğretebilirsiniz?

Malavi'de Sebt Günü Testi

Sheron Ndhlovu tarafından

Malavi'deki bir kolej, final sınavlarını yedinci gün Sebti'ne planlayarak Yedinci Gün Adventistleri öğrencileri arasında şaşkınlık yarattı.

Lucy sıkıntılıydı. O ve devlete ait Karonga Öğretmenler Eğitim Koleji'ndeki diğer Adventist öğrenciler, öğretmen olmak için burs aldılar. Ama şimdi gelecekleri belirsiz görünüyordu.

Adventist öğrenciler ikilemelerini tartışmak için toplandılar. Yıl 2006 idi. Malavi, nakit sıkıntısı çeken hükümeti devlet üniversitelerinden öğrencilerin kampüste kaldığı gün sayısını azaltmalarını istemeye sevk eden bir yiyecek kıtlığıyla karşı karşıyaydı. Sonuç olarak, Lucy'nin koleji daha önce pazartesi ve salıdan cumartesiye yapılması planlanan final sınavlarına geçmişti.

Adventistler, kolejden sınav gününü yeniden gözden geçirmesini istemeye karar verdiler ve birçoğu müdürün ofisine gittiler. İtirazları reddedildi. Durumu kötüleştiren diğer öğrenciler, inançları konusunda onlarla alay etmeye başladılar.

Lucy, sınıf arkadaşı baskıya boyun eğip sınavlara Sebt günü girmeyi kabul ettikten sonra sınıf arkadaşı olarak dehşet içinde izledi. Ama o ve diğer üç kişi sağlam durdu. Sebt gününün Rabbini onurlandıracaklardı. Dua ettiler ve ikinci kez itiraz etmek için müdürün ofisine gittiler.

Ofiste Lucy kendini utanmış ve aşağılanmış hissetti. Devlet bursu alma ayrıcalığına sahip olduğu hatırlatıldı ve eşinin yakın zamanda vefatından sonra yetiştirdiği çocukları için okuması söylendi. Aşağılanma Lucy'nin fikrini değiştirmede. Tanrı'nın yardım edeceğine inanıyordu.

İkinci itiraz reddedildi. Lucy ve üç sınıf arkadaşı dua etmeye devam ettiler ve bölgede ki pastörden dua etmesini istediler. Pastör, Malavi'deki Adventist Kilisesi'nin başkanıyla konuştu ve devlet yetkililerinden aracılık yapmasını istedi. Adventistler, Malavi genelinde Sebt sınavlarıyla karşı karşıya kaldılar.

Aniden, kolej kararını iptal etti ve sınavları eski programlarına geri döndürdü. Ani değişiklik kampüste kafa karışıklığına neden oldu ancak tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri bir şeyi biliyordu: Dört sadık Adventist'in duaları güçlü bir şekilde yanıtlanmıştı. Sınavları geçen ve öğretmen olan Lucy Nyirenda, "Tanrı müdahale etti" dedi. "Kendini asla terk etmeyeceğine söz verdi."

Lucy, Yasa'nın Tekrarı 31:6'da Tanrı'nın vaadini talep etmeyi sever: "Güçlü ve yürekli olun! Onlardan korkmayın, yılmayın. Çünkü sizinle birlikte giden Tanrınız RAB'dir. O sizi terk etmeyecek, sizi yüzüstü bırakmayacaktır."

Bu çeyrekte Doğu-Orta Afrika Bölümünde Adventist eğitimini destekleyecek ve öğrencilerin hiçbir zaman Sebt Günü sınavlarına girmek zorunda kalmayacakları eğitim kurumlarına gitmelerine yardımcı olacak On Üçüncü Sebt Günü Sunularımız için teşekkür ederiz.

İsa için Sunular

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2.Korintliler 9:6, 7; Yasa'nın Tekrarı 16:17; Mezmurlar 116:12-18; 1.Tarihler 16:29; Markos 12:41-44; Markos 14:3-9.

HATIRLAMA METNİ: “Ne karşılık verebilirim RAB’be, bana yaptığı onca iyilik için? Kurtuluş sunusu olarak kadeh kaldırıp RAB’bi adıyla çağıracağım. Bütün halkının önünde, RAB’be adadıklarımı yerine getireceğim” (Mezmurlar 116:12-14).

O ndalığa ilaveten, ondalığımızı Tanrı’ya verdikten sonra sahip olduğumuzdan bize kalan yüzde 90’dan gelen sunular bulunmaktadır. İşte cömertlik burada başlamaktadır. Geçmişte Tanrı’nın halkı tarafından farklı tarzda sunular verilmiştir; Tanrı’nın merhametine karşılık verilen günah sunuları, O’nun koruyuculuğunu, sağlık bereketlerini, refahını ve destekleyen kudretini takdir etmek için verilen şükran sunuları gibi. Ayrıca yoksullar için verilen sunular ve ibadet evini inşa etmek ya da bakımını yapmak için verilen sunular da bulunmaktadır.

Tanrı’nın bize verdiği armağanların büyüklüğünü göz önünde bulundurursak, verdiğimiz sadece park yerinin taşlarını döşemek ya da kilise korosuna kıyafetler almak diye görmemeye başlarız. Armağanlarımızı Tanrı’nın bizim için yaptığına, özellikle de İsa’nın kurbanlığına karşılık olarak veriyoruz. “Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi” (1.Yuhanna 4:19). Sonra da kilise, yerel çapta ya da dünya çapında armağanlarımızı Tanrı’nın gayesini ilerletmek için kullanır. Bu hafta, Tanrı’nın yeryüzündeki işini yönetmemizin bir parçası olarak sunular konusunda Kutsal Kitap’ın ne söylediğini inceleyeceğiz.

*28 Ocak Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Verme Motivasyonu

Biz Tanrı'yı seviyoruz çünkü önce O bizi sevdi. Biz, O'nun bize verdiği muaz-
zam armağana, İsa'ya karşılık olarak veriyoruz. Aslında bize şöyle söylenmiştir:
"Rab'bin bizim sunularımıza ihtiyacı yoktur. Armağanlarımızla O'nu zenginleş-
tiremeyiz. Mezmurcu şöyle diyor: 'Her şey sendendir. Biz ancak senin elinden
aldıklarımızı sana verdik.' Fakat Allah, aynısını başkalarına da uzanmak için
fedakârlık yaparak, O'nun rahmetine şükran duyduğumuzu göstermemize izin
veriyor. Allah'a olan minnettarlığımızı ve sevgimizi ortaya koymanın bizler için
yegâne yöntemi budur. O bize başka bir yol göstermemiştir."— Ellen G. White,
Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler], s. 18.

"Paramızı" İsa'ya teslim ettiğimiz zaman, bu aslında O'na ve başka insanlara
duyduğumuz sevgiyi güçlendirmektedir. Bu sebeple, para kesinlikle gerçek bir
güç olabilir. İsa başka herhangi konudan daha çok para ve zenginlik hakkında
konuşmuştu. Matta, Markos ve Luka'daki her altı ayetten biri para hakkındadır.
Müjdenin iyi haberi şudur ki, Tanrı bizi parayı yanlış kullanmaktan ya da para
sevgisinden kurtarabilir.

**Matta 6:31-34 ve Yasa'nın Tekrarı 28:1-14 ayetlerini okuyun. Tanrı, O'na itaat
edersek bizim için ne yapacağını vaat ediyor? Tanrı'nın vaatlerini talep etmek
bizim açımızdan bencillik mi?**

Sunularımız Tanrı için özveride bulunmaya istekli olduğumuzun kanıtıdır.
Son derece derin bir ruhsal deneyim, yaşamlarımızın bütünüyle Rab'bimiz olan
Tanrı'ya adanmış olduğu gerçeğinin bir göstergesi olabilirler. Bir İngiliz atasözü
bize bunun "söylediklerimizi lafta bırakmayıp uygulamak" olduğunu söylüyor.
Tanrı'yı sevdiğinizi söyleyebilirsiniz fakat bu sevgiyi göstermenize (hatta güç-
lendirmenize) yardım edecek olan, cömert sunularınızdır.

Bir sunu, uygun gördüğü şekilde ihtiyaçlarımızı sürekli olarak karşılayan
kişisel bir Tanrı'ya güven duyan bir yürekte gelir. Sunularımız Mesih'teki kur-
tuluşun güvencesine sahip olduğumuz kanaatine dayanmaktadır. Sunularımız
Tanrı'yı yatıştırma ya da O'nun tarafından kabul edilme arayışı değildir. Tersine,
sunularımız kurtuluş ve lütfun yegâne ve yeterli aracısının Mesih olduğunu
imanla kabul etmiş olan bir yürekte akmaktadır.

**2. Korintliler 9:6, 7 ayetlerini okuyun. Rab burada bize ne söylüyor?
"Yüreğinde niyet ettiği gibi" vermek ne anlama geliyor? Neşeyle vermeyi
nasıl öğrenebiliriz?**

Sunulara Ne Oranda Ayırmalı?

Yasanın Tekrarı 16:17 ayetini okuyun. Tanrı, sunularımızın miktarına temel olarak hangi kıstası öne sürüyor?

Sunularımız, bol bol verdiği yaşam armağanları, kurtarışı, desteği ve çok çeşit sürekli bereketi için Tanrı'ya duyduğumuz minnettarlığın bir kabulü ve ifadesidir. O halde, yukarıdaki ayette de gördüğümüz üzere, sunularımızın miktarı bizim neyle bereketlendiğimize göre olmalıdır.

“Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek” (*Luka 12:48*).

Mezmurlar 116:12-14 ayetlerini okuyun. 12. Ayette sorulan soruya nasıl cevap vermemiz gerekiyor? Para cevabımıza ne kadar uygun?

Tanrı'nın bize verdiği onca bereketin karşılığını nasıl ödeyebiliriz? Cevap aslında çok basit: asla ödeyemeyiz. Fakat öyle görünüyor ki yapabileceğimiz en iyi şey, insan kardeşlerimize yardım ederek Tanrı'nın gayesine cömert davranmaktır. İsa öğrencilerini müjdecilik yolculuğuna gönderdiğinde, onlara şöyle demişti, “Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” (*Matta 10:8*). Sunularımız Mesih'e yarasız bir karakterinin gelişmesine katkı sağlamaktadır. Biz de böylelikle bencillikten arınıp sevgiye bürünürüz. Biz de Mesih'in yaptığı gibi başka insanlarla ve Tanrı'nın gayesiyle ilgilenmeliyiz.

Asla unutmamalıyız ki, “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi” (*Yuhanna 3:16*). Tersine, –emin olabilirsiniz ki–kendimize biriktirdikçe yüreklerimiz de gittikçe bencilleşecek ayrıca kendimizi daha acınası hissedeceğiz.

Rab'be bir sunu getirmek, ruhsal ve ahlâki sonuçları olan bir Hristiyan alışkanlığıdır. Bunu yapayı ihmal etmek, belki fark ettiğimizden de fazla kendimize ruhsal yönden zarar vermek anlamına gelir. Buna ek olarak armağanlarımızı ne miktarda verdiğimiz ve kime verdiğimiz bize kalmıştır.

Sunularınız ve onları vermekle ilgili tavrınız Tanrı ile olan ilişkinize dair ne söylüyor?

Sunular ve İbadet

Kutsal Kitap bize bir ibadet düzeni vermemektedir. Fakat ibadet düzeninde en az dört şeyin mevcut olduğu anlaşılıyor. Yeni Ahit'te bu liste şu şekildedir: ders/vaaz, dua, ilahi, ondalıklar ve sunular.

İsrailli erkekler (ve aileler) yılda üç defa Yerusulim'de Rab'bin huzurunda bulunmak zorundaydı. Ve "Kimse RAB'bin önüne eli boş gitmemeli[ydi]" (*Yasa'nın Tekrarı 16:16*). Diğer bir deyişle, ibadetin bir parçası da ondalıkları geri vermek ve sunuda bulunmaktı. Tanrı'nın çocukları Fısıh Bayramı'nda, Pentikost'ta ve Çardak Bayramı'nda ondalıklarını ve sunularını getiriyorlardı. Birinin bu bayramlara eli boş geldiğini hayal bile edemiyoruz.

Diğer bir deyişle, eski İsailliler için ondalıklarını ve sunularını vermek ibadetlerinin merkezi bir parçasıydı. İbadet, gerçek ibadet sadece sözlerle, ilahilerle ve dualarla Tanrı'ya duyduğumuz şükran ve minnettarlığı ifade etmek değildir, aynı zamanda bu şükran ve minnettarlığı sunularımızı Rab'bin evine getirerek ortaya koymaktır. Onlar tapınağa getiriyorlardı, biz de Sebt gününde (en azından ondalıklarımızı ve sunularımızı geri ödemenin bir yolu olarak) kiliseye getiriyoruz. Bu bir ibadet davranışıdır.

1. Tarihler 16:29; Mezmurlar 96:8, 9 ve Mezmurlar 116:16-18 ayetlerini okuyun. Buradaki ilkeleri kendi ibadet tecrübemize nasıl uygulayabiliriz?

Yeryüzünde O'nun işlerini yönetmekle görevlendirilmiş Tanrı'nın çocukları olarak, sunularımızı getirmek bizim ayrıcalığımız, fırsatımız ve sorumluluğumuzdur. Rab bize O'nun için büyütmemiz amacıyla çocuklar verdiyse, ondalıklarımızı ve sunularımızı Sebt okuluna ve kilise hizmetlerine getirme sevincini onlarla da paylaşmalıyız. Bazı yerlerde insanlar ondalıklarını internet üzerinden ya da başka araçlar kullanarak ödüyorlar. Bunu yapıyor olsak da, ondalıkları ve sunuları geri vermek Tanrı ile olan ibadet tecrübemizin bir parçasıdır.

Ondalığımızı ve sununuzu ibadetinizin bir parçası olarak kiliseye verme görevinizde sizin kendi deneyiminiz ne oldu? Bu uygulama Tanrı ile olan ilişkinizi nasıl etkiliyor?

Tanrı Sunularımızı Kaydediyor

Markos 12:41-44 ayetlerini okuyun. Zengin olsak da olmasak da, bu öyküden hangi mesajı çıkartabiliriz? Bu bize hangi ilkeyi öğretiyor ve onu kendi ibadet tecrübemizde nasıl uygulayabiliriz?

İsa ve öğrencileri tapınağın avlusunda, bağış sandıklarının kurulduğu yerdeydiler. İsa armağanlarını getirenleri izliyordu. O dul kadının iki bakır kuruş attığını görecektik kadar yakındı. Kadın elinde ne varsa vermişti. “İsa onu bunu yapmaya yönlendiren şeyin ne olduğunu biliyordu. Kadın tapınak hizmetinin Tanrı’nın tayin ettiği görev olduğunu biliyordu ve ona destek olmak için yapabileceğinin en iyisini yapmakta hevesliydi. O yapabileceğini yaptı, bu hareketi de tarih boyunca onun anısına ve sonsuzlukta da sevincine bir kanıt oldu. Onun yüreği verdiği armağanla birlikte gidiyordu; o armağanın değeri kuruşlukların ederiyle değil, bu eylemi yapmasına sebep olan Allah sevgisiyle ve O’nun işine olan ilgisiyle ölçüldü.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 175.

Başka bir önemli nokta ise şu ki, bu İsa’nın salık verdiği yegâne armağandı—kısa süre sonra O’nu reddedecek olan, çağrısından ve görevinden son derece uzaklaşmış durumda olan kiliseye verilen bir armağan.

Elçilerin İşleri 10:1-4 ayetlerini okuyun. Romalı yüzbaşı neden göksel melek tarafından ziyaret edildi? Hangi iki davranışı gökte kaydedilmişti?

Öyle anlaşılıyor ki, gökte sadece dualarımız duyulmakla kalmıyor, aynı zamanda armağanlarımızın arkasındaki gerekçeler de kaydediliyor. Ayet Kornelius’un cömert biri olduğunu söylüyor. “Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (*Matta 6:21*). Kornelius’un yüreği armağanlarını takip ediyordu. İsa’yı öğrenmeye hazırdı. Dua ve sadaka vermek birbiriyle yakından ilişkilidir, Tanrı’ya ve insan kardeşlerimize olan sevgimizi gösterirler. Bunlar Tanrı’nın yasasının iki büyük ilkesidir: “Tanrım Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin” (*Luka 10:27*). İlki dua ile, ikincisi de sadaka vererek ortaya konulur.

Özel Projeler: Büyük Kavanozdan Vermek

Araştırmalar, insanların varlıklarının sadece yüzde dokuzunun likit olduğunu ve anında bir sunu olarak değerlendirilebileceğini gösteriyor. Nakit, çek, birikimler, para piyasası fonları v.b., en azından böyle şeylere sahip olanlar tarafından genellikle likit varlıklar olarak kabul edilirler. Varlıklarımızın büyük bölümü, aşağı yukarı yüzde 91'i, evlerimize, (çiftçiysek) hayvanlarımıza, ya da diğer kolaylıkla paraya çevrilemeyen taşınmaz mülklere “yatırılmış” durumdadır.

Likit ve taşınmaz varlıklar arasındaki oran farkını örneklemek için iki cam kavanoza bin adet bir lira koyalım, her 10 lira yüzde biri temsil etsin. Elinizde, içinde yüzde 9 likit varlığı temsil eden 90 adet bir lira bulunan bir kavanoz ve yüzde 91 taşınmaz varlığı temsil eden 910 lira bulunan ikinci bir kavanoz var.

Pek çok kişi sunularını ve ya katkılarını likit varlıklarını barındıran küçük kavanozdan veriyor. Ceplerindeki ya da banka hesaplarındaki para budur. Fakat insanlar bir şekilde coşkunun hisleri içinde olduklarında, büyük kavanozdan verirler. Kutsal Kitap böyle pek çok öykü anlatmaktadır.

Markos 14:3-9 ve Yuhanna 12:2-8 ayetlerini okuyun. Simun'un ziyafetinde bulunan ana karakterler kimlerdi? Meryem'in armağanının değeri neydi? Meryem İsa'yı o zaman neden yağladı?

Meryem'in armağanı 300 dinar, yani onun bir yıllık geliri değerindeydi. Bu, büyük ihtimalle “büyük kavanoz” armağanıydı. Bu olaydan sonra, Yahuda bunun üçte birinden az bir para karşılığında İsa'yı ele verdi—bu 30 parça gümüş yani “küçük kavanoz” armağanıydı (*bkz. Matta 26:15*). Yatırımlarımızdan büyük kavanoz armağanları vermek gerçek sevgi ve adanmışlık gerektirmektedir. Fakat Yahuda gibi açgözlüyssek, bir hiç uğruna ruhumuzu satabiliriz.

Barnaba'nın çalışması ve faaliyetlerinden Yeni Ahit'te 28 yerde bahsedilmektedir. Onu öncelikli olarak Elçi Pavlus'un yol arkadaşı ve büyük bir müjdecisi olarak tanıyoruz. Fakat bunların hepsinin temeli ondan bahsedilen ilk ayetlerde ortaya konmaktadır. Elçilerin İşleri 4:36, 37 ayetlerinde onun gerçekten bir “büyük kavanoz” armağanı verdiğini okuyoruz. Bu Mesih'in şu sözlerine ne güçlü bir örnektir: “Hazinesiz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (*Matta 6:21*).

Fedakâr bir verme neden alanlar kadar verenler için de önemlidir?

EK ÇALIŞMA: Göksel anımsama kitabı Tanrı'nın aile fertlerinin mali yönden sadakatlerini de kayda almaktadır. “Kaydedici melek Allah’a adanan, hazineye eklenen her sunuyu ve ayrıca bağışlanan varlığın nihai neticesini doğru bir şekilde kaydeder. Allah’ın gözü, O’nun davasına adanan her meteliğin ve onu veren kişinin gönüllülüğünün ya da gönülsüzlüğünün farkındadır. Vermenin ardında yatan sebepler de ayrıca kaydedilir. Fedakârlık göstererek, O’nun onlardan istediği gibi Allah’ın olanı O’na geri veren kutsanmış kişiler yaptıklarına göre ödüllendirilecekler. Bu şekilde tahsis edilen varlıklar yanlış biçimde kullanıldıklarında ve veren kişinin düşündüğü amacı–Tanrı’nın yüceliği ve ruhların kurtarılması– gerçekleştirmediğinde dahi, gönülden ve samimi bir şekilde özveride bulunan, O’nun görkemine odaklanmış kişiler ödüllerinden mahrum kalmayacaklardır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 2. cilt, s. 518.

“Allah insanlardan işinin ilerletilmesi için dua etmelerini ve plan yapmalarını talep ediyor. Fakat Kornelius gibi biz de dua ile vermeyi birleştirmeliyiz. Dualarımız ve sadakalarımız Allah’ın huzuruna bir anma olarak gelmelidir. İşler olmadan iman ölüdür ve yaşayan bir iman olmadan Allah’ı memnun etmek mümkün değildir. Bir yandan dua ederken, dualarımızın kabul olması için hem varlığımızdan hem emeğimizden verebileceğimiz kadarını vermeliyiz. İmanımızı hayata geçirirsek Allah bizi unutmayacaktır. O her sevgi eylemini ve her özveriyi kaydeder. O, işlerimizle imanımızı gösterebilmemiz için bize yollar açacaktır.”—Ellen G. White, *Atlantic Union Gleaner*, 17 Haziran 1903.

Tartışma Soruları:

1. Dua etmek ve vermek nasıl birlikte işliyor? Yani, dua etmek neye, ne zaman vereceğinizi ve ne kadar vereceğinizi bilmenize nasıl yardımcı olabilir?
2. Amerika Birleşik Devletleri’nde iyi bilinen bir dergi, Wall Street’te çok fazla para kazanmalarına rağmen sefil durumda olan, öfke ve endişeyle dolu genç çalışanlardan bahsetmişti. Onlardan biri, bir portföy yöneticisi şöyle dedi: “Portföyümde fazladan yüzde bir kazanç sağlasam da, öldükten sonra bunun ne önemi var ki?” Bu öyküden, vermenin, özverili bir şekilde vermenin veren kişiye ne kadar ruhsal fayda sağladığına ve “zenginliğin aldaticılığından” kurtulmamıza nasıl yardım ettiğine dair hangi dersleri çıkarabiliriz (bkz. *Matta 13:22*)?
3. Yukarıdaki Ellen G. White alıntısında kaynakların “yanlış kullanılması” konusundaki cümleye dikkat edin. Onun burada söylediklerini aklımızda tutmak, vermekte olan bizler için neden çok önemlidir?

Kalkınan Sanatçının Hediyesi

Sachiko Obara tarafından

14 yaşındaki oğlum Eichiro'nun Japonya'daki yaz tatili için özel bir planı vardı. Çizim yapmayı severdi ve sanatını yaratmak için kullanabileceği profesyonel bir tablet ve bilgisayar programı satın almak için para biriktirmeye karar verdi.

Eichiro, kendisi için en iyi tabletin hangisi olduğunu bulmak için dikkatli bir çevrimiçi ön araştırma yaptı ve hatta babasıyla birlikte mağazaya gidip bizzat gördü. Aynı zamanda hevesle para kazanmanın yollarını aradı, hatta basit ev işleri için ona ödeme yapmamı istedi.

Bir süre sonra 55.000 Japon Yeni (500 ABD Doları) biriktirdi ve tableti internette sipariş etti. "Yakında gelecek!" heyecanla bana söyledi. Her üç saatte bir teslimat durumunu kontrol etmek için internete giriyordu.

Birkaç gün sonra paket geldi. Eichiro dikkatlice açtı, tabletlerin işlevlerini kontrol etti ve boyamaya başladı. Sonraki üç gün boyunca, bir stüdyoda kapana kısılmış profesyonel bir sanatçı gibiydi. Sonra odasından çıktı ve şaşırtıcı bir duyuru yaptı. "Tableti başkasına vermeyi düşünüyorum," dedi. Japonya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi tarafından hazırlanmış, Ellen G. White'in "Büyük Mücadele" kitabının çizgi roman versiyonunu yaratma projesi hakkında bir video izlemişti. Videoda genç bir Adventist sanatçının eski bir tabletle proje üzerinde çalışmaya başladığını görmüştü.

Eichiro, "Tabletimi kullanmasını sağlayabilirsem, daha fazla iş yapmasına yardımcı olacağımı düşünüyorum" dedi. "Tanrı'ya bunun O'nun isteği olup olmadığını soruyorum."

Onun ısrarı üzerine projeden sorumlu kişiyle iletişime geçtim ve genç sanatçıyla temasa geçtim. Eichiro'nunki gibi bir tablete ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Ama Eichiro'nun bunun için çok çalıştığını duyunca tereddüt etti. Ben de ona Eichiro'nun kararı bol bol dua ederek verdiğini söyledim. "Tableti minnetle kabul edeceğim," dedi.

Kutsal Ruh'un oğlumun yüreğine güçlü bir şekilde dokunduğuna inanıyorum. Tableti satın almadan önce tek düşüncesi nasıl daha fazla para kazanılabıyordu. Ancak Kutsal Ruh çalışırken, odak noktası Ben'den Tanrı'ya ve O'nun görevinin çalışmasına kaydı. Oğlumun Tanrı'nın çağrısını duyduğu ve O'nun işine katkıda bulunabildiği için çok mutluyum. Hepimiz, İsa'nın yakında dünyaya geleceğini ilan etme görevini yerine getirmemiz için bizi çağırdığında, aynı dürüstlikle Tanrı'ya itaat etmeye çalışalım.

Bu görev hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Gideceğim" stratejik planının aşağıdaki hedeflerini göstermektedir: Spiritüel Gelişim Hedef No. 6, "Çocukların, gençlerin ve genç yetişkinlerin katılımını, muhafazasını, ıslahını ve katılımını artırmak"; ve Spiritüel Gelişim Hedef No. 7, "Gençlerin ve genç yetişkinlerin Tanrı'yı ilk sıraya koymalarına ve Kutsal Kitap'daki bir dünya görüşünü örneklendirmelerine yardımcı olmak." Devamını okuyun. iWillGo2020.org.

Borçla Uğraşmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yasa'nın Têkrarı 28:1, 2, 12; Matta 6:24; 1.Yuhanna 2:15; Süleyman'ın Özdeyişleri 22:7; Süleyman'ın Özdeyişleri 6:1–5; Yasa'nın Têkrarı 15:1–5.*

HATIRLAMA METNİ: “Zengin yoksullara egemen olur, borç alan borç verenin kulu olur” (*Süleyman'ın Özdeyişleri 22:7*).

Borcun tanımlarından biri de, “bugünden, gelecekte kazanmayı bekle-
diğine göre” yaşamaktır. Günümüzde borç bir yaşam tarzı olmuş gibi
görünüyor fakat bu Hristiyanlar için bir ölçüt olmamalıdır. Kutsal Kitap
borçtan vazgeçiriyor. Kutsal Yazılar’da en azından 26 yerde borçtan bahsediliyor
ve hepsi de olumsuz anlamda. Borç almanın günah olduğunu söylemiyor fakat
bunu yapmanın sıklıkla kötü sonuçlara yol açacağından bahsediyor. Pavlus mali
yükümlülüklerden bahsederken şöyle tavsiyede bulunmuştu: “Herkes hakkını
verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana
saygı, onur hakkı olana onur verin. Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir
şey borçlu olmayın” (*Romalıları 13:7, 8*).

Borç neden kişisel, kurumsal ve siyasi her seviyede neredeyse uluslar arası
bir musibettir? Her toplumda her zaman borç içinde olan en azından küçük bir
zümre olmuştur. Fakat bugün insanların büyük bölümü borç içindeler ve bu asla
onların faydasına olan bir durum değil.

Bu hafta borcun sebeplerini ve onu nasıl idare edeceğimizi inceleyeceğiz. Siz
borçsuz olabilirsiniz fakat bu değerli bilgiyi ondan fayda sağlayabilecek aileniz
ve arkadaşlarınızla paylaşabilirsiniz.

*4 Şubat Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Borç Sorunları

Yasa'nın Tekrarı 28:1, 2, 12 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın, çocuklarının borçla olan ilişkisi hususundaki gayesi nedir? Tanrı'nın çocukları bu gayeye nasıl ulaşabilirler? Buradaki şartlar bizim şartlarımızdan çok farklı olsa da, buradaki durumdan hangi ilkeleri çıkartabilir ve hemen şimdi kendi durumumuza uygulayabiliriz?

Çalışmalar, insanların mali açıdan zor duruma düşmelerinin üç temel sebebi olduğunu gösteriyor. Burada hepsini öncelik sırasına göre listeleyeceğiz.

Birincisi, cehalettir. Pek çok kişi, eğitilmiş kişiler dahi mali konularda deneyimsizdir. Bu kişiler para yönetiminin Kutsal Kitap'taki veya hatta dünyevi ilkelere dahi bihadir. Fakat umut var! Bu derste bu ilkelere ve onları nasıl uygulayacağımıza dair basit bir taslak verilecektir.

Mali zorlukların ikinci sebebi ise açgözlülük ya da bencilliktir. Reklamlar ve kişisel arzuların bir sonucu olarak, insanlar alenen gelirlerinin izin verdiği kadarını harcıyorlar. Onlar gerçekten karşılayabilecekleri kadarıyla yaşamaya, karşılayabilecekleri arabaya binmeye, karşılayabilecekleri kıyafetleri giymeye yanaşmıyorlar. Bu aynı kişilerin pek çoğu ondalık vermek için çok yoksul olduklarına inanıyorlar. Bunun bir sonucu olarak da hayatlarını Tanrı'nın vaat ettiği bilgelik ve bereketten yoksun olarak yaşıyorlar (bkz. *Malaki 3:10, 11; Matta 6:33*). Bu kişiler için de umut var fakat bunun için bir kalp değişimi ve kanaatkârlık ruhu gerekli.

İnsanların kendilerini mali zorluklar içerisinde bulmalarının üçüncü sebebi de kişisel talihsizliktir. Yeterli sağlık sigortası olmadan ciddi bir hastalık geçirmiş olabilirler. Savurgan bir eski eş tarafından terk edilmiş olabilirler. Varlıkları doğal bir afetle ortadan kalkmış olabilir. Ya da son derece yokluk içerisinde doğup büyümüş olabilirler. Bu kişiler için de umut var. Yolları daha zor olsa da, sorunları çözülemez değil. Hristiyan arkadaşların desteğiyle, dindar rehberlerin yardımıyla, iyi eğitimle beraber çok çalışmayla ve Tanrı'nın bereketi ve tedarikiyle değişim sağlanabilir.

Sebebi her ne olursa olsun, kişinin kendi hatası olsa dahi, borç hafifletilebilir. Fakat bunun için borcu olan kişiler yaşamlarında, harcamalarında ve mali önceliklerinde bazı değişiklikler yapmalıdırlar.

1. Timoteos 6:6-9 ayetlerini okuyun. Pavlus burada hepimizin dikkat kesilmesi gereken ne söylüyor? Bu sözler sizin için ne anlam ifade ediyor ve Söz'ün burada öğrettiğini nasıl daha iyi hayata geçirebilirsiniz?

İlahi Tavsiyeyi İzlemek

Bizler maddeden oluşan varlıklarız ve maddesel, zaman zaman son derece cezbedici olabilen bir dünyada yaşıyoruz. Bazen, maddi zenginliklere ve varlığa sahip olma ayartısını hissetmemek için etten ve kemikten değil de çelik ve sentetik yağdan yapılmış olmanız gerekir. Hayatında zengin olmayı ya da büyük ikramiyeyi kazanmayı hiç hayal etmemiş kimse var mıdır?

Hepimiz bununla yaşıyor olsak da ve iyi bir yaşam sürmek ve hatta zengin olmak için çok çalışmanın özünde yanlış bir şey olmasa da, hiçbirimiz parayı, serveti ve maddi varlıkları putlaştırma tuzağına diz çökmek zorunda değiliz. Doğru olduğunu bildiğimiz şeye sadık kalalım diye bize ilahi güç vaat edilmiştir. Bu çok önemli çünkü servet ve maddi varlıklara sahip olma ayartısı pek çok canın mahvolmasına yol açmıştır.

Matta 6:24 ve 1. Yuhanna 2:15 ayetlerini okuyun. Farklı şekilde ifade edilmiş olsa da, bu iki ayet arasındaki ortak konu nedir?

Maalesef dünya sevgisi o kadar güçlü olabiliyor ki, insanlar bu sevgiyi tatmin etmek için –öyle olmasını umarak– borçlanıyorlar. (Bu asla işe yaramıyor; *bkz. Vaiz 4:8.*) Borç Şeytan'ın canları yakalamak amacıyla attığı ağlardan biri olduğu için, Tanrı'nın, çocuklarının borçsuz olduklarını görmek isteyeceği gayet akla yatkındır. O, Kutsal Kitap ve peygamberlik armağanı aracılığıyla bizi mali özgürlüğe kavuşturacağımı söylemiştir.

Mezmurlar 50:14, 15 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın halkı hangi tutum içerisinde olmalıdır? “Adadığın adakları yerine getir” ne demektir?

Biz kilise üyeliğimize bizi yaratmış ve fidiyeyle kurtarmış olan Tanrıımıza övgü ve şükranlarımızı sunarak giriyoruz. 13 Maddelik vaftiz yeminlerimizin 9. maddesinde bize şunlar soruldu: “Kilise organizasyonuna inanıyor musun? Tanrı'ya ibadet ederek, ondalık ve sunularıyla ve kişisel çaba ve çalışmalarla kiliseyi desteklemeye kararlı mısın?” Yedinci gün Adventistleri olarak hepimiz evet dedik. O halde bu ayetler (*Mezmurlar 50:14, 15*) Tanrı'ya şükranlarını sunan ve sadakatle yeminlerini yerine getirenler için bir vaattir.

Seçimleriniz, dünyanın cezbediciliğiyle ne kadar iyi mücadele ettiğinize dair size ne söylüyor? İyi bir yaşama sahip olmak için çok çalışmakla, serveti veya parayı putlaştırmak neden çok farklı iki şeydir? Bu ikisi arasındaki farkı nasıl anlayacağız?

Borçtan Nasıl Kurtuluruz?

Süleyman'ın Özdeyişleri 22:7 ayetini okuyun. Ne anlamda bize borç verene kul olmuş durumdayız?

Bu talihsiz olgudan kurtulmak için ne yapılabilir? Eğer borcunuz varsa, aşağıdaki taslak bir borçtan kurtulma sürecine başlamanızda size yardım edecektir. Plan çok basit: Bir ön kabulü ve üç adımı var.

Ön kabul, Tanrı'nın bilgeliğine ve bereketine ulaşmak amacıyla O'nun kutsal ondalığını geri ödemekte sadakatli olacağınıza dair taahhütte bulunmaktır. O, O'na itaat edenleri bereketlemek için can atar.

Birinci adım, daha fazla borçlanmaya hemen son vermektir: Artık kredi kartıyla harcama yapmak yok. Sizin olmayan parayı alıp kullanmazsanız, borçlanmazsınız. Borç almayı bırakırsanız, daha fazla borçlanmazsınız.

İkinci adım, Tanrı ile bir antlaşma yaparak o andan itibaren, O bereketledikçe borçlarınızı olabildiğince erken geri ödemektir. Tanrı sizi mali yönden bereketlediğinde, parayı gidip daha fazla şey satın almaya değil, borçlarınızı ödemeye harcayın. Bu adım muhtemelen en önemlisidir. Pek çok kişi, ellerine bekledikleri bir para geçtiğinde parayı hemen harcar. Bunu yapmayın; tersine o parayı borçlarınızı ödeme planına dahil edin.

Üçüncü adım ise, uygulamalı pratik kısımdır. Tüm borçlarınızın, büyükten küçüğe bir listesini yapın. Pek çok ailede ev kredisi listenin başında olur ve en altta da kredi kartları ya da kişisel borçlar olur. Borçlarınızın her birine her ay en azından minimum ödemesini yaparak başlayın. Sonra, listenin en altındaki borcunuza yaptığınız ödemeyi ikiye katlayın ya da olabildiğince arttırın. Bu en küçük borçtan ne kadar kolay kurtulduğunuzu gördüğünüzde şaşıracaksınız. Sonra da listenin en altındaki borcunuza ödediğiniz parayı, ilerledikçe bir üst sıradaki borcunuza ödeyerek listenin en tepesine kadar ulaşın. Küçük fakat yüksek faizli borçlarınızdan kurtuldukça, bir sonraki daha büyük olan borcunuza ödeyecek şartıcı miktarda kaynak yaratmış olacaksınız.

Tanrı'nın bizi borçlu görmek istemediği çok açıktır. Antlaşma yapıldıktan sonra, pek çok aile Tanrı'nın onları beklenmedik yollarla bereketlediğini, borçlarının da beklediklerinden çok daha hızlı bir şekilde azaldığını göreceklerdir. Bu basit üç adımı uygulayarak pek çok aile borcundan kurtuldu. Bunu siz de yapabilirsiniz! Tanrı'yı birinci sıraya koyarak, O'nun size emanet ettiklerini yönetmeniz için O'nun bilgeliğini ve bereketini alacaksınız.

“Yaşayışınız para sevgisinden uzak olsun. Sahip olduklarınızın yetinin. Çünkü Tanrı şöyle dedi: ‘Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım’” (İbraniler 13:5). Bu sözleri hayata geçirmek insanların borca düşmelerine engel olmaya nasıl yardımcı olur?

Kefillik ve Hızlı Zengin Olma Düzenleri

Kutsal Kitap, Tanrı'nın, çocuklarının başkalarının borçlarından sorumlu olmalarını istemediği konusunda gayet açıktır. Özdeyişler kitabında Rab kefillik, yani başka biri adına güvence vermek hakkında bizi uyarmaktadır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 6:1-5, Süleyman'ın Özdeyişleri 17:18 ve Süleyman'ın Özdeyişleri 22:26 ayetlerini okuyun. Buradaki mesaj nedir?

Kefillik genellikle itibarı olmayan bir kişinin, bankadan kredi çekmek istemesi fakat gerekli koşulları sağlayamaması yüzünden gerçekleşir. Krediyi verecek olan kurum, koşulları sağlayamayan kişiye kendisi adına kefillik etmesi için itibar sahibi birini bulmasını söyleyecek, sonra da banka, borcu güvence altına alarak ödenmemesi durumunda kefil olan kişiyi sorumlu tutacaktır.

Bazen kilise üyesi bir arkadaşınız size gelip kefil olmanızı isteyecektir. Ona şöyle cevap vermelisiniz: "Kutsal Kitap bunu asla yapmamam gerektiğini söylüyor." Kutsal Kitap'ın ihtiyaç içindeki kişilere yardım etmemiz için bizi teşvik ettiğini fakat onların borçlarının sorumluluğunu almamamız gerektiğini anlayın.

Bazen, anne babalardan genç çocuklarının ilk arabalarını satın almaları için kefil olmaları istenir. Ya da yetişkin çocuklar bir iş kurmak için borç alırken anne babalarından kefil olmalarını isterler. Aynı cevap geçerlidir. Gerçekten ihtiyacı olanlara yardım etmek uygundur fakat başkalarının borçlarına kefil olmayın. Araştırmalar, *kefil olanların yüzde 75'inin sonunda borcu ödemek zorunda kaldıklarını göstermektedir!*

Süleyman'ın Özdeyişleri 28:20 ve 1. Timoteos 6:9, 10 ayetlerini okuyun. Burada ki uyarı nedir?

Hızlı zengin olma düzenleri de bir diğer mali tuzaktır; onlara kapılan kişilerin mali yönden mahvolmalarına yol açacakları neredeyse kesindir. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi gibi geliyorsa, bunun sebebi gerçek olmamasıdır. Pek çok kişi duygusal ve mali yönden zarar görmüştür. Bu hileli planların yol açtığı ilave bir trajedi de, pek çok durumda kişilerin bu işlere girmek için daha en başından borç para almak zorunda kalmış olmalarıdır. Pek çok yaşam ve aile bu kısa yoldan zengin olma hayalleri yüzünden harap olmuş sonunda sadece onları tuzığa düşürüp kandıran kişileri zengin etmiştir. Bir arkadaşınız ya da sevdiğiniz sizi bu yollardan birine çekmeye çalışırsa, oradan uzaklaşın. Yürüyerek değil, koşarak kaçın oradan.

Vadeler ve Borçlanma Esasları

Yasa'nın Tekrarı 15:1-5 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde açıklandığı şekliyle, Rab halkından ne talep etmişti?

Diğer yedi yıl yasalarıyla (Mısır'dan Çıkış 21:2; Levililer 25:3, 4) uyumlu olarak, sadece köleler, hizmetçiler ve toprak değil, alacaklılar da düzene sokulmuştur. Alacaklılar herhangi bir borcu bağışlamak istemedikleri için bir kişinin borç içinde olabileceği en uzun süre yedi yıldır. Bu ayetlerden çıkaracağımız başka sonuçlarla birlikte, burada Rab'bin özellikle de İsraili kardeşleri ilgilendirdiği zamanlarda bu tip mali konularla ilgilendiği gösterilmektedir. Bu ayetler ayrıca, ne kadar kötü olsa da Rab'bin borç gerçeğini kabul ettiğini göstermektedir. Rab ayrıca olabildiğince borçtan kaçınılması gerektiğini vurgulamıştır.

Günümüzde ise tersine dünyanın pek çok yerinde ev almak için 30, 40 yıllık krediler kullanılmaktadır. Evlerin çok bu kadar pahalı olmasının bir sebebinin de, onları almak için gerekli olan kredilerin bulunması olduğu anlaşılıyor.

Bu arada, pek çok kişi, ebeveynler ve öğrenciler eğitim için borç almayı düşünüyor. Bir kural olarak, üniversite diplomasına sahip olmak bir kişinin hayatının devamında gelir elde etme becerisini arttıracaktır. Bazılarının eğitiminizi karşılamak için borç almak zorunda kalabilirsiniz fakat şu etmenleri aklınızda tutun. Aldığınız borcu faiziyle geri ödemek zorundasınız. Hak kazandığınız her türlü burs ve hibeyi almaya çalışın. Çalışın ve okul için biriktirebileceğiniz kadar para biriktirin. Sadece sizi bir iş sahibi yapacak dersleri alın. Anne babanızdan yardım alın. Kutsal Kitap zamanında anne babalar kendi geçimlerini sağlamaları için çocuklarına tarlalar verirlerdi. Bugün ise "miras," bağımsız yetişkinler olabilsinler diye onların eğitimini sağlamak olmalıdır.

İdeal bir dünyada ödünç vermek de borç da olmazdı. Fakat ideal bir dünyada yaşamadığımız için, borç almamız gereken zamanlar olabilir. Borç alırken en iyi faizi aldığınızdan ve en iyi anlaşmayı yaptığınızdan emin olun. İhtiyacınız olan en düşük miktarı borç alın ve çok faiz ödememek için olabildiğince çabuk geri ödeyin. Fakat ilkesel olarak, insani açıdan olabildiğince borçlanmaktan kaçınmalısınız. Gündelik yaşamımızda Kutsal Kitap'ın mali ilkelerini uygulayarak gereksiz yere borçlanmaktan ve borcun hem kendimiz hem de ailemiz üzerine yüklediği korkunç gerginlikten kaçınabiliriz.

İnsanlara borç verdiyseniz, onlarla olan ilişkinizde ne kadar dürüst, adil ve nazik olabilirsiniz? Bu ilişkilerinizle ilgili hesap vermek zorunda kaldığınızda Tanrı'nın huzurunda nasıl bulunacaksınız? (Bkz. Vayiz 12:14.)

EK ÇALIŞMA: Üç aşamalı borçtan kurtulma süreci aslında Ellen G. White'in yazıları arasında bir sayfada bulunmaktadır. Noktalara ışık tutma için vurgu eklenmiştir.

“Bir daha borç içine girmemek için kararlı olun. Borca gireceğinize kendinizi binlerce şeyden mahrum bırakın. Yaşamınızın yolu bu oldu, borca girmek. Borçtan hastalıktan kaçır gibi kaçın.

*“Allah'la, O'nun bereketiyle tüm borçlarınızı ödeyeceğinize, sadece ekme ve yulaf lapasıyla idare etmek zorunda kalsanız bile bir daha kimseye borçlanmaya-
cağımıza dair ciddi bir anlaşma yapın . . . Bocalamayın, cesaretinizi yitirmeyin,
vazgeçmeyin. Zevkinizi inkâr edin, benliğin tutkularını inkâr edin, paranızı
biriktirin ve borçlarınızı ödeyin.*

“Onlardan olabildiğince çabuk kurtulun. Kimseye borcu olmayan özgür bir insan olarak yeniden ayağa kalkabildiğinizde, büyük bir zafer kazanmış olacaksınız.”—Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler], s. 257.

Borçtan kurtulmak için daha da yardıma ihtiyacınız olduğunda, şunları deneyin:

Bir bütçe belirleyin. Üç ay boyunca tüm gelirinizi ve harcamalarınızı kayıt altına alarak basit bir bütçe hazırlayın. Pek çok kişi gereksiz şeylere harcadığı parayı öğrendiğinde şaşkınlığa uğrayacak.

Kredi kartlarını yok edin. Kredi kartları ailenin borç içinde olmasının temel sebeplerinden biridir. Onları kullanması kolay fakat ödemesi çok zordur. Eğer her ay kredi kartı borcunuzun tamamını ödemediğinizi fark ederseniz ya da kredi kartı normalde satın almayacağınız şeyleri almanıza yol açıyorsa, kredi kartınız sizi ve evliliğinizi yok etmeden siz onu yok edin.

Mali önlemlere başlayın. Bazen, satın aldığımız bazı küçük şeylere biraz daha dikkat ederek, aylık harcamalarımızdan ne kadar tasarruf edebileceğimizin farkında olmuyoruz. Damlaya damlaya göl oluyor.

Tartışma Soruları:

1. Pek çok devletin ve kişilerin, kurumların üstlendikleri borcun miktarı akıl almaz boyuttadır. Sizin borçla, borcun size ve çevrenizdekilere açtığı sorunlarla ilgili kendi tecrübeleriniz nelerdir?
2. Yerel kiliseniz, üyelerin borç ve genel olarak mali meseleleri yönetmeyi öğrenmelerine yardım etmek için ne yapabilir?
3. Dünyanın cezbediciliğinden ve açgözlülüğünün yol açabileceği mali tehlikelerden korunmanıza yardım etmesi için talep edebileceğiniz Kutsal Kitap vaatleri nelerdir?

Sorunlu Çocuktan Kilise İhtiyarına

Sheron Ndhlovu tarafından

Edmond, Malavi, Mzuzu'da sorunlu bir çocuktur. Ebeveynlerine, öğretmenlerine veya herhangi bir yetişkine itaat etmeyi ret ediyordu. Okulda diğer çocuklara ve hatta öğretmenlere vuruyordu. O kadar korkunç bir ün kazandı ki, hem çocuklar hem de yetişkinler ondan korkuyordu.

Bir gün Edmond, Kâşif kulübünü bozmanın eğlenceli olacağına karar verdi. Asî arkadaşlarını Chasefu Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne götürdü ve onlar yürüyen ve şarkı söyleyen Kâşif'la alay ettiler. Edmond, Kâşifler'in tepkisini görmekten keyif aldı, bu yüzden o ve arkadaşları her hafta geri döndü.

Fakat haftalar geçtikçe Edmond, Kâşif etkinlikleriyle ilgilenmeye başladı. Çocukların ne yaptıkları ve neye inandıkları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Kilise, Mzuzu Stadı'nda müjdeleme toplantıları düzenlediğinde, gitmeye karar verdi ancak arkadaşlarına ona güleceklerinden korkarak söylemedi. Ayrıca, başka bir Hristiyan mezhebine mensup olan ebeveynlerine de söylemedi çünkü onu cezalandıracaklarından endişe ediyordu.

İbadetlerde Edmond göklerin Tanrısı'na ve yedinci gün Sebt'i'nin Rabbi'ni sevdi. Çok kötü davrandığı Adventist çocukların ve yetişkinlerin onu reddedeklerinden korksa da, cesaretini topladı ve vaftiz olarak yüreğini İsa'ya verdi.

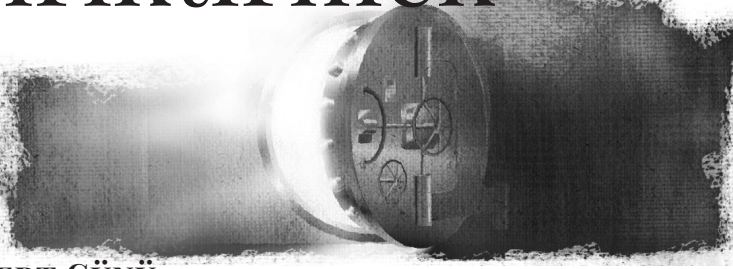
Ailesi vaftizi dört ay sonra öğrendi ve çocuğu hemen reddettiler.

Edmond kilise üyelerinin evlerinde kaldı ve öğretmenleri konusunda bilgili olana kadar ona Kutsal Kitap hakkında daha fazla şey öğrettiler. Ayrıca okulda kalabilmek için gerekli ücretleri ödemek için tuhaf işlerde çalıştı. Aradan üç yıl geçti. Edmond'ın ailesi onun Tanrı'ya sadık olduğunu gördü. Onun Mesih'te yeni bir yaratık olduğunu gördüler ve ondan eve dönmesini istediler.

Bugün Edmond Tchiri, Adventist bir eşle evli ve iki oğlu var. Ayrıca, Kâşiflere eziyet ettiği yer olan Chasefu Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nde İhtiyar olarak hizmet ediyor. Sorunlu bir okul çocuğunu sadece Tanrı'nın bir kilise İhtiyarına dönüştürebileceğini söylüyor. Ne kadar kötü davranırlarsa davranırlar çocuklara asla tepeden bakmayın" diyor.

Malavi Adventist Üniversitesi'nin Mzuzu kampüsünde bir topluluk erişim ve liderlik geliştirme merkezi kurmaya yardımcı olan 2021 On Üçüncü Sebt Sunularımız için teşekkür ederiz, böylece daha fazla çocuk, erkek ve kadın, Edmond'un memleketinde ve ötesinde İsa'nın dönüştürücü gücü hakkında bilgi edinebilir Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümü'nde. Bu çeyreğin sunusu, komşu Doğu-Orta Afrika Bölümü'ndeki altı eğitim projesini daha destekleyecek.

Gökte Hazine Biriktirmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 6:5-14, İbraniler 11:8-13, 2.Korintliler 4:18, Yaratılış 13:10-12, Yaratılış 32:22-31, İbraniler 11:24-29.*

HATIRLAMA METNİ: “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir?” (*Markos 8:36, 37*).

İsa şu sözleri söylediğinde bize dünyanın en iyi yatırım taktiğini vermiş oldu: “Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar” (Matta 6:19, 20). İsa bu yatırım taktiğini şu sözleriyle sonlandırıyor:

“Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır” (Matta 6:21). Başka bir deyişle: *bana paranızı nereye harcadığınızı gösterin, ben de size yüreğinizin nerede olduğunu göstereyim çünkü paranızı her nereye koyarsanız, yüreğinizin onu takip edeceği kesindir, çoktan orada değilse tabi.*

Tanrı'nın krallığı için atan bir yürek istiyor musunuz? Eğer istiyorsanız, paranızı size ebedi ödülleri toplayacak yere yatırın. Vaktinizi ve paranızı Tanrı'nın işine verin. Bunu yaptığımızda, kısa süre içinde bu işle daha da ilgileneceksiniz ve yüreğiniz de ardından gelecek. Bu hafta bize göklerde nasıl hazineler biriktireceğimizi ve sonunda da ebedi ödülü toplayacağımızı gösteren ayetleri ve tasvirleri inceleyeceğiz.

**11 Şubat Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Nuh Lütü Buldu

Tanrı'nın göksel hazine arayanları genellikle burada yeryüzünde yaşamlarında büyük değişiklikler yapmaya çağırıldığını göz önünde bulundurmak önemlidir. Yeri geldiğinde, aynı şekilde karşılaşmaya hazır olun.

Yaratılış 6:5-14 ayetlerini okuyun. Nuh'un Tanrı'ya itaat etmesi sayesinde onda hangi büyük değişiklikler oldu? Bu ayetlerde, yaklaşan kıyamet hakkında uyarılmaya muhtaç bir dünyada yaşayan bizler kendimiz için hangi ilkeleri bulabiliriz?

Nuh vaktini ve kaynaklarını kendisi için bir ev inşa ederek harcayabilirdi fakat yaşamında esaslı bir değişiklik yapmayı seçti ve hayatının 120 yılını Tanrı'nın gemi inşa etme isteğini yerine getirerek harcadı.

Bugün pek çok kuşkucu, genellikle doğanın bilinen yasalarıyla ilgili bilimsel kurgulara dayanarak, Tufan öyküsünü sadece bir efsane olarak kabul ediyor. Bu yeni bir şey değil. "Tufandan önceki dünya, tabiat kanunlarının yüzyıllardır sabitlenmiş olduğuna karar vermişti. Tekrarlanan mevsimler kendi sıralarında geliyorlardı. Bu zamana dek hiç yağmur yağmamıştı; yeryüzü buğu veya çiyle sulanıyordu. Nehirler sınırlarını henüz hiç aşmamışlar, ancak sularını güvenle denize taşımışlardı. Değişmez hükümler suları yataklarından taşmaktan alkoymuştu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 96. Tufan'dan önce, insanlar, gerçeği yanlış anladıkları için asla tufan olmayacağını savunuyorlardı; Tufan sonrasında ise yine gerçeği yanlış anladıkları için Tufan'ın hiç gerçekleşmediğini savunuyorlar. Kutsal Kitap'ın dediği gibi: "Güneşin altında yeni bir şey yok" (*Vaiz. 1:9*).

Bu arada, Kutsal Kitap insanların Tufan'a inanmadıkları gibi aynı şekilde son zaman olaylarından da şüphe edeceklerini söylüyor (*bkz. 2.Petrus 3:3-7*). O halde biz gelmekte olan yıkıma nasıl hazırlanabiliriz? "Tatmin erteleme" denilen bilinçli bir tercih mevcuttur. Bu temelde şu anlama geliyor: biz, görkemli bir gelecek ödülünü alacağımızı umut ederek, sabırla Tanrı'nın bizden yapmamızı istediği işi yapmalıyız. Mesih'in ne zaman döneceğini bilmiyoruz. Bir bakıma, fark etmez de. Asıl önemli olan, bu süreçte Nuh gibi bizim de, bu Nuh örneğinde olduğu gibi yaşamımızda esaslı değişiklikler yapmamızı gerekli kılsa dahi Tanrı'nın bizden istediği şeyi yapmamızdır.

Tanrı sizden Nuh'tan istediği gibi yaşamımızda esaslı değişiklikler yapmanızı istese, bunu yapmaya ne kadar hazırsınız? (İpucu: bkz: Luka 16:10.)

İmanlıların Babası Avram

Tanrı Avram'dan yurdunu ve akrabalarını bırakıp ona göstereceği ülkeye gitmesini istedi. Mesih'in soyu işte böyle başladı. Ayrıntıları belirtilmemiş olsa da Avram doğup büyüdüğü toprakları terk etmek zorunda kaldı. Bu elbette kolay verilen bir karar değildi ve şüphe yok ki bu isteği gerçekleştirmek için bazı dünyevi zevklerden ve rahatlıklardan feragat etmesi gerekmişti.

Yaratılış 12:1-3 ayetlerini okuyun. Bu vaat ve onun kabul edilmesi neticesinde, yeryüzündeki tüm halklar ne şekilde Avram aracılığıyla kutsanacaktı?

Bu Avram ve ailesi için hayat değiştiren büyük bir olaydı. “İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrının sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı” (*İbraniler 11:8*). “İbrahim'in sorgulamadan itaat etmesi imanın tüm Kutsal Kitap'taki en çarpıcı kanıtlarından biridir.”— Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 126.

Pek çoğumuz yurdumuzu, ailemizi, arkadaşlarımızı kolaylıkla geride bırakamazdık. Fakat Avram bunu yaptı. Avram Tanrı'nın ondan bulunmasını istediği yerde olmaktan memnun değildi. Çok garip görünse de, Avram, İshak ve Yakup yaşamları boyunca bu topraklara hiç sahip olamadılar fakat yine de Tanrı'ya bağlı kalmayı sürdürdüler.

İbraniler 11:8-13 ayetlerini okuyun. Burada bize bu konuyla ilgili verilen mesaj nedir?

Avram, çevresinde yaşayanlarca bir önder olarak tanınıyordu. Cömert, cesur, konuksever ve Yüceler Yücesi Tanrı'nın bir kulu olduğu biliniyordu. Tanrı'ya tanıklığı örnek gösterilecek cinstendi. Tanrı'nın lütfuyla, bizler İbrahim'in mirasçlarıyız. “Örneğin, ‘İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.’ ‘Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir.’” (*Galatyalılar 3:6, 7*). “Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız” (*Galatyalılar 3:29*).

İbrahim'de de, Nuh'ta olduğu gibi Tanrı'ya itaat etmesi sonucunda bir kişinin esaslı bir yaşam değiştirici karar verdiğini görüyoruz.

2. Korintliler 4:18 ayetini okuyun. Bu ayetin mesajı verdiğimiz ruhsal kararları nasıl etkilemelidir? Musa ve İbrahim bu aynı ilkeyi nasıl hayata geçirmişlerdi?

Lut'un Yanlış Kararları

Avram Tanrı'nın çağrısına cevap vererek yurdunu terk ettiğinde, yeğeni Lut bu yolculuğunda onunla birlikte gitmeyi seçti. Yarattılış 13. bölümde Tanrı'nın Avram'ı bereketlediği, o kadar ki, onun çok zengin olduğu, sürüleri [o kültürde zenginliğin ilk ölçütü buydu], altınları, gümüşleri olduğu yazmaktadır (*bkz. Yarattılış 13:2*). "Lut'un da davaları, sığırları, çadırları vardı" (*Yarattılış 13:5*). İkisinin de hayvan sürüleri o kadar büyümüşü ki, birbirlerine yakın yerlerde yaşamaları mümkün değildi. Çobanları arasında çekişme olmasının önüne geçmek için, Avram Lut'a istediği yerde yaşama seçimini yapma önceliğini verdi. Elbette, Lut büyüğü olan Avram'ın seçme önceliğini tanımalıydı, ayrıca kendi mal varlığını Avram'la olan akrabalığına borçluysa. Fakat o kendisine iyilik yapan Avram'a minnettarlık göstermedi ve bencilce davranarak en iyi toprağı kendisine istedi.

Yarattılış 13:10-12 ayetlerini okuyun. Lut'un bu kararı vermesine hangi mantıklı etkenler sebep olmuş olabilir?

Lut, kente gitme kararını kolaylıkla savunabilirdi fakat orada işler onun için pek iyi gitmedi. Avram ise ona olanları öğrendiğinde "Çok üzüldüm Lut, fakat ne ekersen onu biçersen" demedi. Tersine, onu kurtarmaya gitti (*bkz. Yarattılış 14*).

Bazen, daha fazlasının peşinde koşarken, almamız gereken dersi almıyoruz. Lut hemen Sodom'a geri döndü! Fakat Tanrı büyük merhamet göstererek Lut'a ve ailesine elçiler gönderdi, bu kentlerin kısa süre sonra yok edileceğini bilmelerini sağladı.

Yarattılış 18:20-33 ayetlerini okuyun. Tanrı İbrahim'e yeryüzüne yaptığı ziyaretin sebebinin ne olduğunu söyledi? Tanrı'nın bu aşaklık kentleri yok etmeyi planladığını öğrendiğinde İbrahim nasıl karşılık verdi?

İbrahim, Lut ve ailesi için endişeleniyordu, bu sebeple Tanrı ile pazarlık ederek orada doğru kişilerin bulunabileceğini öne sürdü ve O'ndan bu kentleri bağışlamasını istedi. Pazarlığa 50 kişiyle başladı fakat sonra 10 kişiye kadar düştü. Tanrı, sevgi dolu karakterine uyacak şekilde, Avram istemeyi durdurana kadar merhamet göstermeyi sürdürdü! Tanrı ve iki meleği kişisel olarak Lut'u, karısını ve iki kızını kurtardılar. Fakat karısı arkasına baktığı için tuz kesildi. Lut Sodom'a zengin bir adam olarak girmişti fakat neredeyse her şeyini kaybetmiş olarak çıktı. Biz de, özellikle büyük resim yerine kısa vadeli kazançları düşündüğümüz zamanlarda kararlar verirken son derece dikkatli olmalıyız (*bkz. Markos 8:36, 37*).

Aldatıcıdan Prense

Tanrı'yı seven ve O'ndan korkan genç bir adam olan Yakup, yine de babasını kandırıp onun bereketine sahip olmak için annesi Rebeka ile birlikte komplo kurmaya tenezzül etti. Bunun neticesinde yetişkin hayatına yanlış bir yolda başladı, kaçmak zorunda kaldı, belki erken yaşta hayatından olacaktı. Rebeka Yakup'a şöyle dedi, "Hemen Harran'a, kardeşim Lavan'ın yanına kaç. Ağabeyinin öfkesi dinip sana kızgınlığı geçinceye, ona yaptığını unutuncaya kadar orada kal. Birini gönderir, seni getirtirim" (*Yaratılış 27:43-45*). Yakup sonunda 20 yıl boyunca uzaklarda kaldı ve annesinin yüzünü bir daha hiç görmedi.

Yaratılış 32:22-31 ayetlerini okuyun. Burada Yakup'a ne oldu ve buradan yanlış karar verdiğimiz zamanlarda dahi Tanrı'nın merhametine dair hangi manevi dersleri çıkartabiliriz?

"Bu hatalı ve günahkâr ölümlü, alçakgönüllülük, tövbe ve teslimiyet yoluyla Göğün Yüceliği'ne galip geldi. Allah'ın vaatlerini titrete elleriyle kavramıştı, Sınırsız Sevgi'nin kalbi bu günahkârın yalvarışını geri çeviremezdi. Yakup'u ilk oğulluk hakkını sahtekârlıkla alma günahına yönlendiren yanlış şimdi bütün açıklığıyla karşısında duruyordu. Allah'ın vaatlerine güvenmemiş, fakat Allah'ın Kendi belirlediği zamanda ve yöntemle yerine getireceği şeyi kendi çabalarıyla gerçekleştirmeye çalışmıştı . . . Yakup canının özlemle beklediği bereketi almıştı. Gasp edicilikten ve aldatıcılıktan kaynaklanan günahı affedilmişti."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 197-198.

Yaratılış 49:29-33 ayetlerini okuyun. Yakup Kenan ülkesinde herhangi bir toprağa sahip olmamasına rağmen, nereye gömüleceği konusunda oğullarına ne talimat verdi? O mağaraya başka kim gömüldü? Sizce Yakup neden böyle bir istekte bulundu?

Kutsal Kitap bize ataların üçünün de eşleriyle birlikte aynı mağarada gömülü olduklarını söylüyor. Yakup Tanrı'ya güçlü bir güven duyuyordu ve kendisini yeryüzünde bir yabancı ve yolcu olarak görüyordu (*bkz. İbraniler 11:13*). Hatalarına rağmen evinden hiç bir şey olmadan ayrıldı fakat Kenan ülkesine zengin bir adam olarak geri döndü.

Hatalarımıza rağmen, Tanrı bizi yine de bereketleyebilir. Fakat en başta hatalardan kaçınmak çok daha iyi olur! Şu an hangi seçimleri yapıyorsunuz ve yanlış seçimler yapmaktan nasıl kaçınabilirsiniz?

Mısır'daki Musa

Musa karakteri kutsal tarihin erken dönemlerine egemen olmuştur. O, cesur bir anne ve yardımsever bir kız kardeş aracılığıyla çalışan Tanrı'nın takdiriyle hayatta tutulmuştu. Firavun'un kızı bebek Musa'yı hasır sepetin içinde bulduğunda, onun İbrani annesinden ona bakmasını istedi ve bunun için ona para ödedi. Bir sürgün ve köle olan genç anne için ne kadar da bereketli bir görev olmuştu bu! Yokevet'in oğluna dua etmeyi, Tanrı'ya güvenmeyi ve O'nu onurlandırmayı öğretmek ve yaşamı boyunca hizmet etsin diye onun karakterini biçimlendirmek için sadece 12 yılı vardı. Musa yıllar boyunca Mısır'ın kraliyet saraylarında eğitim gördü. "Musa, Mısırlılar'ın bütün bilim dallarında eğitildi. Gerek sözde, gerek eylemde güçlü biri oldu" (*Elçilerin İşleri 7:22*). Musa yetiştin bir adam olduğunda, hem kendi yaşamını hem de tarihin akışını değiştirecek olan bilinçli bir karar verdi.

İbraniler 11:24-29 ayetlerini okuyun. Musa'nın neyi arkada bıraktığını ve onun yerine neyle yüzleşmek zorunda kalacağını düşünün. Bu seçimi yapmasından önce kendinizi onun yerine koyup düşünmeye çalışın. Neyi terk ediyordu ve terk ederek neyi kabul etmeyi seçiyordu?

O zamanda Mısır dünyanın en büyük güçlerinden biriydi, belki de en büyüğüydü. Nil nehrinin mahsullerle dolu son derece verimli topraklar oluşturduğu Mısır zengin ve kudretli bir ülkeydi ve Musa bizzat bu krallığın en tepesinde olabilirdi. Genç yaşlarındayken dünyanın cezbediciliğinin, Mısır'ın dünyasının ve tüm o hazinelerinin onun için ne kadar ayartıcı olduğunu hayal etmek çok zor. Musa elbette tapınmayı, zevkleri, zenginlikleri ayartıcı bulmuş olmalıydı. Şüphe yok ki, kolaylıkla bir grup hakir görülen köleyle birlik olmak yerine orada kalmayı haklı gösterebilirdi.

Peki, ne oldu? Kutsal Yazı'nın söylediği üzere, "Bir süre için günahın sefasını sürmektense, Tanrı'nın halkıyla birlikte baskı görmeyi yeğledi" (*İbraniler 11:215*). Peki, başlarına ne belalar geldi? Mısır'dan Çıkış kitabının büyük bir bölümü, başından geçen onca şeyden sonra dahi yine de Vaat Edilen Ülke'ye geçmeyi başaramayan Musa'nın mücadeleleri ve denemeleriyle doludur (*bkz. Çölde Sayım 20:12*). Fakat sonunda hepimiz, her ne kadar kendisi de zaman zaman bundan emin olmasa da, Musa'nın doğru seçimi yapmış olduğunu biliyoruz.

Dünyevi bakış açısıyla, Musa Mısır'da kalmalıydı. Fakat Hristiyanlar olarak bize, bizi bu dünyanın çok ötesine taşıyan bir gerçeklik görüşü verilmiştir. Dünya tarafından ayartıldığımız zamanlarda, büyük resmi nasıl sürekli olarak önümüzde tutabiliriz? Bunu yapmamız neden çok önemlidir?

EK ÇALIŞMA: Tanrı İbrahim'i bereketleyerek Kendi üzerine düşeni yerine getirdi. Ve İbrahim de yeryüzünde hazineler biriktirmeyerek Tanrı'yı onurlandırdı. "Allah'ın Kendi halkına vaat ettiği miras bu dünyada değildir. İbrahim yeryüzünde hiç mülk edinmedi, kendisine 'ayak basacak bir yer bile' verilmedi. Elçilerin İşleri 7:5. Büyük zenginliğe sahipti ve bunu Allah'ı yüceltmek için ve insan kardeşlerinin iyiliğine yönelik olarak kullanıyordu; ancak bu dünyayı yuvası olarak görmüyordu. Rab onu putperest yurttaşlarından ayrılmaya çağırarak Kenan ülkesini sonsuza dek kalıcı bir miras olarak vadedmişti; ancak ne kendisi, ne oğulları, ne de torunları bunu edindi. İbrahim ölen yakınları için mezar yeri almak istediğinde bunu Kenanlılardan satın almak zorunda kaldı. Vadedilen Ülke'deki tek varlığı Makpela mağarasındaki kayaya oyulu mezardı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 169.

Hayatlarımızı yaşarken bazen zengin olup boş zaman geçirme isteğine doğru çekiliriz. Tatmin ertelemeyi başarmak güçlü bir iman gereklidir. "Firavun'un muhteşem sarayı ve hükümdarlık tahtı Musa'ya teşvik olarak kullanılıyordu; ancak o, azametli saraylarında insanların Allah'ın unutmamasına neden olan günahlı zevklerin bulunduğunu biliyordu. Muhteşem sarayın, hükümdarlık tacının ötesine bakarak, günahla lekelenmemiş bir krallıkta Yüceler Yücesi'nin kutsallarına verilecek olan büyük şerefleri görüyordu. Göğün Kralı'nın galip gelenin başına takacağı çürümez tacı imanla gördü. Bu iman onu yeryüzünün asillerinden uzaklaşarak, günaha hizmet etmek yerine Allah'a itaat etmeyi seçmiş olan mütevazı, fakir ve hor görülen ulusa katılmaya yöneltti."—*Atalar ve Peygamberler*, s. 246.

Tartışma Soruları:

1. İsa geldiğinde sahip olduklarımıza ne olacak? (Bkz. 2.Petrus 3:10.) Aslında, İsa gelmeden önce de onlara ne olabilir? (Bkz. Matta 6:20.) O halde her şeyi hak ettiği değerinde bir perspektif içinde bulundurmamak neden çok önemlidir?
2. İsa "zenginliğin aldaticılığına" karşı uyarıyordu (bkz. Markos 4:19). İsa burada ne demek istiyor? Zenginlik bizi nasıl aldatabilir?
3. Musa'nın her şeyi arkasında bırakıp bir grup köleyle ıssız bir çöle kaçmak yerine Mısır'da kalmayı ne şekilde haklı gösterebileceğini sınıfta konuşun. Sonuçta bu kararı vermesine ne sebep olmuş olmalıydı?

Misyoner Okulu Mucizesi

Chifundo Kanjo tarafından

John Phiri'nin hayatını çok farklı iki misyon okulu şekillendirdi.

John, gençliğinde Malavi'deki evinden, Hint Okyanusu'ndaki Zanzibar adasında ailenin Hristiyan olmayan dinini incelemesi için gönderildi. John, üç yılını dinin ana kitabına dalmış ve Afrika'nın girilmemiş bölgelerinde ibadethanelerin nasıl kurulacağını öğrenerek geçirdi.

Zanzibar'da eğitimini tamamlayan genç adam, iki ibadethaneye liderlik etmesi için Malavi'ye geri gönderildi. Ayrıca yerel Hristiyanları yakından izlemek ve bulgularını Zanzibar'a bildirmekle görevlendirildi. Hristiyanlığı daha iyi anlamak için kendisine bir Kutsal Kitap King James versiyonu okuması talimatı verildi.

Önümüzdeki birkaç yıl içinde John, Zanzibar için bilgi toplarken üç farklı Hristiyan kilisesine katıldı ve bunlardan birinde üst düzey bir konuma yükseldi. Bu arada, Malavi'nin iki kasabasında ibadethaneleri yönetti.

John Kutsal Kitabı okurken kalbine dokundu. Onu kendi dininin kitabından daha anlaşılır buldu. İsa hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Hala bir genç olarak, Luwazi Misyonu'ndaki Yedinci Gün Adventistleri okuluna kaydoldu. Onun için bu, Zanzibar'daki okuldan çok farklı, yeni bir tür misyoner okuluymdu. Özellikle okulun Kâşif kulübü ile ilgilendi ve tüm programlara da katıldı.

John okulda bir hafta dua ederken İsa'yı sevdi ve vaftiz olarak kalbini İsa'ya verdi. Zanzibar'a bilgi göndermeyi bıraktı. John'un babası öğrendiğinde çok kızdı. Öfkeyle John'un annesini sebep olmakla suçladı ve ondan boşandı.

Yıllar geçti ve John, Tanrı tarafından misyon eğitimini uygulamaya koyması için çağrıldığını hissetti. Zanzibar'da eski dini için girilmeyen alanlarda ibadethaneler açmak üzere eğitilirken, Adventist eğitimini almaya ve aynı şeyi İsa için yapmaya karar verdi. Kendi kültürü içinde girilmemiş alanlarda ibadet grupları kuran bir Adventist olan Küresel Hizmet öncüsü oldu. John, 10 yıl boyunca Küresel Hizmet öncüsü olarak hizmet etti ve ailesinin dininden birçok kişi kalbini İsa'ya verdi.

John, Malavi Adventist Üniversitesi'nden ilahiyat bölümünden derece ile mezun oldu ve bugün bir Adventist pastörü olarak hizmet ediyor. John, Adventist misyoner okulunun hayatını değiştirdiğini söyledi. Misyoner okullarının önemini küçümsemeyin” dedi. “Onlar, insanların İsa'yı tanımaları ve O'nu kişisel Kurtarıcıları olarak kabul etmeleri için bir araçtır. Yedinci gün Adventist eğitimi, sevindirici haberi vaaz etmede ve Mesih'i herkese duyurmada çok önemlidir.”

Küresel Hizmet öncüleri hakkında çevrimiçi olarak daha fazla bilgiyi şu adreste bulabilirsiniz: bit.ly/GMpioneer.

En Basit Kardeşlerimden Birine

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 4:16–19; Yeşaya 62:1, 2; Yasa'nın Têkrarı 15:11; Matta 19:16–22; Luka 19:1–10; Eyüp 29:12–16.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman Kral, sağındaki kişilere, ‘Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin!’ diyecek. ‘Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!’” (*Matta 25:34*).

Kutsal Kitap yabancılardan, yetimlerden ve dullardan sıklıkla bahsetmektedir. “En basit kardeşlerim” derken İsa bu kişilerden bahsediyor olabilir (*bkz. Matta 25:40*).

Peki, biz bu kişileri bugün nasıl tanımlayabiliriz? Kutsal Kitap’ta yabancı diye bahsedilen kişiler savaş ya da kıtlık yüzünden ülkelerini terk etmek zorunda kalmış kişilerdi. Bu kişilerin günümüzdeki karşılığı kendi tercihleri dışındaki koşullar yüzünden muhtaç duruma düşen milyonlarca mülteci olabilir.

Yetimler, savaş, kaza ya da hastalık yüzünden babasını kaybetmiş olan çocuklardır. Babası hapiste ya da kayıp olan çocuklar da bu gruba girer. Burada hizmet edilecek son derece geniş bir alan ortaya çıkmaktadır.

Dullar da yetimlerle aynı sebeplerden kocalarını kaybetmiş kadınlardır. Pek çoğu tek başlarına çocuk büyötmeye çalışıyorlar ve kilisenin sağlayacağı yardımdan fayda görebilirler.

Bu hafta göreceğimiz üzere, bizler Tanrı’nın işinin yöneticileri olduğumuz için, yoksullara yardım etmek sadece bir seçenek değildir. Bu, İsa’nın örneğinizi izlemek ve O’nun buyruklarına itaat etmektir.

**18 Şubat Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

İsa'nın Yaşamı ve Hizmeti

İsa hizmetinin ilk döneminde Celile bölgesinde bulunan Nasıra'ya gitmişti. Nasıra O'nun memleketiydi ve oralı kişiler O'nun çalışmasını ve mucizelerini çoktan duymuşlardı. Adet edindiği şekilde, sinagogda Sebt günü hizmetlerine katıldı. İsa görevli öğretmen olmamasına rağmen, görevli ona Yeşaya tomarını uzattı ve O'ndan Kutsal Yazı'yı okumasını istedi. İsa'nın okuduğu ayetler Yeşaya 61:1, 2 oldu.

Luka 4:16-19 ayetlerini okuyun ve Yeşaya 61:1, 2 ayetleriyle karşılaştırın (ayrıca bkz. Luka 7:7:19-23). Sizce neden İsa özellikle bu ayetleri seçti? Neden Yeşaya'nın bu ayetlerinin Mesih'e işaret ettiği düşünülmektedir? Bu ayetler Mesih'in işine dair neyi ortaya koyuyorlardı?

Dini önderler acı çeken Mesih'ten bahseden peygamberlik sözlerini açıkça görmezden geldikleri ve O'nun ikinci gelişini işaret eden sözleri yanlış anladıkları için (bu durum peygamberlik sözünü doğru anlamamın ne kadar önemli olduğuna dair bir anımsatıcı olmalıdır), halkın pek çoğu Mesih'in görevinin, İsrail'i onu fetheden ve ona zulmedenlerin, yani Romalıların elinden kurtarmak olduğuna dair yanlış bir kaniye sahipti. Mesih'in hizmet beyanının Yeşaya 61:1, 2 ayetlerine dayandığını anlamak onlar için son derece şaşırtıcı olmuş olmalı.

Yoksullar, vergi toplayıcıları gibi vicdansız memurlar, bir işe sahip olanlar ve hatta kendi komşuları tarafından sıklıkla hor görülüyorlardı. Fakirlik Tanrı'nın bir laneti olarak görülüyor ve bu kişilerin zavallı durumları kendi hatalarının bir sonucu olarak kabul ediliyordu. Bu bakış açısı yüzünden yoksullar ve içinde buldukları zor durum pek az kişiyi endişelendiriyordu.

Fakat İsa'nın yoksullara duyduğu sevgi, Vaftizci Yahya'nın O'nun Mesihliğiyle ilgili sorduğu soruya verdiği cevapta da görüldüğü üzere, O'nun Mesihliğinin en büyük kanıtlarından biriydi (bkz. *Matta 11:1-6*). "Kurtarıcı'nın öğrencileri gibi, Yahya da İsa'nın krallığının doğasını anlamadı. O, İsa'nın Davut'un tahtına geçmesini bekledi; ve bir süre sonra Kurtarıcı'nın, dünyasal bir krallık yetkisi iddia etmemesi, Yahya da şaşkınlık ve üzüntü yarattı."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 198.

"Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır" (Yakup 1:27). Bu ayet dini önceliklerimizi düzenlememize nasıl yardım edebilir?

Tanrı'nın Yoksullar için Tedariki

Kutsal Kitap yazarları Tanrı'nın yoksullar, yabancılar, dullar ve yetimler için pek çok tedariki olduğunu yazılarında yazmışlardır. Bu konunun geçmişinde Sina dağı zamanına kadar yazılı kayıtlara sahibiz. "Toprağımızı altı yıl ekecek, ürününü toplayacaksınız. Ama yedinci yıl nadasa bırakacaksınız; öyle ki, halkınızın arasındaki yoksullar yiyecek bulabilsin, onlardan artakalanı da yabancı hayvanlar yesin. Bağımıza ve zeytinliğimize de aynı şeyi yapın" (*Mısır'dan Çıkış 23:10*).

Levililer 23:22 ve Yasa'nın Tekrarı 15:11 ayetlerini okuyun. O zamanın şartları bugün bizim yaşamlarımızdan farklı olsa da, bu ayetlerden hangi ilkeleri çıkartabiliriz?

Genellikle, Yasa'nın Tekrarı 15:11 ayetinde geçen "kardeşleriniz" ifadesiyle, İsraili kardeşlerden ya da imanlı kardeşlerden bahsedildiği düşünülür. Biz onların ayrıca kıymetli yoksullar ya da "en basit kardeşlerimizden" biri olduklarını düşünüyoruz. Mezmurlar ihtiyaç içinde olanlara nasıl davranmamız gerektiğini şöyle açıklıyor: "Zayıfın, öksüzün davasını savunun, mazlumun, yoksulun hakkını arayın. Zayıfı, düşkünü kurtarın, onları kötülerin elinden özgür kılın" (*Mezmurlar 82:3, 4*). Bu ayetler bizim gıda sağlamaktan çok daha farklı şekillerde yardım etmemizin gerekli olduğunu söylüyor.

Ve yardıma muhtaç olanlara yardım edenlere verilen vaatler bulunmaktadır. "Yoksula verenin eksikliği olmaz" (*Süleyman'ın Özdeyişleri 2:27*). "Yoksulları adalette yöneten kralın tahtı hep güvenlikte olur" (*Süleyman'ın Özdeyişleri 29:14*). Kral Davut da şöyle demişti, "Ne mutlu yoksulu düşünene! RAB kurtarır onu kötü günde" (*Mezmurlar 41:1*). O halde bu, zaman zaman unutulmuş olsa da, eski İsrail'de her zaman bir öncelik olmuştur.

Tersine, modern zamanlarda, özellikle de İngiltere'de "Sosyal Darwincilik" diye bilinen akımın da etkisiyle, pek çok kişi yoksullara yardım etmek için bir mecburiyet bulunmadığını, hatta bunu yapmanın yanlış olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine, zayıfların zarar görmesiyle güçlülerin hayatta kaldığı doğa güçlerini izleyen "sosyal Darwinciler," yoksullara, hastalara, muhtaç durumda olanlara yardım etmenin toplum için zararlı olduğunu çünkü bu kişiler çoğaldıklarında bu durumun ülkenin sosyal yapısını zayıflatacağına inanıyorlardı. Ne kadar zalimce olsa da, bu düşünce evrim inancının ve iddia ettiği yanlış öykünün mantıksal bir sonucuydu.

Müjde, yani Mesih'in herkes için ölmüş olduğu düşüncesi, kim olduğu fark etmeksizin her kişiye karşı davranış biçimimizi nasıl etkilemelidir?

Zengin Genç Yönetici

Zengin genç yönetici hakkında genç, yönetici ve zengin olması dışında pek bir şey bilmiyoruz. Bir de ruhsal konulara ilgisi vardı. İsa'nın yanına koşarak gelecek kadar hevesli biriydi (*Markos 10:17*). Sonsuz yaşam hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Bu öykü üç müjdede birden kayda alınacak kadar önemlidir: Matta 19:16-22, Markos 10:17-22 ve Luka 18:18-23.

Matta 19:16-22 ayetlerini okuyun. İsa ona, “Eğer eksiksiz olmak istiyorsan, git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle” derken ne demek istiyordu? (Matta 19:21).

İsa çoğumuzdan sahip olduğumuz her şeyi satıp parayı da yoksullara vermemizi istemiyor. Fakat bu genç adamın tanrısı paraydı ve İsa'nın yanıtı oldukça acımasız görünse de, O bu adamın kurtuluş için yegâne umudunun bu olduğunu anlamıştı.

Kutsal Kitap onun üzüntü içerisinde oradan uzaklaştığını çünkü çok zengin olduğunu söylüyor ve bu da onun parasına ne kadar taptığını doğruluyor. Ona sonsuz yaşam ve İsa'nın iç halkasında bir yer sunulmuştu (“Gel beni izle,” İsa'nın 12 öğrencisini çağırırken kullandığı sözcüklerdir). Buna rağmen bu genç adamla ilgili bir daha başka bir şey duymuyoruz. O, sonsuzluğu değil, dünyevi varlıklarını seçmişti.

Ne kötü bir tercih, öyle değil mi? “Tatmin ertelemeyi” bilmemenin ne kadar da üzücü bir örneği (bkz. önümüzdeki hafta). Bu adamın yaptığı gibi bir seçim yapmak büyük bir aldatmacadır çünkü maddi varlık bugün bize her ne verebilir durumda olursa olsun, er ya da geç hepimiz öleceğiz ve sonsuzluk ümidiyle yüzleşeceğiz. Ayrıca, zengin insanların pek çoğu zenginliklerinin onlara umdukları mutluluğu sağlamadığını fark etmişlerdir; aslında, pek çok durumda bunun tam tersi doğru gibi görünmektedir. Zengin kişilerin ne kadar sefil durumda olduklarını anlatan pek çok biyografi yazılmıştır. Aslında, kayda alınan tarih içerisinde kendi başına zenginliğin memnun etmekte ne kadar yetersiz olduğuna dair en iyi betimlemelerden biri de Vaiz kitabında bulunmaktadır. Ondandır alabileceğimiz pek çok başka dersle birlikte bir nokta açıkça ortaya konmuştur: huzur ve mutluluğu parayla satın alamazsınız.

“Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır. İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir?” (Markos 8:35-37). Müjde uğruna canını yitirmek ne anlama geliyor?

Zakkay

Zakkay, nefret edilen Romalılar adına vergi toplayarak para kazanan zengin bir Yahudi'ydi. Bu sebeple ve diğer vergi görevlileriyle birlikte aslında olması gerekenden daha fazla vergi talep ettiği için Zakkay'dan nefret ediliyordu ve ona "günahkâr" deniliyordu.

Zakkay, hareketli bir ticaret yolu üzerinde bulunan Eriha kentinde yaşıyordu. Zakkay ve İsa'nın tanışması tesadüfen gerçekleşmedi. Öyle anlaşılıyor ki, Zakkay manevi inanç altına girmişti ve hayatında bazı değişiklikler yapmak istiyordu. İsa'yı duymuştu ve O'nu görmek istiyordu. İsa'nın o gün Eriha'ya varacağı bilgisi, O'nun birlikte yolculuk yaptığı topluluktan kente ulaşmış olmalı. İsa, Yerusolim'e yaptığı son yolculuğunda, Celile'den Eriha'ya geçmek zorundaydı. Mesih'in Zakkay'a söylediği ilk sözler, daha kente girmeden İsa'nın onun hakkında her şeyi biliyor olduğunu gösteriyor.

Luka 19:1-10 ayetlerini okuyun. Bu zengin adamın İsa'yla yaşadıkları ile genç zengin yöneticinin yaşadıkları arasında ne fark var?

Zakkay ve zengin genç adamın bazı ortak yönleri bulunuyordu. İkisi de zengindi; ikisi de İsa'yı görmek istemişti ve ikisi de sonsuz yaşamı istiyordu. Fakat benzerlikler burada sona eriyor.

Dikkat edin, Zakkay "malımın yarısını yoksullara veriyorum" (*Luka 19:8*) dediğinde, İsa bu jesti gerçek bir dönüşüm tecrübesinin bir ifadesi olarak kabul etti. *Ona, Zakkay kusura bakma zengin genç yöneticiye de dediğim gibi ya hepsini vereceksin ya da hiç, yarısı bir işe yaramaz* demedi. Peki, neden? Büyük ihtimalle bunun sebebi, Zakkay da zenginliğini seviyorsa da, zengin genç adamda olduğu gibi para onun tanrısı değildi. Aslında, İsa'nın ona özellikle ne söylediğini bilmiyor olsak da, parayı yoksullara vermekten ilk bahseden Zakkay oldu. Oysa zengin genç adamın durumunda, ona özellikle hepsini vermesi gerektiğini yoksa paranın onu mahvedeceğini söyleyen İsa'ydı Zakkay, her ne kadar her zengin kişi gibi zenginliğin tehlikelerine karşı dikkatli olmak zorunda olmasına rağmen, zengin genç adama göre onu daha iyi kontrol ediyor gibiydi.

"Zengin genç yönetici İsa'nın yanından uzaklaştığında öğrenciler, İsa'nın sözlerine şaşkınlıkla: 'Dünyasal zenginliğe güvenenlerin Allah'ın Egemenliğine girmesi ne güçtür!' Şaşkınlık içinde şöyle haykırdılar: 'Öyleyse kim kurtulabilir?' Şimdi İsa'nın sözlerindeki gerçeği açıkça görmüşlerdi. 'İnsanlar için imkansız olan, Tanrı için mümkündür.' Markos 10:24, 26; Luka 18:27. Allah'ın lütfü sayesinde zengin bir kimsenin ilahî egemenliğe nasıl girebildiğini gördüler."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 542.

Kulum Eyüp'e Bakıp Düşün

Eyüp 1:8 ayetini okuyun. Tanrı Bizzat Eyüp'ü nasıl tarif ediyor?

Tanrı'nın bile Eyüp'ten "kusursuz doğru bir adam" (*Eyüp 1:8*) diye bahsetmesi harika. Eyüp o kadar kusursuz ve doğrudu ki yeryüzünde ona denk kimse bulunmuyordu. Yine, Tanrı'nın kelimesi kelimesine Eyüp hakkında söyledikleri bunlardı.

Eyüp'ün başına ardı ardına felaketler geldikten sonra dahi, Tanrı onun hakkında ilk söylediklerini, yani yeryüzünde onun gibi kusursuz ve doğru bir kişi daha olmadığını tekrarladı fakat bu sefer yeni bir unsur da eklenmişti. Şeytan'ın "kışkırtmaları sonucunda... boş yere yıkıma" uğratılmış olmasına rağmen, Eyüp bu özelliklere sahip olmayı sürdürüyordu (*bkz. Eyüp. 2:3*).

Eyüp'ün, başına tüm gelenlere ve karısının talihsiz "Hâlâ doğruluğunu sürdürüyor musun?... Tanrı'ya söv de öl bari!" (*Eyüp 2:9*) sözlerine rağmen Tanrı'dan vazgeçmemesinde, onun kusursuzluğunun ve doğruluğunun güçlü bir belirtisini görüyor olsak da, kitap buradaki dram ortaya çıkmadan önce Eyüp'ün yaşamının başka bir unsurunu daha ortaya koyuyor.

Eyüp 29:12-16 ayetlerini okuyun. Burada, Eyüp'ün karakterinin gizemini kavramamızı sağlayan ne anlatılıyor?

Belki de buradaki en aydınlatıcı sözler, Eyüp'ün "Garibin davasını üstlenirim" sözleridir (*Eyüp 29:16*). Diğer bir deyişle Eyüp, örneğin paçavralar içinde bir dilencinin gelip ondan sadaka istemesini beklemiyordu. Tersine, Eyüp ihtiyaç durumlarını tespit etmek ve müdahale etmek için etkin bir faaliyet içerisindeydi.

Ellen G. White şöyle diyor, "Onların [yoksulların] ihtiyaç içerisinde olduklarını size göstermelerini beklemeyin. Eyüp'ün yaptığı gibi yapın. Garibin davasını üstlenin. Çıkmın inceleme yapın, neye ihtiyaç olduğunu ve ihtiyacı nasıl gidereceğinizi öğrenin."—*İstimonies for the Church [Kilise İçin Tamıklıklar]*, 5. cilt, s.151. Bu, bir varlık yönetimi ve Tanrı'nın kaynaklarının vekilharçlığı seviyesi fakat günümüzde Tanrı'nın çocuklarının nadiren uyguladıkları bir yöntemdir.

Yeşaya 58:6-8 ayetlerini okuyun. Bu kadim sözleri alıp bugün kendimize nasıl uygulayabiliriz?

EK ÇALIŞMA: “İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince, görkemli tahtına oturacak. Ulusların hepsi O’nun önünde toplanacak. O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, onları birbirinden ayıracak.” İsa Zeytin Dağı’nda söylediği bu sözlerle öğrencilerine son yargı günü hakkında açıklamalarda bulundu. . Uluslar O’nun önünde toplandığında iki grup olacaktır. Onların sonsuz kaderi, yaptıkları ya da yaşamı boyunca acı çekenleri ve yoksulları temsil eden İsa için yapmayı ihmal ettikleri şeylere göre belirlenecektir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 631.

“Acı çeken ve yoksul insanlarına kapınızı açtığınızda kutsal melekleri de içeriye almış olursunuz. . Onlar evinize kutsal bir ortam ve neşe getirirler. Onlar gökyüzünden övgü dolu ezgilerle gelirler ve göklerde yanlıları yankılanır. Her merhametli davranışla orada ezgiler duyulur. Allah’ın nazarında bu fedakar kullarının değeri büyüktür.”—*Sevgi Öğretmeni*, s. 631.

Tartışma Soruları:

1. “Ülkede her zaman yoksullar olacak” (*Yasa’nın Tekerarı 15:11*). Bu öngörünün, binlerce yaşında olmasına rağmen yerine gelmiş olmasının yanında, bugün onu nasıl anlamalıyız? Bazı kişiler bu sözleri yoksullara yardım etmemeyi meşrulaştırmak için kullandılar. Fikirlerini şöyle savundular, “Tanrı yoksulların her zaman aramızda olacağını söylediğine göre, demek ki düzen böyle olmalı.” Bu düşüncedeki yanlışlık nerededir?

2. 1. Timoteos 6:17-19 ayetlerini okuyun: “Şimdiki çağda zengin olanlara gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe umut bağlamamalarını buyur. Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı’ya umut bağlasınlar. İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eliaçık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar.” Tehlikenin ne olduğunun farkına varın: kişinin yaşayan Tanrı’ya değil de kendi zenginliğine güvenmesi. O halde, sonunda sahip oldukları tüm paranın onları hayatta tutmayacağını biliyor olmalarına rağmen paraya sahip olan kişilerin bunu yapması neden çok kolaydır? Hepimiz yaşayan Tanrı dışında bir şeye güvenmemek için neden çok dikkatli olmalıyız?

Finlandiya'da İkiz Sürprizler

Andrew McChesney tarafından

Finlandiya'da genç bir basın yayın müjdecisi olan Simo Vehkavuori, Laponya'da ev ev dolaşırken bir sürprizle karşılaştı. Bir evin zilini çaldığında, bir kadın kapıyı açtı ve onu dışarıda görünce, "Şu Kutsal Kitap'tan 10 parçalık bir set sipariş etmek istiyorum senden!" diye söyledi. Simo'nun ona kitap sattığını söylemeye bile zamanı yoktu, Arthur Maxwell'in çocuklar için 10 Kutsal Kitap Hikayesi kitabına sahip olduğundan bahsetse bile.

Kadın, "Kitapları neden bu kadar çabuk sipariş ettiğime şaşırabilirsiniz," dedi. "Geceleyin Tanrı bana bir rüya verdi ve rüyada yüzünü gösterdi ve 'Bu adam evinden gelecek. Ondandır 10 ciltlik bir Kutsal Kitap Hikayesi seti sipariş et.' Bu yüzden hemen sipariş vermeye hazırdım."

Başka bir zaman, Simo yerel bir işletmeye uğradı ve sahibine Ellen White'ın "Büyük Mücadele" kitabının bir kopyasını teklif etti. Sahibi, "Bu kitap hakkında hiçbir şey anlamıyoruz" dedi. "Ama kızımız bir dini okulun müdürü. Yarın burada olacak. Geri gelebilir misin?"

Simo, kasabada kendisiyle birlikte kitap satan ikiz kardeşine randevuyu anlattı. "Lütfen dua edin" dedi.

Simo işe döndüğünde, sahibi onu kızıyla tanıştırdı. Kadın, Simo'nun Yedinci Gün Adventisti olduğunu öğrendiğinde öfkeden patladı ve Adventist Kilisesi'ni sert bir şekilde eleştirdi.

Bitirince konuşmak için izin istedi. "Sevgili müdür," dedi, "Adventist Kilisesi'nde ne kadar büyük bir Tanrı'ya hizmet ettiğimizi hayal edemezsiniz! Nereye götürürse oraya hizmet edebileceğimiz Tanrı'nın peşinden gitmek istiyorum."

Kadın şaşırması görünüyordu. "Genç adam, eğer Tanrı senin için bu kadar önemliyse," duraksayıp annesine döndü, "Anne, bana biraz para verir misin? Bu genç adamın sahip olduğu tüm kitapları almak istiyorum."

Simo, kadın ve ailesiyle birlikte dua etti. Kardeşiyle kaldığı odaya geri döndüğünde, kardeşinin diz çökmüş olduğunu gördü. Kardeşine heyecanla Tanrı'nın mucizevi müdahalesini anlattı.

Şimdi emekli olan Simo, kilisenin görevini yerine getirmek için çalışırken Tanrı'nın varlığına tanık olduğunu Adventist Hizmetini anlatırken sevinçle gülümsedi. "Birinin arkasında Tanrı'nın olduğunu görmek benim için ilham verici bir şeydi" dedi.

Bu hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Ben Gideceğim" stratejik planının 5 No'lu Spiritüel Gelişme Hedefini göstermektedir, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okuyun. IWillGo2020.org.

Gelecek hafta Simo hakkında daha fazla bilgi edinin.

Başarı için Plan Yapmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Vaiz 12:1; Yaratılış 2:15; 1.Timoteos 5:8; Koloseliler 3:23, 24; Yaratılış 39:2-5; Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5-8.

HATIRLAMA METNİ: “Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz” (Koloseliler 3:23, 24).

Pek çok kişi “başarı” ve mutlu bir yaşam sürmek ister. Elbette, başınıza her an bir trajedi ve facia gelebilecek düşmüş bir dünyada bu hedefe ulaşmak her zaman kolay olmayabilir.

Ayrıca, “başarı” nasıl tanımladığımız meselesi var. Mısır'da Yusuf'un yaşadıkları örneği karşımızda; eğer başarılı bir hayat olacaksa, herhalde bu onun yaşadığı hayat olurdu, öyle değil mi? Zindandan saraya uzanan bir öykü sonuçta. Öte yandan, Vaftizci Yahya'ya ne demeli? O, zindandan mezara gitmişti. Onun yaşamı ne kadar başarılıydı? Tekrarlayalım, bunların hepsi “başarı” nasıl tanımladığınızla ilgilidir.

Bu hafta “başarı” kavramını temel vekilharçlık ve mali ilkeler bağlamında inceleyeceğiz. Kim olursak olalım ya da nerede yaşıyorsak yaşayalım, hoşlansak da hoşlanmasak da, para ve mali işler yaşamımızın bir parçası olacak. O halde, “başarılı” olmamızı garanti etmese de, mali başarımızı biraz daha zorlaştıracak bazı gizli tehlikeleri ve hataları yapmaktan kaçırırken bize yardım edecek, yaşamımızda atabileceğimiz adımlar, pratik adımlar hangileridir?

**25 Şubat Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Her Şeyin Bir Sırası Var

Vaiz 12:1 ayetini okuyun. Burada bize verilen mesaj nedir?

Genç olgunlaşıp yetişkinliğe adım atarken, gıda, giyecek ve barınma gibi temel ihtiyaçları karşılama zorunluluğu hakkında düşünceler ortaya çıkacak. İsa, “Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” (*Matta 6:33*), sözleriyle ihtiyaçlarımıza ne şekilde öncelik vermemiz gerektiğini bize Bizzat açıklamıştı. Elbette, yaşlanmış olan ve gençken İsa’yı seçmemiş olan kişilerin vekilharçlıkla ilgili doğru kararlar vermeleri için hâlâ zaman var.

Yaratılış 28:20-22 ayetlerinde gördüğümüz üzere, Yakup hem ruhsal hem mali konularda önemli yaşam tercihleri yapmıştı. Rab görünümde Yakup’a Kendisini “Atan İbrahim’in, İshak’ın Tanrısı” (*Yaratılış 28:13*) diye tanıtmıştı. Sonrasında ise Yakup Tanrı’ya ettiği yeminin bir parçası olarak “RAB benim Tanrım olacak” dedi (*Yaratılış 28:21*).

Yaratılış 29:9-20 ayetlerini okuyun. Bu olayın zamanlaması Yakup’un yaşamında ne önem taşımaktadır?

Yakup Tanrı’ya ruhsal ve mali taahhütlerde bulunduktan sonra, Rab onu kuyunun başındaki Rahel’e yönlendirdi (*bkz. Yaratılış 29:9-20*). Evlilik yeminini etmeden önce ruhsal tercihinizi ve işiniz konusundaki tercihinizi yapmış olmanız daha uygun olur. Gelecekteki eşiniz “neyin içine girdiğini” bilmelidir. Bu kişi adanmış bir Hristiyan mı? Nasıl bir işte çalışacak? Bu kişi bir öğretmen mi, hemşire mi, avukat mı, işçi mi, ne olacak? Nasıl bir hayata evet diyorum? Evlilik yemininden önce yanıtlanmış olması gereken diğer sorular ise şunlardır: Nasıl bir eğitimden geçilmiş? Evliliğe ne boyutta bir borç devrolacak? Bu durumu kendi sorumluluğum olarak kabul etmeye razı mıyım?

2. Korintliler 6:14, 15 ayetlerini okuyun. Bu ilkeyi göz önünde bulundurmak, bir yaşam eşi ararken neden önemlidir? Bu, iyi bir evliliği garanti altına almasa da, neden iyi bir evliliği daha iyi yapma şansını arttırmaktadır?

İşin Bereketlenmesi

Bağımsız olarak zengin ya da hayatınız boyunca çalışmak zorunda kalmayınız diye annenizin veya babanızın kurduğu bir vakıf fonunun hak sahibi değilseniz (bu çocuklar hakkındaki öyküleri okuduğunuzda, bir bereket olması gereken paranın yetişkinliklerinde onları bir trajediye sürüklediğini anlıyorsunuz), er ya da geç yaşamanızı sürdürmek için çalışmak zorunda kalacaksınız. İdeal olanı elbette size iyi bir gelir sağlayacak olan sevdiğiniz mesleği tespit etmek, eğitimini almak, iş bulmak ve çalışma hayatınız boyunca o işi yapmaktır. Bu ideal olanı olsa da, elbette işler her zaman böyle gelişiyor.

Yaratılış 2:15 ayetini okuyun (ayrıca bkz. *Vaiz 9:10 ve 2.Selanikliler 3:8-10*). **Daha günah ortaya çıkmadan önce, Âdem'e (ve elbette Havva'ya da) bir iş verilmiş olması ne önem taşımaktadır? Bu, yukarıda açıklandığı gibi asla çalışmak zorunda olmayan kişilerin durumunun neden bir lanet olduğunu nasıl açıklayabilir?**

Bu iş, elbette bir ceza değildi. Onların iyiliği için tasarlanmıştı. Yani, Cennette bile, günahın, ölümün ve acının bulunmadığı bir dünyada bile, Tanrı insanların çalışmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Ve Âdem'e de bahçeye bakma işi verilmişti. Yaratıcı, bir işi olmazsa Âdem'in mutlu olamayacağını biliyordu. Bahçe'nin güzelliği onu hayran bırakıyordu fakat bu yeterli değildi. Bedenin mükemmel organlarını çalıştırması için bir işi olmalıydı. Hiçbir şey yapmamakla mutlu olunabilseydi, kutsal masumiyet hali içerisinde bulunan insan işsiz bırakılırdı. Fakat insanı yaratmış olan O, onu neyin mutlu edeceğini biliyordu ve onu yaratmasından kısa süre sonra, ona saptamış olduğu işini verdi. Gelecekteki görkem vaadi ve insanın günlük ekmeği için çalışması gerekeceği hükmü de aynı tahttan geldi.”—Ellen G. White, *Our High Calling [Bizim Yüce Çağrımız]*, s. 223.

Fakat düşüştten sonra dahi, (diğer her şey gibi) çalışma da günah tarafından lekелendi. Tanrı Âdem'e şöyle dedi: “Toprak senin yüzünden lanetlendi... Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın” (*Yaratılış 3:17*). Tanrı'nın toprağının “senin yüzünden,” yani Âdem'in yüzünden lanetlemiş olduğuna dikkat edin. Bunun arkasında şu fikir bulunuyordu: iş, özellikle de düşmüş bir varlık olarak onun ihtiyacı olan bir şey olacaktı.

İşin hangi niteliği, idealinde onu bizim için bir bereket olabilecek bir şey yapmalıdır?

“Ben Onu Dirilteceğim”

Gördüğümüz üzere, Tanrı insanların bir şekilde çalışmalarını amaçlamıştır. Yaşamımızın bu dönemi, yani çalışma yılları genelde 40 yıl civarı sürer. Pek çok kişi için bu dönem çocukların büyütülüp eğitimlerini tamamladıkları, ev ve diğer büyük mülklerin edinildiği dönemdir. Mali açıdan bu dönem son derece yoğun geçebilir. Çok hassas bir dönemdir çünkü aile birlikte çalışmayı öğrenmekte ve aile fertleri yaşam boyu sürecek bağlar kurmaktadır. Mali gerginlik bu dönemde evliliğe zarar verebilir ve sıklıkla da öyle olur. Her iki tarafın da Hristiyan taahhüdünde bulunduğu ve Kutsal Kitap ilkelerini izlemeye çalıştığı evlilikler ise çok daha istikrarlı olurlar.

1. Timoteos 5:8, Özdeyişler 14:23 ve Koloseliler 3:23, 24 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden ev ekonomisi hakkında hangi önemli çıkarımlar yapabiliriz?

Pek çok durumda ekmeği koca kazanır fakat iki eşin de çalıştığı durumlar da sıktır. Bu ideali zorlayan beklenmedik durumlar da elbette olur –hastalık, ekonomik gerileme dönemleri v.s. Böyle durumlarda insanların şartlara alışması gerekmektedir.

Hayatın bu aralığında dünyaya gelen çocuklara “RAB’in verdiği bir armağan” denir (*Mezmurlar 127:3*). Çocukların beraberlerinde muazzam bir sorumluluk da getirdiklerini unutmamalıyız. Hristiyan anne babaların gayesi çocuklarını bu hayatta bağımsız yetişkinler olmaları ve onları bekleyen yaşama uyum sağlamları için eğitmektir. Anne babalara yardım edecek ipuçları şunlardır:

1. *Bir Hristiyan ev ortamı oluşturun.* Bunun için düzenli olarak ve ilgi göstererek ailece ibadet etmeniz, düzenli olarak Sebt okulunu takip etmeniz ve kiliseye katılmanız, ondalık ve sunularınıza sadık olmanız gereklidir. Bunlar yaşamın erken yıllarında edinilecek önemli alışkanlıklardır.

2. *Onlara çalışma isteği aşılayın ve çalışmaya değer vermeyi öğretin.* Çocuklar işte gayret ve dürüstlüğün her zaman dikkat çektiğini, onlara değer verildiğini ve ödüllendirildiğini keşfedeceklerdir. Paranın, başka kişiler için değer taşıyan işleri yerine getirmek için vaktimizi ayırmamız sayesinde bize geldiğini öğreneceklerdir.

3. *İyi eğitim almalarını sağlayın.* Eğitim bugün çok maliyetli –özellikle de özel okul Hristiyan eğitimi. Fakat çocukları için sadece bu dünyada değil, öbür dünyada da planları olan anne babalar için eğitim ödenen maliyete değerdir.

Elbette, ne yaparlarsa yapsınlar, kimse çocuklarının ne yöne gideceğine dair herhangi bir güvenceye sahip değildir. Anne babaların, yetişkinliğe erişmiş çocuklarının yapacakları yanlış seçimler için kendilerini suçlamamaları neden çok önemlidir?

Dürüstlikle Çalışmak

“Başarılı” bir hayatın başka bir aşaması, son aşaması, önceki yıllarda verilen kararlar akıllıca idiye ve beklenmedik olaylar tarafından mahvedilmediyse, en keyiflisi olmaya adaydır. İdeal durum, anne ve babanın çocuklarını bağımsız yetişkinler olarak büyütmüş olmaları, evlerini almış olmaları, ulaşım ihtiyaçlarının karşılanmış olması, kalan borçlarının olmaması ve bu deneyimli ailenin ihtiyaçlarının karşılanmasına yetecek düzenli gelire sahip olmalarıdır.

Tanrı çocuklarını işlerinde ve yaşamlarında daha yüksek bir standarda sahip olmaya çağırıyor. Bu standart Tanrı'nın yüreklerimizde yazan ve karakterlerimizde yansıyan yasasıdır (bkz. *Yeremya 31:33*). Toplum yozlaştıkça ve Hristiyan öğretisi sulandırılıp küçültüldükçe, Hristiyan bireylerin eleştirilemeyecek bir kusursuzluk seviyesinde çalışmaları ve yaşamaları daha da önem kazanacaktır. Kutsal Kitap şöyle diyor, “İyi ad büyük servetten, saygınlık gümüş ve altından yeğdir” (*Süleyman'ın Özdeyişleri 22:1*).

Kutsal Kitap dindar bir çalışana sahip oldukları için bereketlenmiş olduklarını anlayan işverenlerin örneklerini kaydetmiştir. Yakup kayınbabası Lavan'ı bırakıp ailesiyle birlikte yurduna dönmek istediğinde, Lavan gitmemesi için şu sözlerle ona yalvarmıştı: “Eğer benden hoşnutsan, burada kal... Çünkü fala bakarak anladım ki, RAB senin sayende beni kutsadı” (*Yaratılış 30:27*). Ve Yusuf Mısır'da köle olarak satıldığında, sahibi Potifar onun çalışmasına dair benzer bir gözlemlerde bulunmuş, bu sebeple onu ödüllendirmişti.

Yaratılış 39:2-5 ayetlerini okuyun. Ayetler tam olarak ne olduğunu anlatmasa da, Yusuf'un, sahibinin onu bu kadar iyi görmesini sağlayacak ne yapmış olduğunu tahmin ediyorsunuz?

“Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın” (1.Korintliler 10:31). Yani çalışmamızı, mali yönetimimizi ve yaptığımız her işi Tanrı'nın yüceliğine uygun olarak yapmalıyız. Hayatta başarılı olmamız için bize bilgi ve güç veren O'dur. “Ya Rab, büyüklük, güç, yücelik, zafer ve görkem Senindir. Gökte ve yerde olan her şey Senindir. Egemenlik Senindir, ya Rab! Sen her şeyden yücesin. Zenginlik ve onur senden gelir. Her şeye egemensin. Güç ve yetki senin elindedir. Birini yükseltmek ve güçlendirmek Senin elindedir” (1.Tarihler 29:11, 12).

Sadece işte değil, genel olarak hayatta da uyduğunuz ilkeler nelerdir? Hangi değişiklikleri

İlahi Tavsiye Aramak

Dışarıda tonlarca dünyevi varlık yönetimi gurusu var fakat Tanrı bize emanet ettiği varlıkların yönetiminde böyle kişilere danışmamamız için bizi uyarıyordu. “Ne mutlu o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez, günahkârların yolunda durmaz, alaycıların arasında oturmaz. Ancak zevkini RAB’bin Yasası’ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür. Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Vaptığı her işi başarır” (*Mezmurlar 1:1-3*).

Yani, Rab’bin yasasından (buradaki yasa daha geniş anlamda Tanrı’nın Sözü olarak anlaşılabilir) zevk alan kişi bereketlenir. Bu ne kadar kolaydır? Ve o kişi gönenir–başarılı olur.

Süleyman’ın Özdeyişleri 3:5–8 ayetlerini okuyun. Bu ilkeyi temel mali meselelerimize nasıl uygulayabiliriz?

Mali yönetimle ilgili Kutsal Kitap tavsiyelerinin bir taslağı bize izleyeceğimiz çok değerli noktalar sağlayacaktır. Bunlardan yedi tanesini inceleyelim.

1. *Organize olun. Bir harcama planı yapın (Süleyman’ın Özdeyişleri 27:23, 24).* Bazı aileler maaştan maaşa var olurlar. Kazanmak, harcamak ve biriktirmek için basit bir plana sahip olmadığımızda, hayat çok daha stresli oluyor.

2. *Kazandığımızdan daha azını harcamın.* Geliriniz kadar yaşamayı amaçlayın. (*Süleyman’ın Özdeyişleri 15:16*). Batı dünyasında pek çok aile aslında kazandıklarından daha fazlasını harcıyor. Kredi ve borçlanma sayesinde bu mümkün olabiliyor. Borç içinde olan kişileri pek çok sorun rahatsız ediyor.

3. *Her ödeme aldığımızda bir kısmını kenara koyun (Süleyman’ın Özdeyişleri 6:6–8).* Gelecekte yapacağımız büyük harcamaları düşünerek ve kazalar ya da hastalık gibi beklenmedik harcama kalemlerini hesaba katarak para biriktiririz. Bazı birikimler yaşlanıp çalışamaz durumda olacağımız günler düşünülerek yapılan planlar için kullanılabilir.

4. *Borçtan COVID-19 gibi kaçınm.* (*Süleyman’ın Özdeyişleri 22:7*). Faizsiz bir yaşam sürdürebilirsiniz. Borç içinde yaşayan–yani kredi kullanan–bir kişi ya da aile aslında gelecekte kazanmayı beklediği parayı bugünden harcayan kişi ya da ailedir. Hayati değişimler olduğu takdirde, ciddi mali sıkıntılarla karşılaşılabilir.

5. Gayretli bir çalışan olun. “Tembel canının çektiğini elde edemez, çalışkanın istekleriyle tümüyle yerine gelir” (*Süleyman’ın Özdeyişleri 13:4*).

6. *Mali açıdan Tanrı’ya sadık kalın.* (*Yasa’nın Tekrarı 28:1–14*). Hiçbir aile Tanrı’nın bereketi olmadan hayatını sürdürmeyi başaramaz.

7. *Bu dünyanın bizim gerçek evimiz olmadığını unutmayın.* İşleri idare ediş biçimimiz nihai önceliklerimizin nerede olduğuna dair çok şey söyler (*bkz. Matta 25:14–21*).

EK ÇALIŞMA: “Sadece bu mevcut hayatın kısa yıllarını benimseyip sonsuz gelecek için hazırlık yapmayan hiçbir iş düzeni ya da yaşam planı sağlam ya da eksiksiz olamaz . . . Gökte hazine biriktirip de yeryüzündeki yaşamının bu sayede zenginleşip soylulaştığını görmeyen bir kişi bile yoktur.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]*, s. 57.

“İş ahlakının ve gerçek başarının temelinde yatan şey, Allah’ın sahipliğinin kabul edilmiş olmasıdır. Her şeyi Yaratan, asıl mülk sahibidir. Hepimiz O’nun vekilharçlarıyız. Tek sahip olduğumuz O’nun yönetimi uyarınca kullanmamız için bize emanet ettiği görevdir.”—*Education [Eğitim]*, s. 137.

Ailelerimizi geçindirme baskısı yüzünden pek çok zaman işimizin sadece gelir etmek için var olduğunu düşünürüz. Fakat Hristiyanlar olarak aynı zamanda İsa’nın O’nun takip eden her kişiye verdiği büyük görevde üzerimize düşeni yapmakla yükümlüyüz. Ellen G. White, Markos 16:15 ayetinde bulunan bu görevi hatırlattıktan sonra şunları yazmıştı, “Burada her kişi müjdeci ya da din görevlisi olmaya çağrılmıyor fakat herkes ‘mutlu haberi’ sevgili kardeşlerine ileterek O’nun işçisi olabilir. Bu buyruk, büyük ya da küçük, eğitilmiş ya da eğitimsiz, genç ya da yaşlı herkese verilmiştir.”—*Education [Eğitim]*, s. 264.

“Allah’ın yaşam planını daha yakından takip etmeliyiz. En yakımızdaki işte yapabileceğimizin en iyisini yapmak, yollarımızı Allah’a adamak ve O’nun takdirinin belirtilerini beklemek—işte meslek seçiminde güvenli rehberliği temin edecek olan kurallar bunlardır.”—*Education [Eğitim]*, s. 267.

Tartışma Soruları:

1. Biz Hristiyanlar olarak “başarılı” bir hayatı nasıl tanımlıyoruz? Dünyanın “başarı” tanımıyla bizim tanımımız arasında (ideal olarak) ne fark olmalıdır? Örneğin, Vaftizci Yahya’ya bakalım. Onun, sadece kötü bir kadın öyle istedi diye alçak bir şekilde bir zindanda sona eren hayatını nasıl tanımlarsınız? Sızece o başarılı mıydı? Cevabınızı hangi sebeplerle desteklersiniz?
2. Kutsal Kitap’ın varlık yönetimine ve hatta hayata dair ilkelerinden hiçbirini uygulamamasına rağmen çok “başarılı” pek çok kişinin bulunmasını nasıl açıklardınız? Peki ya Kutsal Kitap ilkelerine uymalarına rağmen başarılı olamayanlara ne demeli? Belki de hastalandılar ya da başlarına bir musibet geldi. Biz kimiz ki bu durumları anlayacağız?

Kedi ve Gezici kitap satıcısı

Andrew McChesney tarafından

Genç basın yayın müjdecisi olan Simo Vehkavuori, kış ortasında Finlandiya'nın en eski şehri ve eski başkenti Turku yakınlarındaki bakımlı bir evde durdu ve orada yaşayan iki bekar kız kardeşe kitaplarını gösterdi.

Kız kardeşlerin her kitabın bir kopyasını çabucak sipariş etmesi onu şaşırttı. Sonra onu oturma odasında tek başına bıraktılar. Ayrılmaya cesaret edemedi.

Sonunda, kız kardeşlerden biri kolunun altına sıkışmış büyük bir kediyle aşağı indi. "Beyefendi, bu kediye bir şey yapmayacak mısınız?" dedi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Sen az önce aradığımız veteriner değil misin?" dedi.

"Hayır" dedi. "Ben bir basın yayın müjdecisiyim."

Yıllar sonra, kız kardeşler arkadaşlarına Simo'yu veterinerle nasıl karıştırdıklarını ve kedilerini tedavi etmesi için kitaplarını satın almaları gerektiğini düşündüklerini kahkahalarla anlattılar.

Kız kardeşler kitapları tuttu.

Başka bir durumda, Simo bir Cuma öğleden sonra öğle yemeği yemek ve dua etmek için bir ormana gitti. "Bu hafta sona ermeden İsa, bana sana şahitlik etme fırsatı ver" diye dua etti.

Yemekten sonra bir çiftlik evinin kapısını çaldı.

Kapıyı açan kadına Ellen White'in "Büyük Mücadele" kitabının bir kopyasını uzatarak, "Bu kitabı satıyorum," dedi.

Kadın, "Sattığımız kitapla hiç ilgilenmiyorum" diye yanıtladı. "Ama İsa'nın senin için ne anlama geldiğini duymak isterim."

Simo, İsa'ya olan sevgisini anlattıktan sonra kadın konuştu.

"Arka odaya gidelim ve birlikte diz çökelim," dedi.

O sırada yetişkin kızı kapıya geldi. Kadın, kızına "Bize katıl" dedi. "Sen de diz çöküp duaya katılmalısın."

Dua ettikten sonra Simo gitmeye hazırlandı. Kadın onu kapıdan dışarı kadar takip etti. "Bana gösterdiğin kitabı sipariş etmek istiyorum," dedi.

O zaman Simo, kadının manevi konulara ilgi duyduğunu fark etti. Bir süre sonra bir pastör bölgede müjdeleme toplantılarına başladığında, Simo onu aileyle tanıştırdı. Pastör çiftlik evinde Kutsal Kitap dersleri verdi ve aile Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldı. Bugün, kadının torunu Finlandiya'nın başkenti Helsinki'de aktif bir kilise lideri.

Bu hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Ben Gideceğim" stratejik planının 5 No'lu Spiritüel Gelişme Hedefini göstermektedir, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okuyun. IWillGo2020.org. Gelecek hafta Simo hakkında daha fazla bilgi edinin.

Açgözlülüğten Sakının

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yeşaya 14:12–14, Efesliler 5:5, Yeşu 7, Yuhanna 12:1–8, Elçilerin İşleri 5:1–11, 1.Korintliler 10:13.

HATIRLAMA METNİ: “Dikkatli olun!... Her türlü açgözlülüğten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir” (Luka 12:15).

Açgözlülük, zenginliğe ya da aslında size ait olmayan varlıklara karşı aşırı istek duyma olarak tanımlanmıştır. Açgözlülük önemli bir meseledir, aslında yalan söylememek, çalmamak ya da öldürmemek ile birlikte anlacak kadar önemli bir meseledir; son derece zarar verici olduğu için de, Tanrı ahlaki yasasında onunla ilgili uyarıda bulunmayı seçmiştir. “Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin” (Mısır’dan Çıkış 20:17).

Açgözlülük genellikle kişiyi Tanrı’nın krallığının dışında bırakacak kötü günahlar arasında kabul edilir. “Günahkârların, Tanrı Egemenliği’ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı’nın Egemenliği’ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular” (1.Korintliler 6:9, 10).

Açgözlülük hırsızlık, puta tapınma, fuhuş ve zinayla birlikte mi anılıyor? Evet, ayet böyle söylüyor. Bu hafta onun ne kadar kötü bir şey olduğunu gösteren örnekleri ve onu yenmek için neler yapabileceğimizi inceleyeceğiz.

*4 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Asıl İlk Günah?

Haklı olarak Tanrı'nın evreninde günahın nasıl ortaya çıkabildiği sorusu sık sık karşımıza çıkıyor. Bunun nasıl gerçekleştiğini en azından biraz anlayabiliyoruz. Ve bu işin temelinde yatan sebep de açgözlülüktü. O halde açgözlülük de asıl ilk günahdır diyebiliriz.

Yeşaya 14:12-14 ayetlerini okuyun. Burada Lusifer'in düşüşüne dair hangi ipuçları verilmiştir? Açgözlülük bu düşüşte hangi çok önemli işlevi görmektedir?

“Göksel ordunun üzerinde itibar görmesine rağmen, konumundan tatmin olmayarak yalnızca Yaratıcı'ya mahsus olan saygıya göz dikmeye kalkıştı. Allah'ı tüm yaratılmış varlıkların sevgisine ve bağlılığına lâyık olarak kabul etmek yerine, onların kendisine hizmet etmelerini ve sadakat duymalarını sağlamaya çalıştı. Ebedi Baba'nın Oğlu'na verdiği yüceliğe de tamah eden meleklerin önderi, yalnızca Mesih'in ayrıcalığı olan gücü arzuladı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 35.

Efesliler 5:5 ve Koloseliler 3:5 ayetlerini okuyun. Pavlus açgözlülüğü neyle bir tutuyor, neden?

Pavlus'un açgözlülüğü iki defa putperestlikle bir tutması ne kadar ilginç bir durum. İnsanlar Tanrı dışında bir şeye, Yaratana değil yaratılmış olana tapındıklarında –yani yaşamlarını adadıklarında– putperestlik yapmış olurlar (*Romalılar 1:25*). O halde açgözlülük, sahip olmamız gereken bir şeyi, ona duyduğumuz istek yüreğimizin odağına yerleşecek ve Rab'in oradaki yerini alacak kadar çok istemek olabilir mi?

Lusifer elbette başlarda yanlış arzularının onu nereye sürükleyeceğini bilmiyordu. Bizim için de aynısı olabilir. Açgözlülüğü yasaklayan buyruk, sadece düşüncelerle ilgili olan yegâne buyruk, diğer buyrukları da ihlal etmemize yol açacak davranışlardan bizi koruyabilir. (*Örneğin 2. Samuel 11. bölüme bakın.*)

1. Timoteos 6:6, 7 ayetlerini okuyun. Pavlus'un burada yazdıklarına odaklanmak açgözlülüğünden sakınmamıza nasıl yardım edebilir?

Ordugâhtaki Lanetli Şey

O dönem muhtemelen İsrail tarihinin en görkemli zamanlarından biriydi. 40 yıl çölde dolaştıktan sonra, sonunda Vaat Edilen Ülke'ye giriyorlardı. Coşku verici bir mucize sayesinde İsrailoğulları taşkın döneminde olan Şeria ırmağından kuru toprakta yürüyerek geçmişlerdi. Bu kuru yerden geçme hadisesi o kadar etkileyiciydi ki Kenan ülkesinin putperest krallarının kalpleri yumuşadı ve savaşmak istemediler (Yeşu 5:1).

Kenan ülkesinin fethinde ilk büyük zorluk, kuvvetlendirilmiş surlarla çevrili bir kent olan Eriha'ydı. Eriha'da yaşayanları nasıl oradan çıkartacaklarını kimse bilmiyordu, Yeşu bile. Tanrı, Yeşu'nun duasına cevaben kentin yıkılması için yaptığı planı açıkladı ve onlar da uyguladılar. Fakat sonrasında işler tamamen tersine döndü.

Yeşu 7. bölümü okuyun. Eriha'daki güçlü zaferin ardından ne oldu ve bu öyküden kendimiz için hangi mesajı çıkarmalıyız?

Üstüne gidilince Akan ne yaptığını itiraf etti, açgözlülük ederek tamah edip bu eşyaları aldığını söyledi. Kutsal Kitap çevirisinde "tamah etmek" diye tercüme edilen İbranice sözcük chmd, Kutsal Kitap'ta ki bazı yerlerde olumlu anlamda kullanılmıştır. Örneğin Daniel 9:23 ayetinde Cebrail'in Daniel'e onun "sevilen" biri olduğunu söylerken kullandığı sözcük aynı kökten gelmektedir.

Fakat Yeşu'daki durumda chmd sözcüğü kötü haberd. Ele geçirdikleri kentleri yağmalayıp kendilerine her hangi bir şey almamaları yönündeki açık emre rağmen (Yeşu 6:18, 19), Akan tam olarak yapmaması gereken şeyi yapmış ve tüm ulusu itibarsızlaştırmıştı. Aslında, Ay kentindeki yenilgiden sonra Yeşu korkuya kapılıp şöyle demişti, "Kenanlılar ve ülkede yaşayan öbür halklar bunu duyunca çevremizi kuşatacak, adımızı yeryüzünden silecekler. Ya sen, ya Rab, kendi yüce adın için ne yapacaksın?" (Yeşu 7:9). Diğer bir deyişle, Rab bu büyük zaferleri civardaki ulusların O'nun kudretini ve Kendi halkı için nasıl çalıştığını görmelerini sağlamak için kullanmak istiyordu. Onların fetihleri (başka bir yöntemle) Yahve'nin kudretine tanıklık edecekti. Ve elbette Ay kentindeki hezimet sonrasında, can kayıplarına ilaveten bu tanıklığa da gölge düşmüş oldu.

Akan yaptıklarını ne kadar kolaylıkla savunabilirdi düşünün: Ganimetin kalamıyla karşılaştırıldığında bu sadece küçük bir miktar. Kimsenin haberi olmaz ve kime ne zararı var ki? Ayrıca, ailemin paraya ihtiyacı var. Kendimizi bu tip tehlikeli bahaneler bulmaktan nasıl koruyabiliriz?

Yahuda'nın Yüreği

Kutsal Kitap'taki en acıklı öykülerden birisi de Yahuda İskaryot'un öyküsüdür. Bu adan tüm dünya tarihinde sadece 11 başka kişinin sahip olduğu bir ayrıcalığa sahipti: Sürekli olarak İsa'nın yanında olmak ve ebedi gerçekleri doğrudan Efendi'nin Kendisinden öğrenmek. Yahuda'nın sahip olduğu gibi fırsatların zerresine dahi sahip olmayan pek çok kişinin kurtarılacağını fakat Yahuda'nın ebedi yıkıma mahkûm edilmiş olduğunu biliyoruz.

Peki ne oldu? Cevap tek bir sözcükte bulunabilir: açgözlülük, yüreğinin arzuları.

Yuhanna 12:1-8 ayetlerini okuyun. Meryem ziyafet sırasında çok dikkat çeken ne yaptı? Yahuda nasıl tepki gösterdi? Neden? İsa ona ne karşılık verdi?

Kurtarıcı'nın Yahuda'nın açgözlü yorumunu hafifçe azarlaması, onun ziyafeti terk edip doğrudan İsa'nın düşmanlarının toplandığı başkâhinin evine gitmesine yol açtı. Meryem'in armağanından çok daha az bir para karşılığında İsa'yı ele vermeyi teklif etti. (*Bkz. Matta 26:14-16*).

Yahuda'ya ne olmuştu? Harika fırsatlara, pek çok nadir ayrıcalığa sahipken neden bu kadar kötü bir şey yapmıştı? Ellen G. White'a göre Yahuda, "öğretmenini seviyor ve O'nunla birlikte olmak istiyordu. Yaşamında ve karakterinde bazı değişikliklerin olması gerektiğini hissediyordu ve İsa'ya bağlı olduğunda bunun gerçekleşeceğini umuyordu. Kurtarıcı, Yahuda'yı reddetmedi. Onikiler'in arasında ona da yer verdi. Allah'a bir hizmetkar olarak çalışması için ona güvendi. Hastaları iyileştirmesi ve kötü ruhları kovması için ona güç verdi; fakat Yahuda kendisini tamamen İsa'ya teslim etmeyi istemedi."—*Sevgi Öğretmeni*, s. 705.

Sonuçta her birimiz, teslim olursak içimizde işleyen Tanrı'nın gücüyle üstesinden gelinebilecek karakter kusurlarına sahibiz. Fakat Yahuda Mesih'e tamamen teslim olmamıştı ve Mesih'in gücü sayesinde alt edebileceği açgözlülük günahı ona galip geldi ve korkunç sonuçlara yol açtı.

Aramızda o ya da bu şeye karşı duyduğu açgözlü hislerle mücadele etmeyen kimse var mıdır? Yahuda, para konusunda açgözlüydü ve yürekten gelen bir sorun olan bu açgözlülüğü onu hırsızlığa yönlendirmişti (*Yuhanna 12:6*), en sonunda da İsa'yı ele vermesine yol açtı.

Açgözlülüğün yol açabileceği tehlikelere dair ne kadar da korkutucu bir derstir buradaki. Küçük bir sorun olarak görünen şey, kalbin basit bir arzusu felakete ve ebedi kayba yol açabilir.

Hananya ve Safira

Kilisenin üyesi olmak için heyecan verici bir dönemdi. Pentikost gününde Kutsal Ruh'un dökülmesinin ardından elçiler güçle müjdeyi duyuruyor, binler kiliseye katılıyordu.

“Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsisi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler. İnananlar topluluğunun yüreği ve düşüncesi birdi. Hiç kimse sahip olduğu herhangi bir şey için 'Bu benimdir' demiyor, her şeylerini ortak kabul ediyorlardı” (*Elçilerin İşleri 4:31, 32*).

Hananya ve Safira ilk kilisenin bir parçası oldukları, onun büyüdüğünü gördükleri, Kutsal Ruh'un bu kadar belirgin şekilde tezahür edişine tanıklık ettikleri için son derece ayrıcalıklı iki kişiydi. “Aralarında yoksul olan yoktu. Çünkü toprak ya da ev sahibi olanlar bunları satar, sattıklarının bedelini getirip elçilerin buyruğuna verirlerdi; bu da herkese ihtiyacına göre dağıtılırdı” (*Elçilerin İşleri 4:34, 35*).

İşte bu şartlar içerisinde Hananya ve Safira, belli ki orada gerçekleşenlerden etkilenerek bunun bir parçası olmak istediler. Bir mülklerini satmaya ve geliriyle kiliseye katkıda bulunmaya karar verdiler. Buraya kadar sorun yok.

Elçilerin İşleri 5:1-11 ayetlerini okuyun. Sizce hangisi daha kötüydü, paranın bir kısmını ayırmak mı yoksa onun hakkında yalan söylemek mi? Ceza neden bu kadar sertti?

Başlarda, Tanrı'nın işi için bağışlama isteklerinde samimi gibi görünüyorlardı. Fakat, “Hananya ile Safira bundan sonra açgözlülük duygularına boyun eğerek Kutsal Ruh'u kederlendirdiler. Verdikleri sözden pişman olmaya başladılar ve Mesih'in davası için büyük şeyler yapma arzusuyla kalplerini ısıtan bereketin tatlı etkisini çok geçmeden kaybettiler.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 64. Diğer bir deyişle, bu işe çok doğru bir motivasyonla koyulmuş olmalarına rağmen, açgözlülükleri onları bir oyun oynamaya ve kendilerini aslında olmadıkları kişiler gibi göstermeye yönlendirmişti.

“ İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı” (*Elçilerin İşleri 5:11*). Bu olaydan sonra insanlar ondalıklarını ödemek konusunda çok daha dikkatli olmuş olmalılar. Fakat bu üzücü hikaye Kutsal Kitap'ta sadakat ve ondalık verme konusunda bir uyarı olsun diye bulunmamaktadır. Bu hikayenin yaptığı, açgözlülüğün nelere yol açabileceğini bize öğretmektedir.

Açgözlülüğü Yenmek

Açgözlülük, gurur ve bencillik gibi çoğu zaman farkına varılmayan bir yürek meselesidir. Bu sebeple de son derece ölümcül ve aldatıcı olabilir. Yalan söylemek, zina, hırsızlık, putperestlik, Sebt gününü bozma gibi bariz günahları yenmek zaten yeterince güçtür. Fakat bunlar dışarıya dönük davranışlardır yani bunları yapmadan önce düşünmemiz gerekmektedir. Oysa yanlış düşüncelere galip gelmek gerçekten çok zordur.

1. Korintliler 10:13 ayetini okuyun. Burada hangi vaatte bulunuluyor ve bunu açgözlülük bağlamında anlamak neden çok önemlidir?

O halde, Tanrı'nın gücüyle bu tehlikeli derecede aldatıcı günahı nasıl sakınabiliriz?

1. Tanrı'ya hizmet etmeye, O'na güvenmeye ve O'nun ailesinin bir parçası olmaya karar verin. Kime "kulluk edeceksiniz, bugün karar verin. . . Ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz" (*Yeşu 24:15*).

2. Her gün dua edin ve Matta 6:13 ayetini de duanızı dahil edin, "Ayartılmamıza izin verme. Bizi kötü olandan kurtar. Çünkü egemenlik, güç ve yücelik sonsuzlara dek senindir!" Sahip olmamanız gerektiğini bildiğiniz bir şeye karşı açgözlülük ettiğinizi hissettiğinizde, Kutsal Kitap'taki zafer vaatlerini (*örneğin 1. Korintliler 10:13*) talep ederek bu konuda dua edin.

3. Düzenli olarak Kutsal Kitap çalışın. "Aklımdan çıkaramam sözünü, Sana karşı günah işlemek için" (*Mezmurlar 119:11*).

İsa insan/günah sorununun üstesinden gelmişti. Bizim ayartıldığımız her konuda O da ayartılmaya çalışıldı. Ve direnmek için güç bulmak adına tüm gecelerini dua ederek Babası ile birlik içinde geçirdi. Ve İsa oluşturduğu örnekle yolu meydana getirmeden ve sonra da her kişinin bir iman ve itaat yaşamı sürmesini (bir Hristiyan karakteri geliştirmesini) mümkün kılacak olan gücü vaat etmeden bu dünyayı terk etmedi.

"Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, yakındayken O'na yakarın. Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız'a dönsün, bol bol başışlanır" (*Yeşaya 55:6, 7*).

Siz kendi hayatınızda, eğer varsa, açgözlülüğün hangi kötü sonuçlarıyla karşılaştınız? Hangi dersleri çıkardınız? Onlardan hâlâ öğrenmeniz gereken neler olabilir?

EK ÇALIŞMA: Eriha'nın fethinde, İsrail ordugâhına gümüş ve altın taşıyan tek kişi Akan değildi. Yeşu adamlara altınla gümüşü, tunç ve demir eşyaları Tanrı'nın evinin hazinesine geri getirmelerini söyledi (*Yeşaya 6:19, 24*). Diğer her şey yakılacaktı. Fakat kendisine bir şeyler ayıran tek kişi Akan oldu. "Milyonlarca İsraili içinde, o ciddi zafer ve yargı saatinde, Allah'ın emrini çiğnemeye cüret eden tek bir adam olmuştu. Babil işi pahalı kaftamı görünce Akan'ın açgözlülüğü uyanmıştı; kendisini ölümlü yüz yüze getirmesine rağmen ona yine de 'Şinar işi güzel bir kaftan' dedi. Bir günah bir diğerini getirmiş ve Rabb'in hazinesine ayrılması gereken altın ve gümüşü de almıştı; böylece Allah'tan Kenan ülkesinin ilk ürünlerini çalmış oldu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 496.

Pavlus'un son zamanların belirtileri listesinde, ilk iki maddede bizim para ve varlıklar konularındaki tutumumuz bulunmaktadır. "Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven, para düşkününü [açgözlü]... olacaklar" (*2. Timoteos 3:1, 2*). Bencillik ve para sevgisi son günlerdeki, günümüzdeki insanlığın belirleyici özellikleridir.

Tartışma Soruları:

1. **1. Timoteos 6:6-10 ayetlerini okuyun:** "Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz. Yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla yetiniriz. Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanı çöküşe ve yıkıma götüren birçok saçma ve zararlı arzulara kapılırlar. Çünkü her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri zengin olma hevesiyle imandan saptılar, kendi kendilerine çok acı çektirdiler." Sınıfta, paraya olan düşkünlükleri yüzünden "kendi kendilerine [ve başkalarına] çok acı" çektiren kişi örnekleri hakkında konuşun. Pek çok örnek mevcut öyle değil mi? Geçinmek için paraya olan ihtiyacımızın bilincinde olarak fakat Pavlus'un burada bizi uyardığı tuzağa düşmeden doğru dengeyi nasıl bulabiliriz?
2. Para dışında, aç gözlülük edebileceğimiz diğer şeyler nelerdir?
3. Bir şeyi haklı olarak istemekle aç gözlülük arasındaki fark nedir? Bir şeyi haklı olarak istemek ne zaman açgözlülüğe dönüşebilir?

İsa Hakkında Cesurca Paylaşım

Andrew McChesney tarafından

Bir Paskalya Pazarı, emekli pastör Simo Vehkavuori, orta Finlandiya'da gerçekleştirdiği müjdeleme toplantılarından başkent Helsinki'ye gitmek üzere dolu bir trende ayakta duruyordu. 24 yaşındaki bir üniversite öğrencisi trene bindi ve oturacak yer aradı.

"Tren dolu görünse de, neden arabaların arasından geçip boş bir koltuk bulabilecek misiniz bir bakmıyorsunuz?" Simo dedi ona.

Gülümseyerek döndü. "İki boş koltuk buldum," dedi. "Biri bana biri sana. Benimle gel!" İkisi karşılıklı oturdu. "Affedersiniz ama size din hakkında ne düşündüğünüzü sormamın sakıncası var mı?" Simo sordu.

"Şu anda manevi şeylerden oldukça uzaktayım" dedi.

"Nasıl iman ettiğimi bilmek ister misin?" Simo dedi.

Evet dedi ve Simo ona söyledi. Tren Helsinki'ye yaklaşırken, "Seni dualarımda hatırlamamın bir sakıncası var mı?" dedi.

Öğrenci gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı ve yüksek sesle, "Bu gerçekten harika olurdu! Lütfen bunu yap."

Simo, yollarını ayırmadan önce yeni arkadaşlarına sık sık söylediği bir şey söyledi: "Çok meşgul olmanıza rağmen, çarımhta bizim günahlarımızın kefareti ödeyen dirilmiş İsa Mesih'e hizmet edebileceğinizi bilmeye teşvik edebilirsiniz. Ve hepsi bu değil. Aynı İsa geri döneceğine söz verdi ve bizi cennetteki bir eve götürecektir ve orada sonsuzluk başlayacak. Öyleyse sevgili dostum, hedefimize ulaşana kadar Baba'nın sevgi dolu eli altında cennete bağlı yolculukta kalalım. Rab sizi lütfuyla kutsasın."

Başka bir tren yolculuğunda, bir kadın onu selamladığında ve hatta binerken elini sıktığında Simo şaşırıldı. "Merhaba, ben emekli bir Yedinci Gün Adventist pastörüm," diye yanıtladı. Bu ilginç, dedi kadın. "Adventistleri hiç duymadım. Bu 500 kilometrelik [300 millik] yolculukta kiliseniz hakkında her şeyi duymak istiyorum. Burada iki boş koltuk vardı. Beraber oturalım."

Simo tüm gezi boyunca Adventist Kilisesi hakkında konuştu. Trenden indiklerinde arkalarından bir adam geldi. "İlginç tren yolculuğu için teşekkürler," dedi hevesle iki eliyle Simo'nun elini tutarak. "Tanrı'yı hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle paylaşacak kadar cesur olduğunuz için teşekkür ederiz."

84 yaşında, Simo her trende Tanrı tarafından verilen randevuları arar. "Yaşlandıkça, İsa'yı paylaşma konusunda daha cesur oluyorum" diyor.

Bu hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Ben Gideceğim" stratejik planının 5 No'lu Spiritüel Gelişme Hedefini göstermektedir, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okuyun. IWillGo2020.org. Gelecek hafta Simo hakkında daha fazla bilgi edinin.

Geri Vermek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 12:16-21, Vaiz 2:18-22, Süleyman'ın Özdeyişleri 27:23-27, 2.Korintliler 4:18, Vaiz 5:10, Koloseliler 1:15-17.*

HATIRLAMA METNİ: “Gökten bir ses işittim. ‘Yaz! Bundan böyle Rabb’e ait olarak ölenlere ne mutlu!’ diyordu. Ruh, ‘Evet’ diyor, ‘Uğraşlarından dinlenecekler. Çünkü yaptıkları onları izleyecek.’” (*Vahiy 14:13*).

Kazanma yıllarımızın sonuna yaklaştıkça, mali konulardaki odağımız yaşamın son yıllarının beklentisiyle varlıklarımızı muhafaza etmeye doğru yönelir. Çalışmaktan emekliliğe geçiş son derece sarsıcı bir tecrübe olabilir. Peki, mali konularda hangi yolda ilerlemek en iyisidir?

İnsanlar yaşlandıkça, neredeyse doğal olarak gelecek hakkında endişelenmeye başlarlar. En sık görülen korkular ise; çok erken ölmek (aile güvenceye alınmadan önce); çok uzun yaşamak (varlıklarından ya da birikimlerinden daha uzun yaşamak); yıkıcı hastalık (tek seferde tüm birikimlerini kaybetmek) ve zihinsel ya da fiziksel yetersizlik (bana kim bakacak?).

Ellen G. White bu korkulardan bahsederken şöyle yazmıştı: “Tüm bu korkuların kaynağı Şeytan’dır . . . Onlar, Allah’ın onlardan istediği tarafı seçmiş olsalardı, son günleri en iyi, en mutlu günleri olacaktı . . . Endişe ve yüklerini bir kenara bırakıp zamanlarını olabildiğince mutlu bir şekilde geçirmeli ve böylelikle gök için olgunlaşmalıydılar.”—*Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 1. cilt, s. 424.

Bu hafta Tanrı’nın bizim son yıllarımızla ilgili tavsiyelerini inceleyeceğiz. Neler yapmalıyız, neleri yapmaktan kaçınmalıyız, hangi ilkeleri izlemeliyiz?

**11 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Zengin Budala

Luka 12:16-21 ayetlerini okuyun. Burada bizimle ilgili olan mesaj nedir? Rab budala adamı nasıl güçlü bir şekilde azarladı ve bu, sahip olduklarımıza karşı tavrımızla ilgili bize ne söylemelidir?

Buradaki mesaj bundan daha geniş anlamalı olsa da, bunun İsa'nın *emeklikte yapılmaması gerekenler* hakkında anlattığı bir öykü olduğu söylenilebilir. Dolayısıyla, bir kişi biriktirdiği varlıklarla geçineceğini düşünerek işi bırakırsa, dikkatli olmalı ve bu öyküye kulak vermelidir. Özellikle de kişi yaşlandıkça ve zenginleştikçe çok çalışmasında ya da zengin olmasında bir sorun yoktur. Sorun kişinin bu konudaki tavrındadır. Buradaki gerçek sorun kişinin ifadeleridir –“Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar” (Luka 12:19).

“Bu adamın hedefleri yok olup giden yırtıcı hayvanlarınkinden daha yüksek değildi. Allah yokmuş, gök yokmuş, gelecek hayat yokmuş gibi; sahip olduğu her şey kendisine aitmiş ve Allah'a ya da insana hiçbir borcu yokmuş gibi yaşıyordu.” – Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 257, 258.

Biz de hayatın bu aşamasında sadece kendimizi düşünüyor, başkalarının ihtiyaçlarını ve Tanrı'nın gayesini görmezden geliyorsak, zengin budala örneğinin yolundayız demektir. İsa'nın anlattığı öyküde zengin adamın tembel ya da sahtekâr olduğuna dair bir emare bulunmuyor. Sorun, Tanrı'nın ona emanet etmiş olduğu şeyi harcama biçimiydi. Ne zaman öleceğimizi bilmediğimiz için, bencillikle dolu bir hayatı sürdürmek yerine, Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için yaşayarak ona her zaman hazır olmalıyız.

Kutsal Kitap'ta verilen genel resim, kişinin yapabildiği sürece üretken olmayı sürdürmesinin gerekli olduğudur. Aslında, şaşırtıcı biçimde, peygamberlik kitapları Daniel ve Vahiy'i yazarlarının çalışmalarını bitirdiklerinde, ikisinin de seksenli yaşlarında oldukları düşünülmektedir. Bunlar, ortalama insan ömrünün 50 yıl olduğu zamanlarda gerçekleşti. Ellen G. White, en ünlü ve en sevilen kitaplarından olan *Sevgi Öğretmeni*'ni 70 yaşından sonra yayınlamıştı. O halde, sağlıklı olduğumuz sürece, yaş üretken olmayı ve olabildiğinde faydalı olmayı bırakacağımız anlamına gelmemelidir.

İsa, O'nun ikinci gelişini bekleyenlere sadece gözlemeyi değil aynı zamanda çalışmayı da tavsiye etmişti (Matta 24:44-46).

Hangi yaşta ve ne kadar paraya sahip olursak olalım, buradaki adamın düşüştüğü tuzağa düşmekten nasıl kaçınabiliriz? Kendinize şu soruyu sorun, “Ne için yaşıyorum?”

Yanında Götüremezsin

Meşhur müjdecî Billy Graham'a bir kişi, artık bu yaşına geldiğine göre (Graham o zaman 60 yaşındaydı), hayatta onu en çok şaşırtan şeyin ne olduğunu sordu. Graham'ın yanıtı: "yaşamın kısalığı" oldu.

Yaşamın çabucak geçip gittiğine hiç şüphe yok.

Aşağıdaki ayetler buradaki insan yaşamı hakkında ne öğretiyor? Mezmurlar 49:17; 1.Timoteos 6:6, 7; Mezmurlar 39:11; Yakup 4:14; Vaiz 2:18-22.

Sadece yaşam çabucak gelip geçmekle kalmıyor, aynı zamanda öldüğünüzde yanınıza hiçbir şey, en azından biriktirdiğiniz maddî varlıkları almıyorsunuz. (Pek ya karakter? O, işte başka bir hikâye.) "Çünkü ölünce hiçbir şey götüremez" (Mezmurlar 49:17), *her neye sahipse başka birisi alsın diye geride bırakır anlamına gelmektedir. Kimin alacağı elbette daha öncesinde yapılmış olan planlara bağlıdır.*

Her ne kadar herkes kendi başına bir ev sahibi olmuş olmasa da, özellikle uzun yıllar çalışmış olan kişiler biraz varlık biriktirmiş olurlar. Sonunda siz öldükten sonra bu varlığa ne olacağı meselesi, insanların göz önünde bulundurması gereken gerçekten önemli bir konudur.

Yaşamının sonunda mülklere sahip olan kişiler! Sahip olduklarımızın büyük ya da küçük olması fark etmeksizin, Tanrı'nın bizi bereketlediği varlıkların itina ile yönetilmesi için mirasımızı planlamak son vekilharçlık işimiz olabilir. Bir vasiyet ya da vekâlet yoluyla hazırladığımız miras planına sahip değilseniz, devletin ya da yerel yönetimin yasaları devreye girebilir (elbette, tüm bunlar nerede yaşadığımızla ilişkilidir.) Bir vasiyetiniz olmadan ölürseniz, devlet ihtiyaçları olsun ya da olmasın, parayı nasıl kullanacak olurlarsa olsunlar ve siz o kişiye pay vermeyi seçseniz de seçmeseniz de varlıklarımızı akrabalarımıza verecektir. Kilise hiçbir şey almayacaktır. Eğer isteğiniz buysa, tamam; fakat değilse şimdiden planlar üzerinde çalışmaya başlamalıyız.

En basit tabiriyle, her şeyin Sahibi Tanrı olduğuna göre (bkz. Mezmurlar 24:1), Kutsal Kitap bakış açısından bakıldığında, Tanrı'nın bize emanet etmiş olduklarıyla işimiz tamamlandıktan ve sevdiklerimizin ihtiyaçları giderildikten sonra, geriye kalanı O'na, gerçek hak Sahibi'ne geri vermemizin mantıklı olduğunu söyleyebiliriz.

Bildiğimiz üzere, ölüm her an ve beklenmedik şekilde, hatta bugün bile gelebilir. Bugün ölecek olsanız sevdiklerinize ne olur? Peki varlıklarımıza ne olur? Sizin isteyeceğiniz gibi pay edilir mi?

Kişisel İhtiyaçlarla Başlayın

Eski Ahit zamanlarında İsrailoğullarının pek çoğu çiftçi ve çobandı. Bu sebeple, Tanrı'nın bereket vaatlerinden bazıları da çiftçi dilinde söylenmişti. Örneğin Süleyman'ın Özdeyişleri 3:9, 10 ayetlerinde Tanrı mali yönden O'na sadık kalırsak, ambarlarımızın tuka basa dolacağını söylüyor. Bugün pek çok Hristiyanın ambarları olmaması muhtemeldir. Yani buradan şunu anlamalıyız: Eğer Tanrı'yı izlemeye ve O'na itaat etmeye istekli olursak, O bizim çalışmamızı ve işimizi bereketleyecektir.

Süleyman'ın Özdeyişleri 27:23-27 ayetlerini okuyun. “Davarıma iyi bak, sığırlarına dikkat et” ayetini bugünkü Hristiyan yaşantısı için nasıl yorumladınız?

Kutsal Kitap zenginlerin yoksulları ezmesi ya da servetleri söz konusu olduğunda açgözlü olmaları meselelerinde çok fazla uyarıda bulunuyor olsa da, Kutsal Yazı, varlığı ya da sahtekârlık yapmadıkları ve ya başkalarına zulmetmedikleri sürece insanların varlığa sahip olma çabası içinde olmalarını asla suçlamamaktadır. Aslında, Özdeyişler kitabındaki ayetler günümüz düşünülerek yorumlandığında, kendimiz ve ailemiz adına yeterince kazanmak için mali işlerimizde gayretli olmamız gerektiğini söylemektedir. “Keçilerin sütü yalnız seni değil, ev halkını, hizmetçilerini de doyurmaya yeter” (*Süleyman'ın Özdeyişleri 27:27*).

Bu ayeti günümüz için nasıl yeniden ifade edebiliriz? Belki şöyle söyleyebiliriz, “mali durumunuzu gözden geçirin ve işlerinizin gidişatını saptayın.” Ya da, “bir gelir gider tablosu yapın ve borcunuzun gelirinize olan oranını belirleyin.” Para kazanma yıllarımızda zaman zaman vasiyetinizi ya da diğer evraklarınızı ve mevcut varlık durumunuzu gözden geçirmek, gerekliyse güncellemek gerekli olabilir. Miras planlama sürecinde, zamansız bir ölüm ya da sağlık sebepleriyle varlıklarınızın nereye gideceğine karar verecek durumda olmamanız durumlarına karşı önlem olsun diye, vasiyetler ve vekaletler gibi evraklar vakit kaybetmeden düzenlenmelidir. Burada yapılmak istenen, varlıklarınız artık sizin olmaktan çıktığında onlara ne olacağına dair geleceğe yönelik plan yapmaktır.

Kıscası, Tanrı'nın bizi bereketlediklerine iyi vekilharçlık etmek sadece hayatta olduğumuz süreçte yaptıklarımızla değil, aynı zamanda biz gittikten sonra olacak olan şeylerle de ilgilidir—çünkü Rab biz hayattayken dönmediği sürece biz bir gün gitmiş olacağız fakat az ya da çok sahip olduğumuz maddi varlıklar arkada kalacak. Bu sebeple, bizim bereketlenmemizi sağlayan şeylerin başkalarının da bereketlenmesini ve Tanrı'nın işinin ilerlemesini sağlaması için şimdiden geleceğe yönelik hazırlık yapmak bizim elimizdedir.

“Çünkü zenginlik kalıcı değildir” (*Süleyman'ın Özdeyişleri 27:24*). Bu düşüncüyü her zaman aklımızda tutmamız neden çok önemlidir?

Ölüm Döşeginde İyilik

Aşağıdaki ayetlerden parayla ilişkimizin nasıl olması gerektiğine dair hangi ilkeleri çıkartabiliriz?

1.Timoteos 6:17 _____

2.Korintliler 4:18 _____

Süleyman'ın Özdeyişleri 30:8 _____

Vaiz 5:10 _____

Para insanlar üzerinde güçlü bir etkiye sahip olabilir, bu etki pek çok kişinin maf olmalarına yol açmıştır. En başta fazlasıyla paraya sahip olmalarına rağmen, para yüzünden korkunç şeyler yapmış olan kişilerin öykülerini duymamış olan var mıdır?

Fakat işler böyle olmak zorunda değil. Tanrı'nın gücüyle, düşmanın bir bereket olması gereken şeyleri (maddi varlıklar) bir lanete dönüştüre girişiminin üstesinden gelebiliriz.

Ölüm zamanı için planlama yaparken iyi bir vekilharç olma konusunda insanların karşı karşıya kaldıkları bir tehlike de, "Nasil olsa öldükten sonra hepsini bağışlayabilirim," diye düşünerek bugün varlıkları biriktirme ayartısıdır. Bu, her ne kadar hepsini bugünden harcamaktan iyi olsa da (milyonerin biri, ancak cenaze masraflarına yetecek kadar para bıraktığında doğru yaşadığını anlayacağı söylemişti), bundan daha iyisini yapabiliriz ve yapmalıyız.

"Pek çoklarının hayattayken varlıklarını devamızdan esirgediklerini gördüm, öldükleri zaman cömertlik gösterecekleri düşüncesiyle vicdanlarını susturuyorlar. Bu kişiler imanlarını hayata geçirmeye cesaret edemiyor ve hayattayken bir şeyler verecek kadar Tanrı'ya güvenmiyorlar. Fakat Mesih'in takipçilerinden talep ettiği bu ölüm döşegindeki iyilik değildir. Bu, hayattaki kişinin bencilliğine bir bahane oluşturmamaktadır. Son ana kadar varlıklarına sıkı sıkı tutunan kişiler onları devamıza değil ölüme teslim ediyorlar. Sürekli olarak kayıplar oluyor. Bankalar batıyor ve varlıklar pek çok şekilde tükenip gidiyor. Pek çokları bir şeyler yapmayı amaçlıyor fakat konuyu ertelediklerinde Şeytan da varlıkların hazineye girmesini önlemek için çalışıyor. Allah'a dönene kadar varlıklar kayıptır ve Şeytan bununla övünmektedir."—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 154.

Sahip olduğumuz herhangi maddi varlığı kullanım biçimimizi gerekçelendirirken neden çok dikkatli olmalıyız?

Ruhsal Miras

İnsanlar günah işlememiş olsa yeryüzündeki yaşam nasıl olurdu hayal etmesi kolay değil fakat yine de emin olabileceğimiz bir şey var, o da, biriktirme olmazdı, açgözlülük olmazdı, yoksulluk olmazdı—bunlar tarih boyunca dünyamızın başına bela olmuş olan şeylerdir. Yine de, bizim çalışıp kazandığımız ve eğer bunu dürüstçe yaptysak hak ederek sahip olduklarımız konusundaki mülkiyet anlayışımız bu düşmüş dünyadaki yaşamın bir tezahürüdür. Fakat sonunda ne kadar çoğuna ya da azına sahip olduğumuz fark etmeksizin, her zaman hatırlamamız gereken önemli bir nokta bulunmaktadır.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Bu ayetlerin hepsindeki ortak nokta nedir ve bu nokta Tanrı'nın bizi bereketlediği maddi varlıklarla yaptıklarımıza nasıl etki etmelidir? (*Mezmurlar 24:1, İbraniler 3:4, Mezmurlar 50:10, Yaratılış 14:19, Koloseliler 1:15-17*).

Bizler, O'nun bize emanet ettiklerinin vekilharçları ve yöneticileriyiz; yani, aslında her şeyin sahibi Tanrı'dır ve bize yaşam veren, var olmamızı sağlayan, herhangi bir şeye sahip olmamız için güç veren O'dur. O halde, Tanrı'nın bize verdikleriyle işimiz bittiğinde ve ailemizin ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra, kalanı O'na geri vermemiz mantıklı olur.

“Sizler, Allah'ın işine verdiğinizde gökteki hazinelerinizde kendiniz için biriktirmiş oluyorsunuz. Gökte biriktirdiğiniz her şey felaketlerden ve kayıplardan korunmakta, sonsuz, dayanıklı bir servette birikip büyümektedir.” “Ve ayrıca göğün krallığında sizin hesabınıza kaydedilecektir.”— Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 342.

Bugün, hâlâ hayattayken vermenin pek çok avantajı bulunmaktadır. İşte bunlardan birkaçı:

1. Veren kişi gerçekten armağanının sağladığı sonuçları görebilir—yeni bir kilise binası, okuyan bir genç, bağışıyla desteklenen bir müjdecilik kampanyası, v.s.
2. Hizmet ya da kişi hemen şimdi, en çok ihtiyaç olan zamanda bundan fayda görebilir.
3. Siz öldükten sonra aileniz ya da arkadaşlarınız arasında münakaşa olmaz.
4. Cömertlik ve başkalarını sevmek gibi aile değerleri için iyi bir örnek oluşturur.
5. Devletin alacağı vergi kesintisini küçültür.
6. Armağanın sizin arzu ettiğiniz kuruma ulaştığını güvence altına alır (mahkemeler ya da hoşnutsuz akrabalar araya giremez).
7. Veren kişinin yüreğinin bencillikten özverililiğe dönüştüğünü gösterir.
8. Gökte hazineler biriktirir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White çok önemli bir konu olan bu varlıklarımızın pay edilmesi meselesine kitaplarında iki bölümde değinmişti. *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 3. Cilt, s. 116-130 sayfaları arasındaki, “To (Aged and) Wealthy Parents [Yaşlı ve Zengin Anne Babalara]” ve *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 4. Cilt, s. 476-485 sayfaları arasındaki “Wills and Legacies [Vasiyetler ve Miraslar]” bölümlerine bakın.

Ayrıca, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]* kitabında da, 323-335 sayfaları arasında miras planlaması konusunda bir bölüm bulunmaktadır. *Ellen G. White şöyle yazmıştı:* “Pek çokları eğer gerçekten Hristiyan olsalardı, ölmek üzere oldukları güne kadar ertelemeyi tasarladıklarını henüz yaşama sıkı sıkıya tutundukları zamanda yaparlardı. Kendilerini ve varlıklarını Allah’a adar ve O’nun vekilharçları gibi davranırken görevlerini yerine getirmiş olmanın tatminine sahip olurlardı. Kendi kendilerinin vasileri oldukları için, sorumluluğu başkalarına devretmektense, Allah’ın taleplerini kendileri yerine getirmiş olurlardı.”—*Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 4. cilt, s. 480.

Ellen G. White burada “kendi kendilerinin vasileri oldukları için” derken ne demek istiyor? Tipik bir vasiyette, vasiyette bulunan kişi, kendisi öldükten sonra, vasiyette ifade edildiği biçimde istekleriyle uyumlu olarak varlıklarını pay etmesi için bir vasi atar. Siz kendi vasiiniz olduğunuz zaman kendiniz henüz hayattayken varlıklarınızı kendiniz pay edersiniz. Böyle yaparsanız, yaptıklarınızın sonuçlarını görme tatminine sahip olacak ve Tanrı’nın size emanet ettiği yetenekleri düzgün bir şekilde kullandığınızı bilincinde olacaksınız.

Hristiyanlar için Mesih’in ikinci gelişi “Kutlu Umüt’tür.” Hepimiz İsa’nın göğün bulutları içinde gelişini görmenin ne kadar harika olacağını hayal etmişizdir. “Aferin!” sözünü duymak için can atıyoruz. Fakat ya İsa dönmeden önce toprağa verilmemiz gerekirse? Eğer hayattayken O’nun açıklamış olduğu isteğini yerine getirirsek, şimdiden yaptıklarımız sayesinde işin ilerlediğini görme tatminine sahip olabiliriz, miras planımız sayesinde biz gittikten sonra da işin devam edeceğinin bilincinde oluruz.

Tartışma Soruları:

1. Her ne kadar şimdiden gökte hazine biriktirebiliyor olsak da, bu neden kurtuluş yolunuzu kazanmaya hatta “satın almaya” çalışmakla aynı şey değildir?
2. Bugün sahip olduklarımızı verirken cömert olmamız fakat aynı zamanda da akıllı olmamız gerekmektedir. Bazı kişilerin, özellikle de tarih belirleyenlerin, *şu zamanda şu olay gerçekleşecek ve ondan sonra artık paranıza gerek kalmayacak, o halde şimdiden paranızı benim hizmetime bağışlayın* diyerek para talep ettiklerini sıklıkla duymuşsunuzdur. Bu hilekârlıkla, paramızı şimdiden Tanrı’nın davası için kullanmanın meşru yolları arasındaki farkı ayırt etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Onlarla Buldukları Yerde Tanışın

Andrew McChesney tarafından

Emekli pastör olan Simo Vehkavuori, Finlandiya'da güneşlenenler ve yüzü-cülerle dolu bir göle geldikten sonra bir iç sesin onu yürümeye devam etmeye davet ettiğini hissetti. Simo birkaç küçük gölün yanından geçen bir yol izledi. "Daha ileri git," dedi iç ses. Simo küçük bir göle ulaştı ve yerde oturan dört genç gördü. "Yüz yıl önceki Finlandiya İç Savaşı'ndan bir hikaye duymak ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, lütfen bize anlatın!" dediler.

Simo hikayeyi bitirdiğinde, "Affedersiniz, ama size din hakkında ne düşündüğünüzü sormamın sakıncası var mı?" dedi.

"Biz Tanrı'ya inanıyoruz" dediler.

"Nasıl Hristiyan olduğumu duymak ister misiniz?" diye sordu.

Bitirdiğinde, çevrimiçi Kutsal Kitap çalışmaları için birkaç kartı olduğunu söyledi. Gençler ilgilendi ve Simo cebinde tam olarak dört kart olduğunu gördü. "Vay!" diye bağırdı genç bir kadın. "Rab dördümüz olduğumuzu biliyordu. Bu yüzden yanınızda dört kart vardı!"

Başka bir gölde Simo güneşlenmekte olan genç bir kadının yanına geldi. "Finlandiya İç Savaşı'ndan bir hikaye duymak ister misiniz?" diye sordu.

Hikayeden sonra, din hakkında ne hissettiğini sordu ve nasıl Hristiyan olduğunu anlattı. İlgilendiğini görünce, "Evde "Yol, Gerçek ve Yaşam" adlı bir kitabım var. 20 dakika bekler misin?"

O kabul etti. Kitap ve bir Kutsal Kitap çalışma kartıyla döndüğünde, "Sen gidince, saatimi sana zamanlamaya başladım. Sadece 15 dakikanızı aldı." Hediyeleri minnetle kabul etti.

Başka bir zaman, Simo genç oğulları ile evli bir çiftin yanına gitti. "Finlandiya İç Savaşı'ndan bir hikaye duymak ister misiniz?" diye sordu. Daha sonra din hakkında ne düşündüklerini sorduğunda, ebeveynler evde büyük bir sorunları olduğunu söyledi. Oğulları uyuşturucu kullanıyordu. Simo, "Birlikte dua etmeliyiz" dedi. Kadın ağlamaya başladı. Simo dua ettikten sonra, "Seninle bir kitap paylaşmak isterdim ama evimde" dedi.

Adam, "Arabamızla gidebiliriz," dedi. Simo evinde, minnettar çifte "Yol, Gerçek ve Yaşam" ve bir Kutsal Kitap çalışma kartı verdi.

Simo, Tanrı'nın laik Finlandiya'daki insanlarla tanışma çabalarını kutladığına inanıyor. Hiç kimse onun nasıl Hristiyan olduğunu söyleme teklifini reddetmedi. Onun misyon erişiminin Pavlus örneğinden ilham aldığını söyledi. "İnsanlarla tanışmak için dışarı çıkmamız ve onların bize gelmesini beklemememiz gerektiğine inanıyorum" dedi.

Bu hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Ben Gideceğim" stratejik planının 5 No'lu Spiritüel Gelişme Hedefini göstermektedir, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okuyun. IWillGo2020.org.

Zor Zamanlarda Yönetim

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2.Tarihler 20:1-22, 1.Tarihler 21:1-14, 2.Petrus 3:3-12, 1.Yuhanna 2:15-17, Vahiy 13:11-17.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı’ya şükran kurbanı sun, Yüceler Yücesi’ne adadığın adakları yerine getir. Sıkıntılı gününde seslen bana, seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsin” (Mezmurlar 50:14, 15).

Bazen dünyamız kontrolden çıkıyormuş gibi görünüyor: Savaşlar, katliamlar, suçlar, ahlaksızlık, doğal afetler, salgınlar, ekonomik belirsizlik, siyasi yozlaşma ve daha fazlası. Kişileri ve aileleri önce kendi yaşamlarını düşünmeye sevk eden güçlü bir kıskırtma mevcut. Dolayısıyla, bu belirsiz zamanlarda güvenlik arayışı insanları çok fazla düşündürmektedir ki bu elbette anlaşılabilir bir durumdur.

Yaşamdaki zorluklar günlük odağımızın çoğunu meşgul etmektedir. Ödenecek borçlar, büyüülecek çocuklar, bakılacak mülkler çok fazla zamana ve düşünmeye mal olmaktadır. Ve elbette, giyeceğe, yiyeceğe ve bir barınağa ihtiyaç duyuyoruz. Dağdaki Vaazında İsa bu en temel ihtiyaçlardan bahseden şöyle demişti, “Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” (Matta 6:32).

Zorlayıcı zamanlarda Rab’be her zamankinden daha fazla dayanmalıyız. Bunun için atmamız gereken, Kutsal Kitap ilkelerine dayanan bazı somut adımlar bulunmaktadır.

*18 Mart Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Önceliği Tanrı'ya Vermek

2. Tarihler 20:1-22 ayetlerini okuyun. Her ne zorlukla karşı karşıya olursak olalım, bu öyküden kendimiz için hangi önemli manevi ilkeleri çıkarabiliriz?

Yehoşafat'ın hükümdarlığının son yıllarına doğru Yahuda saldırı altındaydı. Yehoşafat cesur ve yiğit bir adamdı. Yıllarca ordularını ve surlarla çevrili kentlerini güçlendirmişti. Neredeyse her düşmanıya karşılaşmaya hazır durumdaydı; fakat bu krizde kendi gücüne güvenmek yerine Tanrı'nın kudretine güvendi. Yehoşafat Rab'be danışmaya karar verdi ve bütün Yahuda'da oruç ilan etti. Süleyman'ın duasında tehlike durumunda yapacaklarını söylediği gibi, halk tapınağın avlusunda bir araya toplandı. Yahuda'nın tüm erkekleri, karıları ve çocuklarıyla birlikte Rab'bin önünde durdu. Tanrı düşmanlarını karıştırın ve böylelikle O'nun adı yüceltilsin diye dua ettiler. Sonrasında, kral şöyle dua etti, "Çünkü bize saldıran bu büyük orduya karşı koyacak gücümüz yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gözümüz sende" (2. Tarihler 20:12).

Bu şekilde kendilerini Tanrı'ya adadıktan sonra, Rab'bin Ruhu bir adamın üzerine indi ve şöyle dedi, "Bu büyük ordudan korkmayın, yılmayın! Çünkü savaş sizin değil, Tanrı'nındır. . . Bu kez savaşmak zorunda kalmayacaksınız. Yerinizde durup bekleyin, RAB'bin size sağlayacağı kurtuluşu görün" (2. Tarihler 20:15-17).

Böylece, kral ertesi sabah erkenden halkı bir araya topladı, Rab'be övgüler söylemeleri için Levililerden oluşan bir koroyu da önlerine yerleştirdi. Sonrasında halka şu sözlerle nasihat etti, "Tanrınız RAB'be güvenin, güvenlikte olursunuz. O'nun peygamberlerine güvenin, başarılı olursunuz" (2. Tarihler 20:20). Sonra, koro ezgiler söylemeye başladı ve düşmanları birbirlerini yok ettiler, "tek kişi kurtulmamıştı" (2. Tarihler 20:24). Yahudalı erkeklerin savaş ganimetlerini toplamaları üç gün sürdü ve dördüncü gün giderken olduğu gibi ezgiler söyleyerek Yerusolim'e geri döndüler.

Elbette, onları kurtaran Tanrı, bizim sevip ibadet ettiğimiz aynı Tanrı'dır ve o zaman olduğu gibi bugün de O'nun kudreti çok büyüktür. Bizim imtihanımız O'na ve O'nun önderliğine güvenmektir.

2. Tarihler 20:20 ayetini okuyun. Bu ayet Yedinci Gün Adventistleri için hangi özel anlamı taşımaktadır?

Kendi Kaynaklarınıza Değil Tanrı'ya Güvenin

Kral Davut iyi biliyor olmalıydı. En yakın arkadaşı Yonatan'ın yaşadığı tecrübeden, Tanrı ile bir antlaşma ilişkisi içerisinde olduğunuzda, az ya da çok adamınız olmasının bir şeyi değiştirmeyeceğini, Tanrı'nın zafer kazanmanızı sağlayabileceğini biliyor olmalıydı. *1. Samuel 14:1-23* ayetlerinde, Kutsal Kitap Saul'un oğlu Yonatan ve onun silahını taşıyan hizmetkârının Tanrı'nın yardımıyla bir Filistli garnizonunun tamamını nasıl bozguna uğrattıklarının öyküsünü aktarmaktadır. Fakat bu ve Tanrı'nın halkının tarihindeki diğer pek çok tecrübeye rağmen, zor zamanlar geldiğinde, Kral Davut kendi gücüne ve maharetine güvenmesi için Şeytan'ın onu ayartmasına izin verdi.

1. Tarihler 21:1-14 ayetlerini okuyun. Davut neden İsrail'de sayım yapmaya ya da askerlerini saymaya karar verdi? Komutanı Yoav neden bunu yapmaması yönünde tavsiyede bulundu?

Askerleri saymanın Şeytan'ın fikri olduğuna dikkat edin. Davut'u, savunmasında Tanrı'nın takdirine değil de kendi gücüne güvenmesi için ayartan Şeytan'dı. İsrail ordusunun önderi olan Yoav, Davut'u İsrail'de sayım yapmaya ikna etmeye çalıştı çünkü Tanrı'nın İsrail'in yararına çalıştığını görmüştü fakat Davut sayımın yapılmasını istedi. Metinde açıklandığı üzere, onun yaptıkları ülkenin başına felaketler gelmesine yol açtı.

Hiç kimsenin, hiç bir zaman Tanrı'ya olan güveni boşa çıkmamıştır. Rab için mücadeleyle her girdiğinizde, kendinizi hazırlayın. Ve iyi hazırlanın. İngiliz yönetici Oliver Cromwell'e atfedilen bir söz bulunmaktadır. Bir çarpışma öncesinde ordusuna şöyle söylemiş: "Tanrı'ya güvenin evlatlarım ve tozunuzu kuru tutun!" (Toz dediği barut.) Diğer bir deyişle, başarılı olmak için yapabileceğiniz her şeyi yapın fakat sonuçta size zafer kazandıracak olanın yalnızca Tanrı olduğunu da bilin.

Günümüzdeki şartlar altında devletin gücüne ya da banka hesaplarımıza güvenmek bizim için son derece ayartıcı olabilir fakat Kutsal Kitap'ta bahsi geçen her krizde, insanlar Tanrı'ya güvendiklerinde, O onların güvenlerini onurlandırmış ve onlara yardım etmiştir.

Tanrı'yla ödeşmek, borcumuzdan kurtulmak ve bize verilmiş olanı kullanırken cömertlik göstermek için şimdiki zamanı kullanmamız gerekmektedir. Eski müjde şarkısında da söylendiği gibi, "Daha önce Rab'be ihtiyacımız olduysa, elbette şimdi de ihtiyacımız var."

Örneğin, mali açıdan kendimizi güvence altına almak için yapabileceğimizin en iyisini yapmakla, bir yandan da her şeyde Rab'be güvenmek arasında doğru dengeyi nasıl bulabiliriz?

Sadeleştirme Zamanı mı?

Yedinci Gün Adventistleri zor zamanlar karşısında ne yapmalıdır? Hayatta kalma moduna geçip sinelim mi? Hayır, aslında tam tersini yapmak daha doğru olur. Dünyanın sonunun ve Mesih'in ikinci gelişinin yaklaştığını biliyor olduğumuz için, varlıklarımızı, müjdenin iyi haberini ve Tanrı'nın O'nu sevenler için neler hazırladığını başkalarına duyurmak adına kullanmak istiyoruz. Bu dünya üzerindeki her şeyin yakında gelecekte bir gün yapıp kül olacak olduğunu biliyoruz.

2. Petrus 3:3-12 ayetlerini okuyun. Petrus bu sözlerle bize ne anlatıyor?

Tanrı'nın Sözünden anladığımız kadarıyla, bizim eşyalarımızı alıp göğe götürmek için kamyonetler göndermeyecek. Mesih'in ellerindeki yaralar dışında günahın ve kötülüğün tüm izlerinin sonsuza dek yok edileceği son büyük yangında hepsi yapıp kül olacak.

O halde mülklerimizle ne yapmalıyız? "Kardeşlerimizin mülklerini çoğaltmaları değil tersine azaltmaları gereken zaman bu zamandır. Çok daha iyi bir ülkeye, hatta göksel bir ülkeye taşınmak üzereyiz. O halde yeryüzü sakinlerinden olmayalım, tersine her şeyi olabildiğince küçültüp hafifletelim."—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Vekilharçlık Üzerine Öğütler]*, s. 59.

Elbette, o bu sözleri yazalı yüz yıldan fazla oldu! Fakat ilke hâlâ geçerliliğini sürdürmektedir: Zaman her zaman kısadır çünkü yaşamlarımız her zaman kısadır. Sonsuzluğun yanında 60 yılın, 80 yılın ya da (eğer doğru genlere ve doğru sağlık alışkanlıklarına sahipseniz) 100 yılın ne değeri var ki? Siz daha bu haftanın dersini okumayı tamamlamadan yaşamınız sona erebilir ve sonrasında ilk göreceğiniz şey İsa'nın ikinci gelişi olabilir. (*Vay canna, bu çok hızlı oldu, öyle değil mi?*)

Yedinci Gün Adventist Hristiyanları olarak biz her zaman sonsuzluğun ışığında yaşamalıyız. Evet, elbette kendi ihtiyaçlarımızı ve ailemizin ihtiyaçlarını karşılamak için çok çalışmalıyız. Ayrıca zenginlikle bereketlendiysek, açgözlü olmadığımız ve ihtiyaç sahiplerine karşı cömert olduğumuz müddetçe bugün zenginliğin keyfini çıkarmamızda yanlış bir şey bulunmamaktadır. Fakat burada biriktirdiğimiz her şeyin geçici ve ölümlü olduğunu, dikkatli olmadığımız takdirde ruhsal açıdan yozlaştırıcı olabileceğini her zaman hatırlamalıyız.

İsa'nın on yıl içinde, beş yıl içinde ya da üç yıl içinde geleceğini biliyor olsanız, yaşamınızı ne şekilde değiştirdiniz?

Öncelikler

İsa'nın benzetmeleri ve öğretileri, Kutsal Kitap karakterlerinin öyküleri, Ellen G. White'in tavsiyeleri hepsi Mesih'e kısmi adanmışlığın bulunmadığını göstermektedir. Ya Rab'bin tarafındayızdır ya da değildir.

Bir din bilgini O'na hangi buyruğun en önemlisi olduğunu sorduğunda, İsa şöyle cevap vermişti, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canıyla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin" (*Markos 12:30*). Her şeyi Mesih'e verdiğimizde, başka bir efendiye verilecek bir şey kalmayacaktır. Yolu budur. Yolu bu olmalıdır.

Matta 6:24 ayetini okuyun. Sizin, bu sözlerde açıklanan gerçekle kendi tecrübeniz ne oldu?

Dikkat edin, İsa hem Tanrı'ya hem paraya hizmet etmek zordur ya da her ikisine de hizmet ederken dikkatli olmanız gereklidir demiyor. Tersine, bu *mümkün değildir* diyor. Nokta. Bu düşünce canlarımızı biraz korkutmalı, biraz titretmelidir (*Filipililer 2:12*).

1. Yuhanna 2:15-17 ayetlerini okuyun. Bu üç şey dünyamızda nasıl açığa çıkmaktadır ve bazen oluşturdukları tehlikenin farkına varmak neden sandığımızdan zordur?

Pavlus'un şu sözleri söylemiş olmasına şaşmamalı: "Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün" (*Koloseliler 3:2*). Elbette bunu söylemesi yapmasından daha kolay çünkü yeryüzündeki değerler her gün burada gözümüzün önündeler. "Dünyada olan her şeyin" cazibesi kuvvetlidir. Hazırda bekleyen tatminin çekimi her zaman orada, kulaklarımıza fısıldamakta ya da gömleğimizden çıkırtmaktadır veya her ikisi de. En imanlı Hristiyan bile "yeryüzünün değerlerine" karşı sevgi beslememiş midir? Bir gün hepsinin sona ereceğini biliyor olmamıza rağmen, yine de çekimi hissetmiyor muyuz? Fakat iyi haber şu ki, onun bizi Rab'den uzaklaştırmasına izin vermek zorunda değiliz.

2. Petrus 3:10-14 ayetlerini okuyun. Kaynaklarımızı nasıl değerlendirdiğimiz de dahil olmak üzere, onun burada söylediklerinin yaşama biçimimize ne etkisi olmalıdır?

Kimsenin Alamayacağı ya da Satamayacağı Zaman

Kutsal Kitap İsa'nın ikinci gelişinden önceki dünyanın can sıkıcı bir tasvirini yapıyor. Daniel, "Ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi[nden]" (*Daniel 12:1*) bahsediyor. Geçmişteki bazı sıkıntılı zamanları düşündüğümüzde, onun burada bahsettiği oldukça kötü bir dönem olmalı.

Vahiy kitabı da Mesih'in dönüşünden önceki sıkıntılı zamanlara işaret ediyor.

Vahiy 13:11-17 ayetlerini okuyun. Mali meseleler son zaman eziyetiyle nasıl oluyor?

Alıp satamayacak mısınız? Bugün hayatlarımızın ne kadarı alıp satma etrafında dönmektedir? Bizim işimiz, bir anlamda zamanımızı, yeteneklerimizi ve elimizdekileri onları satın almak isteyen birine satmaktır. Alıp satmamak demek nihayetinde toplumda işlevsiz hale gelmek anlamına gelmektedir. O zaman işte, sadık kalmış kişiler üzerinde muazzam bir baskı olacaktır. İlaveten, ne kadar paranız varsa, en azından maddi varlıklar söz konusu olduğunda bu dünyada kaybedecek o kadar şeyiniz olacak ve bu sebeple boyun eğme baskısı daha da kuvvetli olacaktır.

O halde nasıl hazırlanmalıyız? Hemen şimdi, Tanrı'nın lütfunun yardımıyla paramızın ve bu dünyanın değerlerinin kölesi olmadığımızdan emin olarak hazırlanabiliriz. Eğer bugün onlara bağlanmış değilseniz, imanlı kalmak için onlardan vazgeçmemiz gerekecek olan zaman geldiğinde de bağlı olmayacağız.

Yasa'nın Tekrarı 14:22, 23 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın halkı her yıl ki mahsulü ya da hasılatıyla ne yapıyordu? Tanrı neden onlardan bunu yapmalarını istemişti?

Tanrı Musa aracılığıyla ondalık düzenini tesis etmesinin sebeplerinden birini şu sözlerle açıklamıştı: "Bunu yapın ki, her zaman O'ndan korkmayı öğrenesiniz" (*Yasa'nın Tekrarı 14:23*). Mezmurlar 31:19 ayetindeki şairane kıyaslamada, korkunun sığınmakla (güvenle) anlamdaş olduğunu görüyoruz.

"İyiliğin ne büyüktür, ya RAB,
Onu senden korkanlar için saklarsın,
Herkesin gözü önünde,
Sana sığınanlara iyi davranırsın."

Bu birbirini takip eden ayetler Rab'den korkmanın O'na güvenmek anlamına geldiğini gösteriyor. Bu sebeple, Tanrı'nın ondalık düzenini bizi bencillikten korumak ve O'nun bize bakacağına dair güven içinde olmamız için bizi teşvik etmek amacıyla tesis etmiş olduğunu anlıyoruz. Her ne kadar ondalıklarına sadık kalmaları insanların sonunda sadık kalacaklarını garanti etmese de, ondalık konusunda sadakatli olmayanların kendilerini sıkıntıya sokuyor oldukları açıktır.

EK ÇALIŞMA: Kutsal Kitap'taki hiçbir şey zenginliğe karşı uyarıda bulunmuyor olsa da, zenginliğin kişinin ruhsal adanmışlığını artırdığını söyleyen bir şey de bulunmamaktadır. Ashında, tam tersinin gerçekleşmesi tehlikesi vardır. "Para sevgisi, servet düşkünlüğü, onları [insanları] Şeytan'a bağlayan altın zincirdir"—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 28.

Ashında, Hristiyanlık kuruluhi beri, hiç bir kilise bugün dünyanın pek çok bölgesindeki kilisenin sahip olduğu gibi bir zenginlik ve beden rahatlığına sahip olmadı. Soru řu: Bunun bedeli nedir? Böyle bir zenginlik *kesinlikle* bizim maneviyatımızı etkileyecektir, hem de olumsuz yönde. Bu nasıl olabilir? Zenginlik ve maddi bolluk ne zamandan beri Hristiyan erdemleri olan özveriye ve fedakârlığı besliyor? Tüketebileceğimizden daha fazla yiyecek dolı buzdolabının olduğu bir eve gelmek, bir ya da iki arabaya sahip olmak, her yıl tatile çıkmak, internet üzerinden alışveriş yapmak, son model bilgisayar ve cep telefonlarına sahip olmak dünyayı ya da dünyanın değerlerini sevmemeyi kolaylaştırabilir mi? Kilisemizin pek çok üyesi bu lükslere sahip olmasa da, pek çoğu sahip ve bunu kendi canlarının vahameti uğruna yapıyorlar. Burada milyonerler ve ötesindeki "zenginlikten" bahsetmiyoruz. Onlar en azından zengin olduklarının farkındalar ve (eğer tercih ederlerse) Kutsal Kitap'ta onlara verilen uyarılara kulak verebilirler. Bizim burada bahsettiğimiz, cep telefonlarıyla, pahalı bilgisayarlarla, klimayla ve ciplerle yaşayıp, sırf "orta sınıf" oldukları için sahip oldukları refah yüzünden ruhsal açıdan zor durumda kalma tehlikesi içinde olmadıklarına inandırılmış, çoğunluğu oluşturan orta sınıftaki kişiler. Bu sebeple, ondalık vermek, esasen "varlıklı" olmayan kişiler için dahi hiç değılse zenginliğin tehlikelerine karşı güçlü bir ruhsal panzehirdir.

Tartışma Soruları:

1. Dünya ölçütlerine göre zengin olmasak da, para ve varlık karşısındaki tavrımız konusunda neden hepimiz çok dikkatli olmalıyız?
2. Ondalık vermenin yanında, bu dünyanın değerlerine fazlasıyla kapıldığımızdan emin olmamızı sağlayacak başka neler yapabiliriz?
3. Eğer aniden "Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsallar" (*Vahiy 14:12*) arasında sayıldığımız için alım satım yapamaz olursanız, yarın size ne olur? İmanınız bunun ne kadar iyi üstesinden gelebilir?

En İyi İki Arkadaş

Chifundo Kanjo tarafından

Bahadu İbrahim, Malavi'nin merkezindeki inançlarını takip etmesini bekleyen Hristiyan olmayan bir anne babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Başka bir din bilmediği için bununla bir sorunu yoktu.

Fakat sonra bir ağabeyi Yedinci Gün Adventistlerinden bir kadınla evlendi ve Adventist Kilisesi'ne katıldı. Bir genç olarak Bahadu, ailesi tarafından kardeşi ve karısıyla birlikte Malavi'nin başkenti Lilongwe'de yaşamaya gönderildi. Sebt günü geldiğinde, kardeşi onun onlarla birlikte kiliseye gitmesini bekledi. Bahadu gitmek istemiyordu ama başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. İki yıl boyunca her Sebt Gününde görev bilinciyle kiliseye gitti.

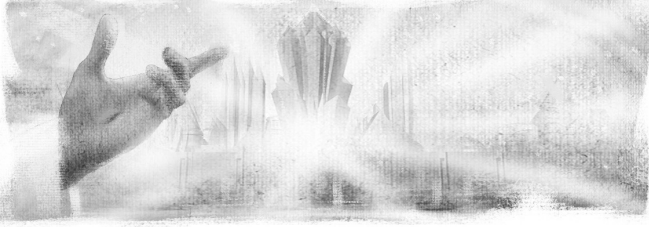
Kaluluma köyündeki ailesinin yanına döndüğünde Kutsal Kitabı unutmayı düşündü. Fakat bir Adventist olan başka bir gençle arkadaş oldu. Bahadu, yeni arkadaşına nezaketi ve yumuşaklığı için çok hayran kaldı. Köydeki herkes genç adama hayrandı ve ondan övgüyle bahsetti.

Bir Sebt Günü arkadaş Bahadu'yu kiliseye davet etti. Bahadu ne yapabiliirdi? O gitti. En iyi arkadaşıyla kilisede bile vakit geçirmekten memnundu. Zaman geçtikçe dostlukları büyüdü ve Bahadu, arkadaşının yedinci günün Tanrı'nın gerçek Sebt Günü olduğunu açıklamasını dinledi. Arkadaşı ona okuması için kitaplar verdi. Yavaş yavaş, Tanrı ve Sebt hakkında yeni gerçekleri anladı. Ancak, Cumartesi'nin gerçek Sebt olduğuna ikna olmadı. Ailesinin bilgisi olmadan, Kutsal Kitabı ailesinin geleneksel dini kitabıyla karşılaştırmaya karar verdi. Okurken, ailesinin dini kitabında yalnızca bir kadının adının, İsa'nın annesi Meryem'in bulunduğunu keşfetti. Ayrıca İsa'nın Rab olduğunu keşfetti. Bahadu, kalbini İsa'ya vermeye ve vaftiz olmaya karar verdi. Artık bir görev duygusuyla kiliseye gitmiyordu. Yeni En İyi Arkadaşıyla özel vakit geçirmeye gitti.

Bahadu'nun vaftizinden sonra, ailesi onu evlatlıktan reddetti ve lise ücretlerini ödemeyi bıraktı, bu da onu sınıf arkadaşlarıyla mezun olamamasına neden oldu. Her iki ebeveyni de kararını kabul edemedi ve birçok akrabası bugün ona düşmanca davranmaya devam ediyor. Fakat Bahadu inancından vazgeçmedi. "Bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karar," dedi. Bugün Malavi Adventist Üniversitesi'nde pastör olmak için okuyan bir öğrencidir.

Bahadu'nun Güney Afrika-Hint Okyanusu Bölümünde öğrenim gördüğü Malavi Adventist Üniversitesi'nin Mzuzu kampüsünde bir topluluk sosyal yardım ve liderlik geliştirme merkezi kurmaya yardımcı olan 2021 On Üçüncü Sebt Sunularımız için teşekkür ederiz. Bu çeyreğin sunusu, komşu Doğu-Orta Afrika Bölümü'ndeki altı eğitim projesini daha destekleyecek.

Sadakatin Ödülleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 11:6, Yeşaya 62:11, Romalılar 6:23, Yuhanna 14:1-3, Vahiy 21, Matta 25:20-23, Romalılar 8:16-18.

HATIRLAMA METNİ: “Efendisi ona, ‘Aferin, iyi ve güvenilir köle!’ dedi. ‘Sen küçük işlerde güvenilir olduğunu gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!’” (Matta 25:21).

Kurtuluşu asla kazamayacak olsak da, Kutsal Kitap ödül umudunu, Tanrı’nın lütfunu hak etmeden almış kişiler olarak imanlı bir yaşam sürmemiz için bir teşvik olarak kullanmaktadır çünkü aldığımız herhangi şey her zaman ve sadece Tanrı’nın lütfundan gelmektedir.

Davut’un yazdığı gibi: “RAB’bin yasaı yetkindir, cana can katar, RAB’bin buyrukları güvenilirdir, saf adama bilgelik verir, RAB’bin kuralları doğrudur, yüreği sevindirir, RAB’bin buyrukları arıdır, gözleri aydınlatır. RAB korkusu paktır, sonsuza dek kalır, RAB’bin ilkeleri gerçek, tamamen adildir. Onlara altından, bol miktarda saf altından çok istek duyulur. Onlar baldan, süzme petek balından tatlıdır. Uyarırlar kulunu, onlara uyanların ödülü büyüktür” (Mezmurlar 19:7-11).

Kutsal Kitap çeşitli yerlerde bizim ödüllerimizden, İkinci Geliş’ten ve günahla girmiş olduğumuz bu korkunç sapkın yol kesin olarak sona erdikten sonra bize Mesih aracılığıyla vaat edilenlerden bahsetmektedir.

Bize ne vaat edilmiştir ve bize vaat edileni alacağımıza dair hangi güveneye sahibiz?

**25 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Sadakatin Ödülü

İbraniler 11:6 ayetini okuyun. Bu ayet bizim için ne anlam taşımalıdır? Ayetin söylediklerine nasıl karşılık vermeliyiz? Ayrıca bkz. Vahiy 22:12, Yeşaya 40:10 ve Yeşaya 62:11. Bu ayetlerin hepsi bize ne anlatıyor?

Tanrı'nın sadık çocuklarına ödülü benzersizdir ve pek çok ruhsal şey gibi bizim sınırlı kavrayışımızın ötesinde olabilir. "Doğruların ödülünü tarif etmek için insan dili yetersizdir. Yalnızca onu görenler bunu bileceklerdir. Allah'ın Cennetinin görkemini hiçbir sınırlı zihin kavrayamaz."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 680.

İsa, Dağdaki Vaaz'ın başında bulunan Mutluluk Vaatlerini şu sözlerle sonlandırmıştı: "Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler" (*Matta 5:11, 12*). Yazar, İbraniler kitabı 11. bölümde iman insanlarını sıraladıktan sonra, bir sonraki bölüme İsa'nın neden çarmıhta ölmek istediğini açıklayarak başlıyor.

"İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı'nın tahtının sağında oturuyor" (*İbraniler 12:1, 2*).

Fakat sadakatli olduğu için ödüllendirilmekle işlerle kurtuluş aynı şey değildir. Aramızda olan ya da Kutsal Kitap'ın karakterlerinden olan hangi kişi kendisine Tanrı'nın huzurunda herhangi bir liyakat sağlayacak kadar iyi işlere sahiptir? Hiç kimse elbette. Çarmıh'ın bütün amacı buydu. Biz işlerle kendimizi kurtarabiliyor olsaydık, İsa asla çarmıha gitmezdi. Oysa kurtuluş lütüfla gerçekleşmek zorundadır. "Eğer bu, lütüfla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütüf artık lütüf olmaktan çıkar!" (*Romalılar 11:6*). Onun yerine, Tanrı'nın bizim için yaptığı ve bizim içimizde yaptığı işin yegâne neticesi ödüllerdir.

Lütüfla kurtuluş ile işlere göre ödüllendirilme arasındaki farkı nasıl anlayabiliriz? Cevabınızı Sebt günü derste söyleyin.

Sonsuza Dek Kalıcı Yaşam

İnsanlar olarak (hoşumuza gitse de gitmese de) bizi bekleyen bir sonsuzluk bulunuyor. Ve Kutsal Kitap'a göre, bu sonsuzluk her birimiz için bireysel olarak şu iki biçimden birinde karşımıza çıkacak: ya sonsuz yaşam, ya sonsuz ölüm. Bu kadar basit. Bunun ortası yoktur. Kısmen öyle kısmen böylesi yoktur. Tersine, ya biridir (yaşam) ya da öteki (ölüm). Bu, tam olarak bir ya hep ya hiç meselesidir.

Romalılar 6:23 ve Yuhanna 3:16 ayetlerini okuyun. Bize sunulan seçenekler nelerdir?

Bunlardan daha keskin ya da daha bariz seçimleri hayal etmesi zor öyle değil mi?

Bunu okuyorsanız, muhtemelen sonsuz yaşamı seçmişsiniz ya da kesinlikle onu düşünüyorsunuz demektir. Tanrı yapabileceğini söylediği her şeyi yapma, yani vaatlerini yerine getirme gibi benzersiz bir kudrete sahiptir. Bizim üzerimize düşen görev sadece O'na iman etmek, İsa'nın erdemlerine güvenmek ve sadakatle O'nun Sözü'ne itaat etmektir.

Yuhanna 14:1-3 ayetlerini okuyun. Rab 1. ayette bize ne tavsiye ediyor, 2. ve 3. ayetlerde bize ne vaatte bulunuyor?

İsa, yeryüzündeki hizmetinin son günlerinde öğrencilerine bu harika umut ve cesaret sözlerini söyledi. Bu sözler cesaretlerinin kırıldığı ve denedikleri zamanlarda onları şevklendirecekti. Sözler, bizim için de aynı işlevi görmelidir. İsa gökten geldi, göğe geri döndü ve bize şu sözü verdi: "siz de benim bulunduğum yerde olabilirsiniz diye yine gelip sizi yanıma alacağım."

Ve Mesih'in ilk gelişinde çarmıhtaki ölümü, belki de her şeyden daha fazla O'nun ikinci gelişinin güvencesidir çünkü İkinci Geliş olmazsa, ilki ne işe yarardı ki? İsa'nın çarmıhta bizim için ölmüş olduğundan ne kadar eminsek, söz vermiş olduğu gibi, biz de O'nun bulunduğu yerde olalım diye yine gelip bizi yanıma alacağından da o kadar emin olabiliriz (bkz. *Yuhanna 14:3*).

Mesih'in ilk gelişinin ikincisinin güvencesi olması fikri üzerinde biraz daha düşünün. O'nun ilk gelişinde, ikinci gelişini güvенеbileceğimiz bir vaat yapan ne olmuştu?

Yeni Yerusalım

Yeni Yerusalım'in Kutsal Kitap tasviri İbrahim'in imanla grdkleriydi. "ünkü mimarı ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti bekliyordu" (İbraniler 11:10). Yeni Yerusalım Tanrı'nın, O'nu seven ve O'nun buyruklarını yerine getirenler için inŒa edilmiŒ olan baŒyapıtdır. Yeni Yerusalım bin yıl boyunca Tanrı'nın sadık çocuklarının gökteki evleri ve ardından da sonsuza kadar yeni yeryzindeki evleri olacak. Aramızdaki toplanmayı ya da taŒınmayı sevmeyenler için iyi haberler var. Tanrı her Œeyle ilgileniyor. Yuhanna kenti gördüğünü söylüyor. "Kutsal kentin, yeni Yerusalım'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. Gveyi için hazırlanmıŒ süslü bir gelin gibiydi" (Vahiy 21:2).

Vahiy 21. bölümü okuyun. Bize vaat edilen bazı Œeyler nelerdir?

Bu bölümde, bizim günah tarafından zedelenmiŒ, sadece bu dŒkn, günahlı dünyayı bilen zihinlerimizin zar zor kavrayabildiğiyi çok fazla Œey mevcuttur. Fakat umutla dolu olduğunu anlayabiliyoruz.

Öncelikle, İsa ete büründüğünde bu dŒmŒ dünyada bizimle birlikte nasıl yaŒadıysa, yeni dünyada da bizimle yaŒayacak. İsa'yı yakından ve Œahsen grmŒ olanlar için bu ne kadar büyük bir ayrıcalık olmalı! Biz yeniden bu fırsata sahip olacağız ancak bu sefer günahın gördüklerimizi bozan örtüsü olmayacak.

O halde, sadece gzyaŒımı, yası, ıstırabı ve ağlayıŒı bilen bizler tüm Kutsal Kitap'taki en büyük vaatlerden birini nasıl anlıyoruz: "Onların gözlerinden bütün yaŒları silecek. Artık lm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayıŒ, ne de ıstırap olacak. Çünkü nceki düzen ortadan kalktı" (Vahiy, 21:4)? Tüm bu "nceki düzen," en baŒında asla orada olmaması gereken Œeyler gemiŒ olacak.

Ayrıca, Tanrı'nın tahtından saf yaŒam ırmağiyi akıyor olacak ve ırmağın her iki yakasında da yaŒam ağacı olacak. Tanrı'nın tahtı orada olacak, "O'nun yüzünü grecekkiler" (Vahiy 22:4). Yine, kurtarılanlar Tanrı'yla bugün bizim büyük lde sahip olmadığımız bir yakınlık içerisinde yaŒayacaklar.

İkinci lm yaŒayacak olanların kaderinden bahseden Vahiy 21:8 ayetini okuyun. Burada tarif edilenlerin hangi günahı İsa tarafından bağıŒlanamazdı? O halde, aynı Œeyleri yapan kiŒilerden bazıları kurtarılırken bu kiŒiler neden kayıp olacaklar? Bu iki topluluk arasındaki çok önemli fark nedir?

Hesaplaşma

İsa'nın hizmetinin sonuna doğru öğrencileri yalnız olarak O'nun yanına geldiler ve "‘Söyle bize’ dediler, ‘Bu dediklerin ne zaman olacak, senin gelişini ve çağın bitimini gösteren belirti ne olacak?’" (Matta 24:3). İsa'nın onların sorularına verdiği cevap Matta kitabında iki bölüm şirmektedir. Matta 24 etrafımızdaki dünyadaki, savaşlar, felaketler vesaire gibi işaretleri anlatır. Ardından gelen Matta 25. bölümde de, İsa'nın yeniden gelişinden hemen önce kilisenin nasıl şartlar içerisinde olduğundan bahsedilmektedir. Bu şartlar üç öykü ile tasvir edilmiştir, bunlardan biri insanların Tanrı'nın onlara verdiği yetenekleri nasıl kullanmış olduklarını açıklayan talantlar benzetmesidir.

Matta 25:14-19 ayetlerini okuyun. Uzak ülkeye yolculuk yapan kimdir? Giderken malını kime emanet ediyor? "Hesaplaşmak" ne anlama gelmektedir (bkz. Matta 25:19)?

Biz bazen yetenekleri [talantları] şarkı söylemek, belagat gibi doğal kabiliyetler olarak algılıyoruz, fakat Luka 19:12-24 ayetlerindeki benzer minalar öyküsünde para ve para yönetimi özellikle vurgulanmaktadır. Ayrıca, Ellen G. White şöyle demişti, "Talantlar [yetenekler] benzetmesinin tam olarak anlaşılıyor olduğu bana gösterildi. Bu önemli ders öğrencilere, son günlerde yaşayan Hristiyanların menfaati için verilmişti. Ve bu talantlar [yetenekler] sadece vaaz etme ve Allah'ın Sözü'nü öğretebilme becerilerine sahip olmayı temsil etmektedir. Benzetme Allah'ın halkına emanet etmiş olduğu geçici varlıklar için de geçerlidir."—*Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 1. cilt, s. 197.

Matta 25:20-23 ayetlerini okuyun. Tanrı, O'nun davasını desteklemek konusunda parayı sadakatle yönetmiş olanlara ne söylüyor? "Gel, efendinin şenliğine katıl" ne demektir (Matta 25:23)?

Bizden daha fazla talanta [yeteneğe] sahip olan kişinin buna dayanarak Tanrı'ya karşı daha fazla sorumluluğu olduğunu düşünmemiz çok doğaldır. Fakat bu öyküde sadakatsiz olduğu anlaşılın ve krallığı kaybeden kişi, sadece bir talantı olan, yani en az paraya sahip olan kişidir. O halde, başkalarının sorumluluklarını düşünmektense, biz Tanrı'nın bize emanet ettiklerine ve onları O'nu yüceltmek için nasıl kullanabileceğimize odaklanalım.

Tanrı sizinle "hesaplaşmaya" geldiğinde, siz bunun üstesinden nasıl geleceksiniz?

Gözler Ödülde

Pavlus ihtida ettikten sonra bütünüyle Mesih'in davasına daldı. Aldığı eğitim ve keskin zekâsı sayesinde dünyevi bakış açısından son derece başarılı bir kişi olabilirdi. Musa gibi Pavlus'da İsa uğruna Tanrı'nın imanlı çocuklarıyla birlikte acı çekmeyi seçti. Dayak yedi, taşlandı, zindana atıldı, kürek cezası çektii, aç kaldı, soğukta kaldı ve 2. Korintliler 11:24-33 ayetlerinde kaydedildiği üzere başka pek çok zorluk yaşadı. Peki, tüm bunlara nasıl göğüs gerebildi?

Romalılar 8:16-18 ayetlerini okuyun. Kendisinin Tanrı'nın bir çocuğu olduğunun bilincinde olması, onun imanında nasıl bir etmendir?

Pavlus'un Mesih uğruna acı çekmekten heyecan duymayı sürdürmesine sebep olan, onun imanlıların ödülüne biçmiş olduğu değerdi. Zindandayken şöyle yazmıştı: "Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum" (*Filipililer 3:13, 14*).

1. Timoteos 6:6-12 ayetlerini okuyun. Bu ayetleri daha önce görmüştük fakat yeniden bakmakta fayda var. Bu ayetlerde, özellikle biz Hristiyanlar için hangi çok önemli mesaj verilmektedir?

Kutsal Kitap bakış açısından, refah ihtiyaç duyduğunuz şeye ihtiyaç duyduğunuz zamanda sahip olmanızdır. Mülklerin biriktirilmesi değildir. Refah aynı zamanda Tanrı'nın Filipililer 4:19 ayetindeki vaadini talep etmektir: "Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır." Son olarak da refah Rab'de sahip olduğunuz her şey için şükretmek ve her şeyde O'na güvenmektir.

Tanrı tüm çocuklarına hepsinin dünya malı açısından zengin olacaklarını vaat etmiyor. Aslında, dindar bir yaşam süren herkesin zulüm göreceğini söylüyor. O'nun sunmuş olduğu şey her türlü dünyevi refahtan daha değerlidir. O şöyle diyor, "Senin ihtiyaçlarını karşılayacağım ve her nereye gidersen git seninle birlikte olacağım." Ardından, sonunda da sadık çocuklarına gerçek refah, sorumluluk ve sonsuz yaşam verecektir. Ne muhteşem bir ödül ama!

Pavlus yaşamının sonuna yaklaşırken şu sözleri söyleyebilmişti, "Çünkü kanım adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı geldi. Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum. Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab o gün bu taci bana, yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir" (*2. Timoteos 4:6-8*). Biz hepimiz de Tanrı'nın lütfuyla bu aynı sözleri, bu şekilde kendimize güvenerek söyleyebilecek durumda olalım.

EK ÇALIŞMA: Buradaki, Tanrı'nın yeryüzündeki işinin mali açıdan sadık yöneticileri olan bir kilise ailesinin sözcüklerle betimlenmesidir.

Dünyanın Dört Bir Yanındaki Yedinci Gün Adventist Kiliseleri için Vekilharçlık Vizyonu

Gelecekte bir zamandayız; Pastörler ve yerel kilise önderleri kilisede bir vekilharçlık ortamı yaratmakta başarılı olmuşlar. Kutsal Kitap'ın mali yönetim ilkeleri konusunda kilise ailesini eğitmişler, yetiştirmişler, desteklemişler ve teşvik etmişler.

İnsanlar Kutsal Kitap ilkelerini yaşamlarında uyguluyorlar. Cömertlik içinde büyüyüp gelişiyorlar, beklenmedik durumlar için para biriktiriyorlar ve tüketici borcunun esaretinden kurtuluyorlar.

Yaşam tarzlarında ölçülülük, disiplin ve kanaatkârlık iz bırakıyor. Para rakip tanrı görülüp saf dışı edilmiş durumda ve Yaratan Tanrı ile olan ilişkilerinde gelişiyorlar.

Bugün Sebti günü sabahı ve insanlar ibadetler için kiliseye geliyorlar. Herkesin hal ve tavrında bir huzurluluk hissi –mali konularda gerginlikten uzak olma durumu, her yere yayılan bir kanaatkârlık ve müteşekkirlilik duygusu hakîm.

Evliliklerde oluşan parayla alakalı anlaşmazlıklar büyük ölçüde ortadan kaldırılmış durumda. İbadete Tanrı'nın varlığının ve onlar arasındaki çalışmasının bir ümidi ve beklentisi hissiyle başlıyorlar.

Kilise hizmetleri bütünüyle finanse ediliyor ve güçlü bir mesaj iletme faaliyetine sahipler. Mesih'in sevgisini, ihtiyacı olan kişilere son derece somut yollarla ulaştırıyorlar.

Hizmetleri harika bir biçimde destekleyen kilise tesislerini donatmak için kaynaklar mevcut kılınmış ve bunlar mükemmel bir biçimde sürdürülüyor.

Hepimizin önünde durmakta olan soru şudur: “Tanrı bizden, bize emanet etmiş olduğu herhangi kaynağı kullanarak ne yapmamızı istiyor?”

Tartışma Soruları:

1. Şu çok açık iki Kutsal Kitap öğretisini nasıl anlamamız gerektiğini sınıfta tartışın: imanla kurtuluş ve işlere göre ödül. Bu iki kavramı nasıl uyumlaştırıyoruz?
2. Bugün sahip olduklarımızla hoşnut olmayı öğrenmek, neden mali durumumuzu iyileştirmeye çalışmayacağız anlamına gelmemektedir? Yani, bu fikirler neden çatışmak zorunda değildir?
3. Bizi sonsuzluğun beklediğine şüphe yok. Bugün yaptığımız hangi seçimler, hatta “küçük” seçimler bu sonsuzluğu nerede geçireceğimizin belirlenmesine yardım edecektir?

Eski Kaplarda Hazine

John Kaganzi tarafından

On üç yaşındaki Precious, babası onu Uganda'daki bir Yedinci Gün Adventistleri yatılı okulunun kapılarında geçirirken hayal kırıklığı içinde haykırıyordu. Katerera İlkokulu'nun mütevazı binalarında değil, ailesinin mezhebine bağlı okulun görkemli binalarında okumak istiyordu. "Önemli olan ihtişam değil, akademik mükemmellik kızım," diye fışıldadı babam onun kulağına. Tercih ettiği okulun son üç yıldır akademik olarak iyi performans göstermediğini söyledi.

Precious dilini ısırды ama babası onu okula yazdırırken yüzündeki mutsuzluk belli oluyordu. Babam kapıda veda ettiğinde gözyaşları sel oldu. "Sevgili babam neden okul adına beni hapsedmeyi seçti?" ağzından kaçırды. "Bu gülünç!"

"Merhaba, gel," dedi gülümseyen bir kadın nazik bir sesle. "Hadi yatakhaneye gidelim, sana nerede uyuyacağımı göstereyim."

Kadın battaniyesini ve bavulunu yatakhaneye taşıırken Precious üzüntüyle onu takip verdi. O akşam, eski bir binanın önünde sıraya giren öğrencileri görünce kalbi daha da sıkıştı. Öğrencilerin tabaklarla yemek taşıdığını görene kadar neler olduğunu merak etti. Bunun kafeterya olduğunu anladı. O akşam hayatında ilk kez vejetaryen bir yemek yedi.

Daha sonra Precious bir zilin çaldığını duydu ve öğrencilerin akşam ibadeti için kampüs şapeline sevinçle koştuğunu gördü. Yatakhaneye dönmeye karar verdi ama kapılar kapalıydı. Şapele döndü ve ne yapacağını bilemeden verandasında durdu. Gülümseyen aynı kadın, "Gel, Rabbin evine girelim" dedi. "Dua vakti. Üzülme."

Precious sevildiğini hissetti ve kiliseye girdi. İçindeki üzüntü bir anda yok oldu. Hiç bu kadar güzel ilahiler duymamıştı. Ayrıca ilahileri takip eden 30 dakikalık düzenli ve ilginç ibadet toplantısına da hayran kaldı. "En azından okulun bu kısmından keyif alacağım," diye düşündü.

Babam okul döneminin sonuna kadar dönmedi. Precious'un daha erken gelirse kalmayı reddedeceğinden korkmuştu. Okula dönmek istediğini söylediğinde şaşırmıştı. Her derse dua ve Kutsal Kitap ayeti ile başlayan ve zorluklarla karşılaştığında pratik tavsiyeler veren nazik öğretmenleri kaçırmak istemediğini söyledi. Bir sonraki dönem, okul dua için bir hafta düzenledi ve Precious, kalbini vaftiz olarak İsa'ya verdi. Dua haftasını yöneten pastör bana, "Elbette bir okul binalarından daha fazlasıdır" dedi.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu, Precious'un anavatanı Uganda da dahil olmak üzere Doğu-Orta Afrika Bölümündeki altı Adventist okuluna yardım edecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.